

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

**Д В А М А Т А
Б А К А Л И**

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО
ДВАМАТА БАКАЛИ

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

ДВАМАТА БАКАЛИ

**ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС
ЛЕКЦИИ ОТ VII, VIII И IX ГОДИНА**

МАЛКИ И ГОЛЕМИ ПРИДОБИВКИ

“Верен, истинен, чист и благ всякога бъди и Господ на мира ще изпълни сърцето ти с всички добрини.”

Размишление.

Прочете се резюмето на темата: “Качествата, по които човек се отличава от животните”.

Ще имате една тема, например: “Придобивки на познанието”.

Четете книги, учени сте. Значи всички имате известни придобивки не само от този живот, но от много съществувания. Какво се ползва човек от своите придобивки?

Да допуснем сега, че вие сте работили при някой господар и за заплата той ви тури в шепата огън. Какво ще придобие? Нали философия трябва да имате. В този случай онзи, който ви вземе огъня от ръката, ще ви направи едно добро. Значи има известни блага, които, като се дадат на човека, принасят

нещастие, а като се вземат от ръката, както в дадения случай, е едно благо.

Сега ние идваме до един принцип: малкото благо в света е от човека, голямото благо е от дявола, а дето няма никакво благо, то е от Бога. Тъй ще разбирате по човешки. Малкото благо е от човека, голямото благо е от дявола, а дето няма благо, е от Бога. Как ще разберете този конфликт?

Общият, целокупният живот, това е едно благо, понеже в този живот Бог се проявява. Ние живеем същия живот, който Бог живее. В момента, в който започнеш да мислиш, че това е едно благо, в тебе ще се роди кривата идея да отрежеш това благо за себе си. Щом се роди тази идея в тебе, дали ти ще го реализираш, или не, дали хората ще знаят, или не, то е безразлично, но ти ставаш нещастен.

Допуснете следното. Вие вземате голямо пространство земя. Трябва сам да я пазите. Седите на полето ден-два, но огладнеете. Нали трябва да го напуснете. Това постоянно се случва с нас. Какъв е изходният път за онези, които разбират живота? Ние трябва да имаме правилно разбиране за Божествения свят, за да устроим бъдещия живот, който Бог ни е дал, да знаем как да го пазим.

В сегашния живот ние носим последствията на този живот. Не можем да се избавим от тях, учим опитност, по негативен път вървим. Всички тия неща идат върху нас, учим се.

Ние не можем да избегнем нещастията. Пътят на слизване после ще бъде път на възлизане. Няма избавление. Избавление има, човек да се повърне оттам, дето е излязъл, но не по същия път.

Сега е лесно да кажете: “Да живеем по Бога.” То е лесно за казване, но трябва да се намери един метод, начин за живеене. Не че сега хората не живеят, ние всинца живеем. Но кой е онзи, който има съвършен мир в душата си, да е доволен от онова, което има? Не да се спре, но да ходи да раздава, да прави всичките хора щастливи. Не че няма такива хора, но малцина са на земята.

Сега, туй трябва да бъде положението за постижение на един ученик.

Аз, като ви говоря за любовта, виждам, че вие ме схващате криво. Любовта ограничава човека и го прави нещастен. Като казвам, че трябва да се любим, разбирам, че най-първо, трябва да дойде любовта и да ни направи нещастни. Мъртвите не са нещастни. Щом дойде любовта, ти ставаш нещастен, за да дойде животът. То е начало на живота. Вие мислите, че когато дойде любовта, ще ви направи щастливи. Вие сте на крива посока. Любовта не носи щастие. Тя не носи и блаженство в себе си. Тя носи целокупност, нещо по-велико. Не че тя прави хората нещастни, не ги прави нещастни.

Богатите хора се карат, а сиромасите се карат, когато имат идеите на богатите. Двама слуги идат да работят някъде. Ще се скарат. Дайте на две деца да ядат. Турете ги на трапезата, ще се скарат. Едното ще погледне в паницата на другото и ще има спор за яденето. Спорът може да произлиза от чисто материални работи, внушени в света, после, за някакви придобивки, а най-после, един спор може да произтича за умствения ровен на човека.

Някой казва: “Аз седя умствено по-високо от него.” То е все същото, когато някой каже: “Аз съм по-богат.” Признавам, че си по-богат. Едно магаре може да е натоварено повече. Едно може да носи сто килограма, друго може да носи петдесет. Какво съществено качество отличава едното магаре от другото? Казва, че едното имало по-голямо тяло, а другото по-малко. Ако вие съберете две шишета и турите хубава вода от по няколко килограма, по какво се отличават? По количеството, че едното събира повече, другото по-малко. Друго е различието.

Че трябва да се прави различие, то е тъй. Ние не сме за онази философия, която твърди, че хората трябва да бъдат равни.

Казвам ви, равенство в света не може да има и никога не е имало. Такъв закон, както хората го разбират, не съществу-

ва в природата. Неравенство, това е животът. За да любиш някого, или трябва да му дадеш, или трябва той да ти даде. Трябва да има обмяна.

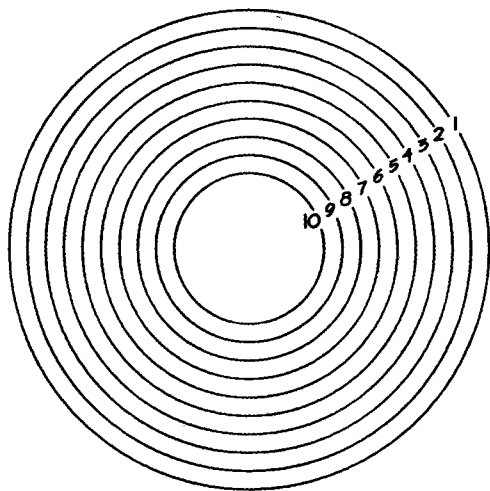
Вие имате един баща и го обичате. Понеже този ви баща е богат, има, затова го обичате. И казвате, че това е морално. Щом баща ви изгуби своето богатство, поостарее, ти казваш: "Този баща да си върви в онзи свят, да не остава тук. Той всеки ден само ни наблюдава. Ние имаме нови схващания. Той е като един стражар, да го уволним." Ако обаче бащата е богат, разполага, синовете седят с почитание и очакват дотогава, докато той даде. Нали знаете онзи разказ от Михалаки Георгиев за онзи баща, който раздал имането на синовете си. Ако не сте го чели, може да го прочетете.

Неразбирането не е само във философията. Мислят, че знанието може да се предаде на хората. Обаче въпросът е там, че знанието не се предава, любовта не се предава, мъдростта не се предава. Всичките добродетели, това не са нещо, което може да се предаде. Те не може и да се придобият. Някои, дето казват, че може да се придобият, то са залъгалки.

Любовта е свободна. Тя отива при някой голям грешник, слиза в ада, хваща този грешник, носи го. Мине покрай някой светия, мине-замине, не го поглежда. Той не може да каже: "Спри се." Тя минава, забавлява се с този страждущ. Вие ще кажете, че онези хора с любовта имат много меки сърца. Възможно е, но защо обичат някого? Защо майката обича детето? От плача. Вдигне врява. От немай-къде майката обича детето. Та в света всички ония хора, които трябва да ги обичаме, те се налагат, искат.

Тогава как ще разберете сегашното положение на любовта? Любовта не трябва да се иска. Онзи, който иска да учи закона за любовта, да не мисли. Мисли заради нея, но не я искай, не я търси. Не казвай, че ти не се нуждаеш. Нуждаеш се от нея. Ние се нуждаем от любовта, но начините, по които ние постъпваме, не са правилни.

С тия кръгове ще ви изясня една велика идея: откъде идат съвременните нещастия в света. Тия десет кръга са към

центъра на земята. Има и десет кръга към небето, но те са само за изяснение. Когато у тебе се заражда известна мисъл, да мислиш за небето, има ситни мрежи, през които преминава човешката мисъл. Колкото мислиш за небето, толкоз тия плоскости, през които преминава твоята ми-

съл, стават по-гъсти. Когато стигнеш до Божествения път, тази мрежа е толкоз гъста, че едва може твоята мисъл да мине. Чистота се изисква. Такъв е законът. И обратният закон е верен. Който слиза към земята надолу, тия сита стават по-широки и по-широки, и като слезеш в центъра на земята, цели планини може да се проврат през дупките.

Сега нещастieto на духовните хора някой път се дължи на това, че те живеят един благочестив живот, и без да знаят, се стремят към центъра на земята. Щом искаш хората да те обичат и щом те обичат хората, те ще ти изпратят своите нечистотии чрез тебе. Мишката казва на котката: "Ти ще ме изядеш, но и хубавото, и лошото ще го туриш в себе си." Такъв е договорот, който котката е направила с мишката. И мишката става причина за смъртта на котката. Много котки, като ядат мишки, боледуват.

Щом ти привличаш влиянието на тия хора, ти слизаш към центъра на земята и започваш да се товариш. Ти имаш ситата на небето и наместо да се изцежда лошото у тебе, ти се запущиш. Задържаш тази енергия и така се натоварваш, натоварваш. Казвам, ти си обърнал своето небе. Обърни ситните сита нагоре, а пък редките надолу.

Казвате: “Как ще прекарам живота си? Как ще преживея? Какво ще бъде моето бъдеще?” То е въпрос, който Бог го разрешава. То не се разрешава, като отиваш към земята. Като отиваш към земята, аз да ти кажа как ще живееш. Ще живееш на парченца, от тебе нищо няма да остане. Пък ако този въпрос се разреши от небето, ти ще растеш. Ще станеш цял свят, като земята или като някоя слънчева система. Бог ще те благослови през пространството. Как ще живея, то е въпрос на Бога. Ти ще кажеш: “То е задача, която Бог разрешава заради мене.” Аз се радвам, когато тази задача Бог я разреши. Ангелите ще я донесат, аз ще се зарадвам как ще живея.

Сега, аз се радвам, че задачата не е разрешена. Не мисли, че ако имаш богатство, ще разрешиш задачата. Казваш: “Ще бъде ли учен човек?” Този въпрос не е за земята, той е за небето. “Ама ще бъде ли добър човек?” Този въпрос не е за земята, но за небето. Всички тия ваши проблеми искате да ги разрешите на земята, да се осигурите, да станете учени хора. Ще придобиете обратен процес.

Този закон е верен. Направете един опит. Бащата може да е светия, и майката може да е гениална, но детето, което ще се роди, няма да мяза на тях. По образ и подобие може да е на тях, но туй дете ще прояви известни качества, които ще го различават. То ще бъде упорито, своенравно, няма да се подчинява на баща си. Каквото правил синът на бащата, туй дете ще прави на тебе.

Питам ви тогава, защо ние, хората, които сме излезли от Бога, сме толкоз упорити и своенравни? Отгде го научихме? Ще кажете: “Дяволът.” Че дяволът откъде го знае, отгде го изсмука дяволът? Ами че по наследство. Че отде дойде наследството? Това не е философия, това не е обяснение, да се занимаваме с такива залъгалки.

Що е наследство? Наследството оставено ли е отнякъде? Дядо ти, баба ти ли го оставиха? Защо? На заем. Дядото има четири внуци, вземе, че остави наследството на един от внуците, за другите пет пари не оставя. Защо прави дядото

това? По простата причина, че дядото иска да се прероди чрез този и намира, че той е най-достоеен. Другите ще го изядат. Дядото казва: “Като дойда, ти ще ме познаеш, и моето си е мое.” И ти казваш: “Дядо ме осиновил.” Дядо ти те остави слуга, да пазиш имането му. И той, като дойде, ще си вземе богатството.

Вие според вашите схващания ще кажете: “Дали туй е вярно?” То е друг въпрос. Задавали ли сте си въпроса, туй, в което вярвате, вярно ли е? Кажете ми колко от вашите вярвания, колко от вашите мисли и вашите опитности са верни? На една опитност, девет процента да са верни, опит да сте направили. Това не е за обезсърчение. Онзи, който не разбира, може да се обезсърчава.

В света има една философия, тя е следната. Никога не мисли, че някои неща са по-важни, а други по-маловажни. Никога не мисли, че един човек е по-красив, друг по-грозен. То е само относително. В дадения случай е така, вярно, но по отношение на друг закон този, грозният, човек е [сянка] на красивия, пък красивият е обект на грозния. Защото грозният е толкова необходим, колкото и красивият. Един за друг са необходими. Грозотата на грозния показва красотата на красивия, и красотата на красивия показва грозотата на грозния.

Сега, не разбирате закона, казвате: “Защо аз да бъда грозен? Аз искам да бъда красив.” Ще бъдеш. Има възможност да бъдете красиви, но има възможност да бъдете и грозни. Каквато възможност има да бъдете красиви, такава възможност има да бъдете грозни. Неизбежни са тия неща. Колкото възможности имате да бъдете светия, толкова възможности имате да бъдете най-големият грешник. Сега това не е една необходимост, туй неизбежно човек го е създал. Човек може да създаде светостта в себе си.

Да кажем, вие имате здание. Затворите вашите прозорци и започнете да се молите: “Господи, изпрати ни слънчева светлина.” Целия ден се молите. Питам, слънчевата светлина ще дойде ли? Вашата молитва се е реализирала. Вие като сте се

молили, всички хора са отворил прозорците, понеже вие, като сте работили заради тях, сте забравили прозореца затворен. Следователно всички се ползват от светлината. Единственият човек, който не е получил светлина, сте вие.

Тогава какво трябва да вършиш? Трябва да започнеш да се молиш в своята нощ, теб да освободи, ти да отвориш прозорците. Светлината трябва да влезе. Тя ще бъде отговор на твоята молитва.

По някой път светлината може да влезе и без молитва. Схващате ли извода? Едно приложение може ли да извадите, един извод за себе си. Във вас ще дойде смущението, ще кажете: "Толкоз време се молим на Бога, нищо ли не сме придобили?" Да ви дам друго изяснение. Да допуснем, че имате един джобур, една каца, в която постоянно вливате вода и изливате. Най-после, дойде господарят и казва: "С тази каца не може по този начин, да се влива и разлива." Какво ще се направи? Направете една чешма, турете кацата корито, постоянно да тече.

Питам, каква е разликата между първия начин и втория? И първият начин е хубав, но се губи много време. Трябва да наливаш тази вода и пак трябва да изваждаш. При втория начин на напълване на този джобур може да направите един кран. Ще завъртиш, ще точиш. Колкото се изпразва, толкоз се налива. Кое е по-хубаво, да тече ли водата, или да я наливаш отвън?

Под това уподобление ето аз какво разбирам, да изясня по-добре джобура. Когато запомниш опитността на другите хора, чел си, напълнил си джобура. А като кажеш на хората това, което си чел, изпразни се джобурът. След туй пак четеш една книга, пак ще напълниш джобура. После пак го изпразниш. Най-после, намериш книгата, четеш, вече ти си доволен от себе си. Вторият начин е това, което наричаме Божествен свят. Знанието иде отвътре като опитност, този джобур постоянно се пълни.

Та сега ще знаете, че има хора, които са добри като джобура. Тяхната доброта може да е сто килограма вода. Като я извадиш, всичката му добрина се свършва. Като се напълни, наново е добър. Такава е неговата доброта. И зна-

нието му може да е сто килограма. Като го извадиш, свършва се знанието.

Туй постоянно се проверява в нашия живот. Вие по някой път казвате: “Защо ми дойде туй изпитание в живота?” За да познаеш колко килограма вода има в твоя джобур. При една малка опитност ти веднага изгубваш смисъла на живота. Тук има една жена, даже се кара на Христа. Казва: “И Ти си ме забравил!” Това са нейни разбирания. Тя още не Го видяла, и Му се кара, пък да е при нея, не зная какво ще прави.

Вие Господа не сте видели, пък сте недоволни от всички блага, които ви е дал. Тогава как ще бъдете доволни? Той всичко ви е дал, пък вие не сте доволни. В какво има да се съмнявате? Съмнението може да дойде, добре дошло. Че някой може да в иговори за някого добро, много красиво. Друг казва: “Лош човек е той.”

Аз зная лошия човек, разбирам тази философия. Казвам, лош човек е, а в себе си казвам: “Много голяма сянка е.” Като ми говори за този, лошия, човек, аз виждам пътя на добрия, светия човек. Чрез лошия човек виждам някой ангел, Бога. Говорят за някой светия, виждам обратния процес. Виждам, един ангел нагоре върви, и виждам дявола, седнал долу. Пак виждам Бога. Какво има в това? Редът на нещата е такъв.

Никога не питам защо Господ създаде дявола, защо Господ създаде ангели. Това не питам. Защо хората са лоши, това не питам. Защо хората са добри, това не питам, защото няма разрешение в дадения случай. Защо някой те обича или защо някой те мрази, това са неща извън познанието. Аз го наричам, то е едно съвпадение в света. Ако някой те обича, той ще те обича заради нещо, той не обича още твоята душа. Или лицето ти е красиво, или си богат, или знание имаш, или си здрав, но имаш нещо, за което те обичат. Щом имаш туй, за което те обичат, ще те обичат. Щом го изгубиш, няма да те обичат, любовта ще изчезне. Така е животът на земята.

Затуй сега не трябва да се занимавате с тия въпроси. Някои от вас искате да ги изясните. Вие сте навлезли в една област, дето трябва да бъдете много внимателни.

Старостта в живота иде, когато приходите на човека се намалееят, наставка финансова криза. Много от дюкяните затвориш. Дюкяни имаш, но няма кой да ги вземе. Стока имаш на пазара, но няма кой да я вземе. Дъщеря имаш, но няма за кого да се ожени. Син имаш, но няма за кого да се ожени. Хванеш се за главата.

Не жени сина си, защото не е твоя работа. Не жени дъщеря си, защото не е твоя работа. Жененето е чисто човешки акт, но ако вие разбирате жененето, че Бог го направи, тогава не вършете работи, които се отнасят до Бога. Да жениш хората, разбирам, но не се меси в онова първоначално съчетание, което Бог е направил. Не се завземай да направиш хората щастливи. Нито знаеш защо не може. Ти сам си нещастен. Тя, самата мома, е нещастна. Ще се ожени за някого, и ще го направи щастлив? Не, тя ще го направи точно като себе си.

То не е упрек, но то е закон на земята. Ако запример мислите, че знанието, което ви давам, ще ви направи щастливи, не е така. Знанието, което ви давам, ще ви направи нещастни, туй да го знаете. Нещастни защо? Понеже вие търсите в знанието щастие. Не, то е едно условие. Ако може туй условие да използвате, тогава ще дойде мъдростта. Как ще разрешите въпроса?

Тогава уподобявам знанието така. Представете си, че на вас трябва огън. Ти съграждаш огнище, нареждаш дърва. Камина има, всичко има, но запалка няма. Седиш наоколо. Трябва да запалиш огъня. Вън е студено. Трябва да сготвиш нещо. Всичко имаш, но запалка нямаш. Трябва да дойде мъдростта – то е любовта. Тази любов трябва да изгори дърветата, тя на тебе ще [услужи], но дърветата ще унищожи.

Тогава, по-добре е да изгорят дърветата, а ти да бъдеш жив, отколкото дърветата да останат, а ти да умреш. За предпочитане е така. Все-таки любовта ще превърне тия дървета, тя ще им каже: “Вие сте остарели. Вие сте една стара култура, имате такива форми, които за бъдеще не може да живеят. Аз съм ви приготвила нови [тела].” Като ги изгори любовта, тя ще

ги вземе за себе си. Любовта изважда живота от дървата и тя си държи думата.

Любовта има право да гори. И ти имаш право да кладеш огън, без да го палиш.

Сега, вие сте огнището за дървета, само запалка няма-те. Ето едно противоречие. Ще кажете: “Как? Духа Божи няма-ме ли Го?” Имате Го, тъй както онзи, който наклал това огнище. Живот няма ли? Има живот, но отношение между тебе и дървата няма. Искате туй дърво да се запали.

Сега, при тези условия, при които ние се намираме, казваме: “Този човек е такъв и такъв.” Но как ще се разреши вътрешното противоречие? Ти не може да го разрешиш по обикновен начин. Днес ако го разрешиш, утре остава неразрешено. Както е въпросът с яденето. Яденето не е разрешение. Дишането не е разрешение. При най-малкото запушване на порите ще се задушиш. Въпросът за богатството не е разрешен. Въпросът за знанието не е разрешен. Много въпроси не са разрешени. Ние казваме, Господ ще ги разреши. Съгласен съм, но Бог ги е разрешил, но при нашето огнище трябва тази малката искрица да се запали и да имаме свой огън.

Сега какво правим? След като ние не можем да запалим своя огън, идем до съседа и казваме: “Имате ли огън? Не може ли да ни дадете малко на заем?” Казват: “Имаме, но ние на заем не може да дадем. Ти може да донесеш на нашето огнище своя тенджера и да си свариш.” Ти може с години да ходиш така, и то е хубаво. Кое е по-хубаво, да имаш свое огнище или да ходиш на чужди огнища? Без него е съвсем лошо. Някой ще каже своята опитност. Хубаво, ние ще сварим на неговото огнище. Този огън е негов, той ще каже: “Не може да си свариш. Ще освободиш огнището, ние си имаме работа.” И даже не трябва да чакаш да ти кажат да напуснеш огнището, ти трябва преждевременно да напуснеш огнището.

Това са нови постановки на познанието на бъдещия живот. Това са нови схващания, които трябва да имаме. Защото ние търсим неща, които най-после, като не можем да на-

мерим, се отчайваме. Онзи, който намери, привидно казва: "Нас нищо не ни трябва." Онзи, който се отчайва, отрича един Божествен закон. И онзи, който се отчайва, е на крива посока. Ти, като го намериш, ще идеш да работиш за Бога. Ще разшириш кръга на дейността си в себе си. Ще имаш една радост, понеже кръгът на твоето познание се разширява. Ще имаш допир с много, ще влезеш в общение с повече разумни същества.

Ако всеки един от вас тази вечер имаше един свободен билет, не от трета класа, но от първа, wagon-lit с всичките удобства, да обиколи целия културен свят, лошо ли ще бъде? И в първа класа в парахода, с всичките удобства, да разгледа и да се върне, лошо ли е?

Сега туй е за земята. Но представете си, че имате тази привилегия, да използвате извън земята, то са вече фантазии. За земята го разбирам, може да се реализира, всеки ще повярва. Но да излезете извън земята, то е фантазия, то са невъзможни работи. Невъзможни са, понеже са възможни само за малцина. Само учителите и мъдреците имат тази привилегия, да ходят извън земята. Пък обикновените хора, праведниците и светиите, те нямат тази привилегия, да излизат из Слънчевата система. Не че в тях няма желание, но те не са достигнали. Те работят и един ден ще достигнат.

По този начин ако вие мислите, ето каква ще бъде придобивката. Вие няма да бъдете в лишение. И мъчнотиите, които се зараждат, ще се справите с тях разумно. Тогава няма да омаловажавате толкоз работите. В една азбука, с която се пишат писма, всичките букви са еднакво важни и свещени. Числата от едно до десет са еднакво свещени.

Сега аз бих ви говорил. Върху тази теория почива друг един закон. Великите сили, които действат, те действат с една елементарна енергия, толкоз малка, че даже една такава енергия, за която се говори, едва ли може да повдигне, да премести пращинка. Тя е един малък тласък, който се дава. Но понеже цялата наша земя е направена от милиарди такива малки земи,

живи телца, които се движат, и за всяко едно тяло има известно разстояние.

В центъра на нашата земя има известна монада. Най-първо, върху тази монада се предаде известна малка енергия от Невидимия свят. Тази енергия се предава по права линия по всички монади, телца, и постепенно се усилва, и щом като достигне крайния предел, веднага тази енергия се повръща към центъра. Най-първо, тази енергия върви в права линия, после се връща в плоскост, после, всички тия телца се усилват и енергията минава в куб. Тази енергия се движи в три измерения.

Туй движение на телцата е обърнало земята да се движи около своята ос. След като земята е започнала да се движи много бързо, тази енергия е била вече излишна и излишната енергия е тласнала земята да се движи около Слънцето. А самото Слънце, и то има същото движение. Целият процес в космоса са тия енергии, които се усилват.

Не мислете, че у вас може да дойде една Божествена енергия, един тласък, и вие да останете, както сте. Като дойде тази малката енергия, няма да се мине един час, и вие ще започнете да се въртите, всичко във вас ще оживее. Законът е именно там, че спасението на хората седи в малкото, което всеки може да го има. Ако е за големите работи, то е достойно за малцина.

Мнозина измежду вас боледуват. Това са известни задачи. Болестта аз наричам една задача. Сиромашията е една задача. Злото е една задача. Доброто е една задача. Науката е една задача.

Всичко в света са задачи, които трябва да разрешите. Вие, като разрешите една задача правилно, ти ще почувстваш в себе си една радост. Като не разрешиш правилно, ще почувстваш една скръб. Сега ние сме дошли до известни познания. Ще вложите от своя капитал. Вие знаете ли колко капитал трябва да имате? Ако един Рокфелер, който има милиарди, още работи, не е доволен, вие със своя малък капитал, с вашата малка опитност,

ще бъдете ли доволни? То е смешно. Вие нито сте светии, нито сте ученици. Казвате: "Аз съм доволен." От какво си доволен? Ти още нищо не си научил. "Аз знам малко да пея." Я изпей една песен. И децата пеят. Това не е пеене още. Най-добрите певци, които пеят хубаво, влагат нещо. Ти какво влагаш?

Аз харесвам някои певци, като пеят, влагат нещо. Но някои певци не влагат нищо. Има едно пеене, което аз наричам мъртво пеене. Такива песни уморяват човека, приспиват го. Казват: "Толкоз хубаво, че ме приспа." Не, не, казвам, пеене, което приспива, то е хипнотизъм. Пението трябва да съживи човека. Казва: "Унесе ме." Какво го унесе? Любовна песен пее. Изпъкнат образи, той забрави песента. Това пеене ли е? Не, така не се мисли.

Сега, ако ти обичаш някого, си готов да умреш за него. А след две години си готов да се разправяш с него. Питам, каква е тази идея. Животът не е играчка, не може такива лъжи в света. Ако туй е Божествено, то трябва да бъде Божествено при всичките времена, пък ако е човешко, то е човешко през всичките времена. Ако е дяволско, то е дяволско през всичките времена. Туй, което е [дяволско] по време и място, не се сърдете на дявола. Дяволът е един търговец. И човекът, и той е търговец. Излъгал те дяволът, взел нещо, какво има да се сърдиш? Пък ако си майстор, ти може да вземеш.

Нали сте чели за онзи светия, в чиято стомна влязъл дяволът и размъщал водата. Няколко пъти му казал да не влиза в стомната му, да не размъща водата му, да върви другаде, толкоз хора има. Най-после, искал да даде на дявола един урок, запушил стомната и казал: "Я води ме сега из целия свят." И като обиколил целия свят, казал на дявола: "Още веднъж ще идеш ли във водата, да ми я размъщаш?" Дяволът казал: "Пусни ме веднъж, вече в стомната не идвам." Накарай дявола на работа, и той вече при тебе няма да иде. Той ще идва, но няма да те мъчи по този начин.

Сега ние ще се върнем към положителното. То са емблеми. Дяволът от наше гледище, това са същества, които са

излезли от нашия път. Дяволът, това са същества, на които разбиранията са други. Разбиранията на един учен човек в една област, на друг учен човек, на един владика, на един свещеник, проповедник, на всички хора разбиранията са различни. Всеки в даден случай мисли, че неговото разбиране е най-право.

Защото ученият човек, като види някоя планета, някоя звезда, има разбиране, говорят му. Друг ги гледа, но нищо не разбира. Но за да му говорят, трябва да има начин. Запример някой срещне някого, махне с ръка, отговаря му. Ти махнеш с ръка, никой не ти отговаря. Някой покаже пръстите си един подир друг, показва цялата си ръка, лакътя си и тъй нататък. Аз съм виждал как се разговарят някои с движения, цели телеграми си предават, разбират се.

Та целият свят, в който ние живеем, той е разумен, има свои причини и последствия. Ако ние не се разбираме, не е грях. Ако ги разбираме, е едно благо. Ако не ги разбираме, причиняват някой път нещастия, понеже се усещаме изолирани от света. Не че сме изолирани, но като знаеш езика на някой човек, знаеш да се разговаряш с него. Аз говоря, че трябва да бъдем в правата смисъл здрави и разумни хора.

Та като се движите към центъра на земята, туй значи да бъдете снизходителни. Прощавайте на хората, турете широките сита, през големите дупки пущайте прегрешенията. Като отиваш към центъра на земята, за големите погрешки тури широки сита, а пък като отиваш при ангелите, нагоре към Бога, тури всичките ситни сита. Туй значи да имате широко сърце. Със ситно сито приятел не се завързва. Щом съжаляваш хората, че този страда, онзи страда, работи за тях каквото можеш. Всички като направят толкоз, и светът ще се оправи.

Сега ние ще плачем. Светът от хиляди години все плаче. Майки са плакали, бащи са плакали, сестри са плакали, братя са плакали, но светът оправи ли се? Какво не са писали вестниците, какви не програми са се чертаели, какви не

философски книги са се писали, учители са идвали, но грешката е в греха. Онзи свят, в който ние живеем, той е свършен, няма какво да се усъвършенства. А нашият свят е сянка, [той] е като една сянка на този велик свят. Нашият свят е грозота за Божествения свят.

Сега ние казваме: “Да оправим света.” Сега ние искаме да оправим света. Роди се едно дете, искаш да го възпиташ. Ето първата погрешка. Искаш да го направиш учен. Ти не можеш да го направиш учен. Ти го остави на вътрешната свобода, тури го в правия път, и ония заложби, които има, ще се развият. Туй дете, което излязло от тебе, познава всичките ти слабости. Щом усети, че ти искаш да му се наложиш, веднага се заражда обратната енергия, иска да ти противодейства. Дъщерята ще каже на майката: “Мене ми се струва, че баща ми е много добър човек, но неговите възгледи не са така добри.” Значи дъщерята критикува, тя е недоволна от бащата. Бащата в този момент не може да влияе на дъщерята, всичко е свършено. Какво ще стане тогава?

Само времето, само големите страдания и изпитания в живота, които дъщерята ще има, само като стане баба на осемдесет години, набръчка се лицето ѝ, тя ще каже: “Прав е баща ми. Аз сега виждам защо той е мислил така.” Но в дадения момент каквото и да кажеш на дъщерята, тя не слуша. Тя трябва да премине през тази опитност, за да разбере. Ако тя не иска, ти не може да я отклониш. Не че е невъзможно, но ако тя не иска, не може да я отклониш.

Затуй на някои ваши стремежи, за някои ваши мисли много щедро давате, много сте пристрастни. Най-първо, човек не трябва да бъде пристрастен. Стар метод е то. Измъчвате се, постите. Защо? За да придобиете някоя дарба. Не, приятелю, с поста нищо не се придобива. Ако постиш, искаш да намалиш тежестта на тялото, за да олекнеш, понеже много мазнини са се събрали, разбирам това. Но ако някой мисли, че с поста се добива и друго, не се лъжете.

Ти придобиваш още търпение. В света търпението е необходимо качество. После с поста придобиваш доверие, че с

малко може да мине човек. Следователно с поста ти може да победиш лошите условия, при които си роден. Искаш да ядеш много, с малко ще се задоволиш, докато дойдат ония благоприятните условия. Ето как постът ще ти помогне.

После ще дойде знанието в тебе, а знанието ще ти помогне как да употребиш условията. И след като имаш тия придобивки, най-после, трябва да дойде мъдростта, да внесе тази запалка, любовта, да запали огъня. Оттам насетне ще започнеш вече да готвиш, хляб да печеш. Като дойдат децата и твоите приятели, и всички ще бъдат весели. Ако огънят не се запали, всички ще дойдат и ще кажат: “Сготви ли?” “Огън няма.” Всички ще направят една гримаса, че как да не си сготвил. “Хляб опече ли?” “Огън няма.”

Там, дето няма огън в огнището вкъщи, там винаги има разногласие. Това е то, философията. Ако ти накладеш огъня без пещ, хляб може ли да опечеш? Хубаво, в София дървата са скъпи, четиристотин лева струва един кубически метър. Ти разполагаш ли с половин кубически метър дърва за един самун хляб? Икономия трябва.

Сега пренесете тази аналогия, икономия трябва да се прави. Аз говоря за икономията на ума, аз говоря за икономията на сърцето, за икономията на организма. Защото природата не обича разточителност. Тя не е скържава, но и разточителните се наказват, и скържавите се наказват. Онези, които разумно приемат, има обмяна, спрямо тях тя е любовно и разумно настроена.

Та аз искам да не бъдете нито разточителни, нито скържави, но разумно да използвате.

От лекциите, които имате, ще извадите ценното. Да има една нова придобивка. Тай както аз виждам, виждам, че нещата не се реализират, и зная напълно защо. Преди пет-шест години в Търново като бях, виках един познат, от младите ученици. Заведох го в лозето при два ореха и му казвам: “Защо тия клонища са обърнати надолу в земята, а не вървят нагоре?” Казва: “Породата е такава.” Казвам: “Не, под този

орех има канара, която сега се сформира, че пречи на корените да отидат надолу. Вследствие на това този орех се намира в неблагоприятни условия и той, както един човек, който пада, че иска да си тури ръцете, за да се подкрепи на тях, и този орех си туря клонищата надолу, за да може да преодолее лошите условия.”

Да кажем, вие сте се навели надолу. Какво показва това? Условията, при които живеете, са лоши. Изпъчиш се нагоре, вървиш – условията са добри. Свободно е сърцето, свободна е мисълта – добри са условията. Стегнато е сърцето – лоши са условията. Стегнат е умът ти – лоши са условията. Ще вземете тази канара и ще я разкъртите.

Сега ние казваме, Господ ще направи всичко. То е една формула, от която главите ни от осем хиляди години побеляват. Той е направил, но ние какво ще направим в този век. Сега аз не искам вие да схващате въпроса лично. Той е един принципиален въпрос. Ако вие искате да придобиете повече, учете.

Имаме четири неща: любов, светлина, мир и радост. Централното, основното, туй, от което трябва да започнете, то е мирът. Ако вие нямате мир, вие нямате основа. Оттам вдясно ще имате светлина и любов, а вляво ще имате радостта. Но мирът е основата, от която трябва да започнете. И единство. За да прогресирате, трябва да имате мир. Единство трябва да има в организма, в мислите, в чувствата. Навсякъде трябва да има мир.

Аз разбирам мира като една вътрешна психическа сила, или красивият развой на човешките способности. Когато се развие една способност, извиква втора, трета. Всички тогава предизвикват тази енергия, която ще обиколи целия мозък, човек расте и правилно се развива. Та като слизате към центъра на земята, ситата ви ще бъдат широки, към погрешките на хората ще бъдете снизходителни. Щом отивате нагоре, тогава ще бъдете взискателни спрямо себе си. Вие сега, и като отивате нагоре, и когато слизате надолу,

спрямо вашите погрешки сте снизходителни. Не, когато отивате нагоре, и спрямо вашите постижения ще турите ситните сита. Да не си правите никаква илюзия. И нагоре като отивате, трябва да знаете докъде сте стигнали и какво ви остава още за постижение.

То е хубаво, да дойдете с тази идея в ума си. Хубаво е човек да има кой да го обича, Господ да му говори, ангелите да му говорят. Сега ще кажем, Бог не говори. Говори, но Бог не ни е направил еднакви. Тогава може да мислите по следните въпроси. По какво се отличава човек, на когото Бог говори? По какво се отличава човек, на когото ангелите говорят? По какво се отличава човек, на когото светиите говорят? То са задачи. Когато понапреднете още повече във вашата вътрешна душевна опитност, ще придобиете тази необходима мъдрост, която ви е потребна, ще дойде и това състояние.

Изпяхме "В начало бе Словото".

Всички искате да си ходите, но представете си, че тази вечер няма да си ходите. Първото заблуждение, ние всякога бързаме да се върнем въщи. Какво ще разрешите въщи? Нищо няма да разрешите. Представете си, че няма да идем въщи тогава. Не определяйте времето. Някои се безпокоят в дадения случай. Защото, ако е за време, за пет минути може да свършим работа за десет минути. Но в дългото време има нещо красиво, което може да се добие.

На коя планета е деветият час сряда вечер? Сряда е ден на знанието, а деветият час е закон на равновесие. Значи всичко вече се завършва.

Сега всички вие бързате да идете въщи и там е всичката опасност.

Сега ще направите сметка. Толкоз време сте учили. Девет часа е. От Невидимия свят искат една равносметка. Тогава? В знанието вие трябва да бъдете гимнастици. Тъй трябва да бъдете пластични, както онези акробати, които играят на въже,

подвижни като тях. И най-малкото отклонение е предвидено, трябва да го уравновесите с вашата върлина.

Сега вие вървите и казвате какво учите в окултната школа. Аз уподобявам, вие вървите по въжето без върлина. Отгоре да минеш на едно въже, на височина от десет метра, без да ви трепне окото, то е окултизъм. Какво учите? По въже да минем, изисква се едно вътрешно спокойствие, не обикновено спокойствие.

Вие чакате, безпокоите се вкъщи. Действително вие сте вкъщи слуги, не сте във вашите къщи. Вие сте на гурбет, всички сте при господар. Да се върнете във вас, кесията трябва да бъде пълна в джоба. Щом се върне слугата при господаря с празни ръце, работата не върви. Щом се върне слугата от лозето с пълна кошница грозде при господаря си, тогава отношенията са други. Помнете този закон, трябва да се прилага.

Мислили ли сте вие, от вашия гурбетлък като се върнете в небето, какво ще занесете? Или ще кажете като блудния син: “Татко, съгреших пред небето и земята. Приеми ме като един от слугите си.”

Има едно предание, че този блудният син занесъл една скъсана торба от своя гурбетлък и тази скъсана торба е била много ценна.

Ние, като се върнем в истинския живот, все трябва да занесем нещо. То е едно положение. Друго се крие в думите. Блудният син казва: “Аз, когато бях при тебе като син, на мене слугувах. Аз при тебе ядох, пих, изтезвах слугите.” Това беше първото положение. “Но аз, като ходих на гурбетлък, и се научих да слугувам. Ивам сега да слугувам. Този занаят аз го зная. Ще покажа, да видят как се слугува.” Баща му затуй коли телето. На този, който може да даде урок на слугуване, бащата казва: “Турете му един пръстен.” Вие казвате, че той закла телето, понеже носи кръвта на баща си. Не, не. Той нещо ново носи. Казва: “Татко, аз се научих да слугувам. Аз още веднъж може да живея в дома ти като слуга. Опитай

ме. Аз не искам да бъда вече син, други да ми служат, но аз като слуга ще бъда.”

Син ти, като ходи на гурбетлък и като се връща, носи нещо ново. Вие, като се върнете в небето, ако се научите и служувате, по-хубаво от туй нещо няма.

“Верен, истинен, чист и благ всякога бъди и Господ на мира ще изпълни сърцето ти с всички добрини.”

VII ГОДИНА НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС (1927-1928)

Тринадесета лекция

18 януари 1928 г., София – Изгрев

СЛУЖБА НА УРАВНЕНИЯТА

“Верен, истинен, чист и благ всякога бъди и Господ на мира ще изпълни сърцето ти с всички добрини.”

Размишление.

Чете се темата: “За какво служат уравненията”.

За втория път пишете: “Отношението между корените на растенията и краката на животните”.

Който бие млякото, все ще извади малко масло. Всичките въпроси в света няма да се разрешат, но всеки разрешен въпрос все дава по малко масълце.

Вие вземете науката като едно приятно занимание. Науката е едно детинско развлечение за човека на земята. Скучен щеше да бъде животът на човека на земята, ако нямаше наука. Тъй щото науката е първото развлечение за деца, не в нейния сериозен вид, но тъй да се забавлява. С какво ще се забавлява човек, ако не с наука. Учиш се да ходиш, учиш се да гледаш, учиш се да слушаш, учиш се да ядеш, учиш се как да се обхождаш с хората, учиш се да пишеш, учиш граматика, геометрия, смятане: едно, две три. После учиш уравненията.

Хората все уравняват живота. Учените хора го уравняват по един начин, то е в умствения свят.

Има една голяма разлика между духовното уравнение и физическото уравнение. Запример как ще уравниш две мис-

ли? Да кажем, едната мисъл е неизвестна, другата е известна. Как ще ги уравниш, как ще намериш неизвестната мисъл? Представете си, че в геометрията имате една права линия. Да кажем, *a*. Тя е дълга десет сантиметра. Понеже се предполага, че живите линии имат някакъв стремеж, как ще определите накъде се движи, посоката на линията. Ще вземете пергел, ще опишете два кръга и там, дето се пресичат кръговете, е другата точка на силите.

Всяко движение е разумно. Щом имате две мисли, те образуват друга. Как ще намерите третата?

Сега аз бих развил този въпрос, но ако река да го развия, половината от вас ще се намерят в едно чудо. Ако се въведе психологическа математика, ще ви се види, че тя е цяла една каша, ще бъде в противоречие. Всяка нова теория в науката учените хора оставят да чака на вратата, понеже трябва да й намерят място. Не че не обичат новите идеи, но трябва да направят цяло [пренареждане], нова система, а туй изисква работа. Ще турим хората в смущение. Затуй казваме на новите идеи: “Чакайте!” А пък те тропат, хлопат, оставят своите прошеня, казват на академиците: “Молим, разгледайте нашите прошеня.” Те отлагат ден, два, три, четири.

Сега новите идеи хлопат не само на вратите на академиците. Новите идеи хлопат на нашите глави. Ние казваме: “Чакайте, имаме други работи да се уредят.” Тези идеи остават на заден план.

Сега, хубаво е, човек да мисли, да уравнява. Допуснете сега, че човек има в касата си десет хиляди лева и има да дава десет хиляди лева. Как ще ги уравни? Ще кажете: “Таман ще си плати дълговете.” Добре. Какви елементи влизат? Ако си неженен, този въпрос по-лесно се решава. Ти ще гледаш положението си. Теб ще ти трябва един цилиндър. Теб ще ти трябват лачени обувца, хубави дрехи, най-модните, от пет-шест хиляди лева. Те са елементи, които влияят на ума. Как направи уравниението?

Сега този човек ще може ли да направи уравниението? Сега тези елементи видоизменят първата идея на уравниение-

то по известни правила. Сега този човек не плаща, не прави цялото уравнение. Той плаща половината от дълга си и уравнението остава неразрешено. Дава наполовина, пет хиляди лева, и пет хиляди остават. Питам тогава, разрешено ли е уравнението? *Х* е намерен, но *у* остава неизвестен. Там, в ума на този господин, *х* е разрешен, понеже дал пет хиляди лева. Казвам: “Щом *х* е разрешен, идната година ще разреши *у*.” Но идната година той се ожени, булски дрехи му трябва, къща му трябва, това-онова му трябва.

Това е само за изяснение. То са влияния, елементи, които влизат да видоизменят нашите идеи. Какво става с уравнението? Веднага трябва да плати дълга си, нищо повече. След като уреди дълга си, може тогава [да се жени].

Съществува един закон в природата. Тя казва: “Щом имаш да плащаш, цилиндър не купувай. Щом имаш да плащаш, дрехи не си прави. Щом имаш да плащаш, лачени обувци не ти трябва, часовник, ново не ти трябва. След като си платиш дълга, като нямаш какво да плащаш, тогава купи си най-хубавия цилиндър, всичко най-хубаво.” Такова правило има природата. Който я слуша, глава не го боли, кракът не го боли. Който не я слуша, всичко ще го боли.

Сега разбира се, това е обикновеният език в света. Често езикът нас ни спъва. Казваме, трябва да се живее. Не, няма какво да твърдим, че трябва да се живее. Не е от нас да живеем. Казват, че като твърдим, че ще живеем, ще живеем повече.

Сега на това ще направя едно възражение на съвременните окултисти, които казват, че като се твърди, продължава се животът. Има шарани, които живеят четиристотин години. Какво твърдение прави шаранът във водата? Има окултисти, които по десет пъти правят твърдения, че ще живеят дълъг живот, а умират на петдесет-шейсет години, а шаранът, без да прави твърдения, живее четиристотин години. Ако е за дълъг живот, не е чрез внушението, което си туряме в живота, но има един закон, който регулира отношенията.

$$\begin{array}{c} A \quad B \\ \hline C \end{array}$$

За да живееш дълъг живот, трябва да бъдеш свързан с хората, да дойдеш по тази права линия, дето хората живеят дълъг живот, да бъдеш свързан с тях.

Когато се изучава законът на наследствеността в съвременния живот, ще видите, че има фамилии, които вървят по късите линии, AB , а други – по дългите линии, CD . Ако майката и бащата вървят по късите линии, детето ще върви, и то по късите. Неговият живот не може да бъде дълговременен. В природата стават прекръстосвания. Ако майката е от тия кратките линии, а бащата от дългите, трябва да има едно съединение. В такива случаи, ако синът мяза на бащата, ще живее по дългите линии, ако мяза на майката, ще живее по късите линии, ще умре на тази година, на която майката умряла. Някой път може да продължи животът с четири-пет години. Или, ако не е живял добър живот, може да иде по-рано.

Но има черти не само на дълъг живот. Има унаследяване и на чувствата. Има чувства у някои хора, които спадат към късите линии, чувства, които мимолетно се появяват, един два месеца, кратък е животът. Някои чувства траят година, две, пет, десет, петнайсет години. То е дълъг живот на чувствата. Същият закон съществува в природата и за мислите. Има мисли, които имат мимолетен живот, минават кратък живот.

Ние не сме отговорни за чувствата, които умират преждевременно, и мислите, които умират преждевременно. Този темен живот е извън нашето желание.

Затуй, за да добие човек истинска мисъл, най-първо, трябва да се създаде онази фаза, тоест човек да придобие един живот, който върви по дългите линии. Имаш един баща, който живее деветстотин години. И ти ще живееш толкоз, този закон не може да се измени. Ако баща ти е бил гениален, и ти ще бъдеш. В сегашния живот, ако бащата е гениален, синът не може да бъде гениален, защото бащата не може да предаде

своята гениалност. Бащите са слаби да предадат своята гениалност на сина. Майката предава повече.

Следователно гениалността иде по закона на чувствата, по закона на душата. Духът носи гениалността, душата я охранява. Думата "гений" е гръцка дума, което значи начало. Малко друго значение са дали: разумните хора, хората, които творят, които създават епохи, ги наричат гении. Но гениеите изобщо работят в твърдата материя, техният живот е изложен на големи пертурбации и вследствие на това гениеите умират преждевременно.

Затуй геният, за да живее дълъг живот, трябва да стане светия. Светиите живеят дълъг живот, гениеите все вървят по кратките линии. Светията върви по дългите линии. Той от естествена смърт много рядко умира. Него трябва да го убият. Светията не умира. Смъртта дойде десет пъти да го вземе, той я посрещне и изпрати като светия. Тя, като дойде, колкото и да е лоша, отказва се да го вземе. Харесва ѝ се на нея. Смъртта има една слаба страна. Влюбва се в светията и казва: "Да го оставим да живее." Обаче геният се бори със смъртта, подкопава корените, казва: "Ти си в моето царство. Искам да учиш." Затуй смъртта задига тия гении, да не ѝ препятстват.

Сега да допуснем, че бащата е живял четиридесет и пет години, майката е живяла четиридесет и пет години, слаби организми. Детето не може да живее по-дълго от тия години. Изобщо така са фактите. Онаследява се слабият организъм, който не може да издържи.

Ние говорим за онази смърт, която иде по естествен път. Много млади умират от неестествена смърт. От хиромантическо гледище линиите на ръцете на тия хора да къси. Те нямат голям запас от енергия, малък капитал имат.

Всяко правило има изключения. То не е закон. Късите и дългите линии отпосле са влезли. По-напред хората са живели дълъг живот. Сега тия линии са скрити, ние сме дошли до късите линии. Хората са живели деветстотин години, после дошли до петстотин, после до двеста, а сега до сто и пет-

десет години. Общият живот сега обаче е до четиридесет и пет – петдесет години.

Учените хора, които изследват този въпрос на живота, казват, че животът зависи от щастливото съчетание на дългите линии. Мислите трябва да имат дълъг живот, чувствата трябва да имат дълъг живот, и тогава волята може да съгради едно тяло разумно, в което душата може да живее толкоз, колкото иска. Туй е задача.

Аз друга идея имам. Туй, което ние чувстваме, то не е дълъг живот. Има едно спесифично чувстване. Туй, което ние чувстваме всеки ден, то не определя. Трябва да се освободим от ред чувствания, които са наложени, не са наши, и да дойдем до онова, което произтича от нашия живот. Има неща присадени, които не представляват човека. Чувствата идат тъй, както в растителното царство. Те вървят по съвсем друг закон.

Когато искаме да проучваме себе си, ние ще дойдем до първичната причина, да определим себе си като разумна душа, кое е собствено това, което ние имаме. Върху това ще се съгради животът. Най-първо, учениците започват с това, едно пречистване, отделяне, докато дойдат да намерят себе си. Ние говорим за намирането на човека. Човек трябва да намери своето сърце, понеже имаме много възгледи, имаме ред опитности, които ни препятстват, и един от най-трудните въпроси е човек да намери себе си. Да намери човек себе си, понеже има една граница в намирането на себе си. Той става индиферентен към всичко, става индиферентен към хората. Той трябва да бъде индиферентен.

Има желания у хората, които са фиктивни. Не всички плачове у хората произтичат от страдания. Някой плаче, че баща му умрял, вестниците са писали. Баща му е жив. То е фиктивна скръб. Някой плаче, че е изгубил пари, без да ги е изгубил. Някой плаче за някакво нещастие, без да го има.

Има страдания, които са съществени. Тия, съществени, страдания дълбоко засягат душата. Те не спадат към обик-

новения живот. Сега тия, необикновените, страдания повлияват някой път върху нашето тяло, изменят краските. Необикновените, съществениите страдания на съзнанието създават нещо хубаво, красиво. Когато човек има дълбоките страдания, страда, върви напред, у него се облагородява сърцето.

Има едни страдания, които облагородяват сърцето. Има други страдания, които огрубяват сърцето. Щом каже, че страданията му дойдоха до гушата като Йова, човек върви по един неестествен път. Страданията дойдат до крайния предел и казва: "Да намеря Господа. Искам да се съдя с Него. Взе ми всичкото имане, мълчах. Взе ми синовете и дъщерите, пак мълчах. Отдалечи ме от приятелите, мълчах. Казвах: "Тъй е волята Божия." Най-после, засегна тялото ми и вътрешно се смутих, и взех да мисля, че няма правда, и питах къде е порядъкът на света." Господ казва: "Я се опретни. Аз пак ще ти дам. Аз ще те опитам. Ти нали си от тези, големите, философи." И Йов мина в нова фаза. Като мина в новата фаза на страданията, този въпрос се разреши. Но докато минем този човешки предел на страданията, ще бъдем изпитани като Йова.

Ти се съмняваш. Знаеш ли дали този човек е минал страданията? Кой може да го залъгва? Той казва: "Ти изпитвал ли си страданията?"

И действително страданията са най-голяма спънка в живота, но те са и най-голям подтик. Никой досега не е решил въпроса, защо са допуснати страданията. Без страдания и без скърби може ли? Тогава ние казваме така: "Скърби тялото, страда душата, учи се духът."

Всичките тези, и скърбите, и страданието, и мъчението, трябва да ги съединим. Духът е най-силен, мъки има, мъчение. В ада не се мъчат. Нито телата, нито душите се мъчат, духът се мъчи. Духът е в голямо мъчение във вечния огън. Духът няма такива страдания, каквито ние мислим.

Запример такъв един дух като Луцифер, такъв един княз на светлината, кои са причините той да е в ада, ние не знаем. Сега се мъчи. Лишава се от своята светлина, влиза в

противоречие. Той болка не чувства, но чувства една такава омраза, с която иска всичко, каквото е създадено, да го разруши, да унищожи целия свят. Туй е мъчение. Понеже не може да го направи, той се мъчи. Защо се мъчи? Защото не може да разруши света.

Когато някой казва: “Аз много се мъча”, казвам: “Ти си хванал най-трудната задача.” Понеже не можеш да разрушиш света, мъчиш се. Тогава идваме до второто положение. Казва: “Аз много страдам.”

Хубаво, кажете ми сега, кое съответства на страданието? От какво произтича страданието? В страданието туй, което искаш, не ти го дават, лишават те. Скръбта ще ти вземе това, което си имал. Значи вземат ли ти туй, което имаш, скърбиш. Страдаш, понеже не ти дават нещо. Скръбиш за нещо, което ти е дадено, а в страданието имаш желание, на което ти препятстват, не ти го дават да го реализираш, а в мъчението те спират, не ти дават да разрушиш целия свят.

Казва някой: “Господи, аз да съм на Твоето място, ще избягам всичките хора.” Мъчи се той. Че като избесиш всичките хора, ще останеш сам. Казва: “Няма да има с кого да се мъча.” Обаче тия идеи трябва да ги преведем в едно съгласие с този живот, с който живеем. По някой път мъчението ни спъва, по някой път страданието ни спъва, по някой път скръбта ни спъва.

Сега може да е наше мъчението, може да е наша скръбта, може да е наше страданието. Но мъчението може да е като един фактор, като елемент, външно. Може би чувствате тази разлика. Ако е моя мисъл, ще ме спъне по един начин. Ако е чужда мисъл, ще ме спъне по друг начин.

Сега, това са елементи, с които природата работи. Допуща ги Господ в света да съществуват. Може да ги разреши частично за нас. Тогава мъчението в какво може да се превърне?

Сега именно ние не знаем защо се е зародило туй желание у него, да разруши света. Когато всичките силни духове във войната победят, всичко опожаряват, разрушават. Превзе-

мат един град, запалят го, опожарят го. После направят други грабежи. Всичко вземат, обрат парахода. Чудят се хората по някой път как не им е жалко за културата, изкуството. Този дух на разрушение, за нищо не му е жалко. Той, като разруши всичко, усеща приятност, че е направил нещо. Казва: "Аз съм господар на туй положение. Значи, ако аз позволя, нещата ще съществуват. Ако аз не позволя, няма да съществуват. Да ме познаят, че аз съм господар, а не те." Туй е желанието. Такъв един извод общ правя. Но важното е вие да мислите. Тази е философската мисъл, която няма практическо приложение.

Туй, за което говорих досега, то е за онези от вас, които нямат никаква работа. То е за тях, тези, които казват, че нямат работа, за безработниците, за да имат какво да работят. Като няма какво да работят, ще гледат да разрушават. А онези, които имате работа, които казвате, че нямате време, за вас друга задача ще ви дам. Тя е следната.

Досега ние знаем, че има четири елемента, в които животът се проявява. Животът може да се прояви само в твърдите частици. Там, дето няма твърда материя, никакъв живот не може да се прояви. Сега, какво говорят учените хора, може да прочетете, но то е едно твърдение, тъй както в математиката. Може да не е доказано, но фактически така седи. Обаче този живот не може да се гради без друго едно състояние. Тази материя трябва да бъде пластична, жидка трябва да бъде. Друго едно условие е то. Тази жидката материя служи, за да се даде храна и животът да се подхрани.

Твърдата материя и жидката материя са в съседство. Между жидката материя и твърдата има едно съчетание. След туй, не само жидка материя трябва да има, но трябва да има и въздухообразна материя, и светлообразна материя или етер, в който сега животът е увит. Това са четири елемента, които ги разбираме. Който ги владее, той разбира какво нещо е твърдата материя.

По-голямата част от веществото у нас е в жидко състояние и вследствие на това, при боледуването, изпарява се та-

зи жидкост и ние олекваме. Най-първо, ние трябва да научим закона, да не става голямо изпарение у нас. После, въздухообразната материя служи за друго, тя има друго едно качество, тя съставя взривната материя. Ако събирате въздух, пресираще го, той ще те разруши. Ти ще го оставиш в естественото му състояние. Сегашните техники по някой път използват тази сила на въздуха.

Значи, ако вие не знаете как да използвате вашата мисъл, тя ще ви докара една пертурбация. Във вашия въздух ще има постоянно експлозии, и в мозъка ви също. Пък ако не знаете как да владате вашите чувства, всякога ще има наводнение във вас. Ако не знаете как да владате твърдата материя, ще има вцепеняване, замръзване и животът няма да се прояви. И най-после, ако не знаете как да владате тази светлообразна материя, почти вашата мисъл ще замре, и тогава ще имате един обикновен живот. Човек трябва да стане господар на твърдата материя, жидката, въздухообразната и светлообразната. Това са области за изучаване.

От себе си ще започнете. В окултната наука има ред методи и начини.

Сага, аз като говоря върху този въпрос, резултати не може да се постигнат в една година. За да имате един микроскопически резултат, трябва да работите усилено по десет часа на ден в три години, за да имате един малък резултат. Като дойде до този резултат, ще бъде като в радиото ефикасен, с него може да слушате навсякъде.

Като ви говоря тъй насърчително, мнозина от вас очакват големи резултати. Вие очаквате да дойде някой маг с някоя пръчка и да се изменят всичките условия в живота. Възможно е някой път да се изменят, но магическата пръчка зависи от състоянието на хората или от тяхната карма. Ако някои хора са близо да изплатят своята карма, за тях тази магическа пръчка ще дойде. На някои хора кармата е тежка, следователно този закон не може да проработи. Той все работи, но той улеснява техния път. Тъй щото всякога трябва да знаете, че когато вие се

учите, все-таки спомагат за вашето развитие. Но ще се трудите, да дойде самообладанието.

Когато ние говорим за самообладанието, подразбираме винаги твърдата материя. Тя е най-устойчива. Не може ли да владаш твърдата материя, не може да владаш и другите, защото всичките други материи са извън твърдото състояние. Твърдата материя е основният камък, от който ще започнете. То е да имаш конкретна мисъл. Конкретната мисъл ще бъде в твърдо състояние, ама туй състояние ти не можеш да го измериш с никаква мярка. Може да кажем, че твърдата материя е тази първична форма, от която материята е създадена, от която животът започва да функционира. В гръцки го наричат Божествена идея.

Казвам, ще имате една основна мисъл, една твърда част. Може ли да я контролирате, от нея ще може да контролирате вече и другите състояния на материята. Но не може ли да контролирате твърдата материя, животът ви ще бъде преплетен, ще има катаклизми, наводнения, вътрешни бури, взривове, и тогава светлината и топлината в живота ви няма да бъдат нормални.

Ако сега ви се даде едно познание, да се измерва топлината, по някой път ще се изплашите. Някой път става изстиване, някой път става стопляне. Има хора, на които ръцете са така студени, усещат, че излиза топлина. Има хора, на които ръцете са топли, а те усещат, че са студени, усещат [ръцете си] студени. То е вътрешно състояние. Има една топлина, която е външна на организма, има една топлина, която е вътрешна. Аз наричам, тя е свойствена, произтича от самия живот. Тя е именно, която носи хубавото, приятното. Онази физическата топлина по някой път изсушава човека. Хората, които имат тази топлина, обичат мира, много жидко вещество имат, за да регулира туй горение, което става в организма.

Та най-първо, всеки, който иска да бъде здрав, не че сега не сте здрави, но вие сте здрави, както всичките хора, но ако искате да имате туй здраве, към което един ученик може да се стреми за бъдеще, непременно трябва да дойдете до туй новото състояние. Туй новото състояние седи в това, че вие имате

един идеал, един здрав смисъл или един красив живот, който седи пред вас. Как трябва да живеете? Какво трябва да бъде вашето съществуване? Какви чувства имате? Речете да приложите, таман направите този опит, ще се развали. Таман завържете някои приятелски отношения с някой човек, казвате: “Поуреди се работата”, но не се минат четири деня, някоя котка мине път, свадите се и се развали красивото.

Сега, ако ви попитам, всеки един от вас, колко души приятели имате, които може да пожертват живота си заради вас? Да имаш един приятел, който е готов да се жертва, то е красиво. Не казвам, че нямате. Някой може да има един, някой двама, пък някой може да няма нито един. Пък най-после, колцина от вас сте готови да се жертвате сами за себе си? Има една жертва, която ние правим сами за себе си чрез примамка, има нещо, което ни мами. Ние се жертваме не доброволно. Има една жертва, която човек прави не доброволно. Доброволно трябва да направим.

Някой спомена, че който жертва, пет дава, три взема. То е вярно в ограничен смисъл. Един морален човек ще дава десет, а може нищо да не вземе. Най-малко може да умре беден. Той е умен човек. Обаче, когато кажем, три дал, две спечелил, подразбираме морална загуба, умствена загуба, че той не е спечелил на физическото поле.

Този закон е верен, но в духовния свят няма валидност. Тогава какво значение имат думите Христови? Богатите навсякъде път имат, отворено е за тях. Богатия човек, като се яви, го канят на гости, угощават го. Обаче този богатият, в небето като иде, затварят му вратата, обръщат гръб. И Христос казва: “Полесно камила ще мине през иглени уши, отколкото богатият в Царството Божие.” Где е почитта тогава на богатите хора?

Вие всинца искате да бъдете богати. Тогава, като сте богати, кой от вас ще влезе в Царството Божие? Ще извадите друг краен извод. Някой от вас може да каже: “Не трябва да бъдем богати.” Не, не. Не е материалното богатство. Тук се говори за богатство, когато за материалното богатство сме пожертвали

възвишеното и благородното у човека. Човек трябва да бъде богат, но богатството не може да бъде материално. Онзи човек, който имал възвишени мисли, той може да владее тия четири елемента. Той не може да бъде сиромах. Той може да направи злато колкото иска. Той ще го превърне. Колкото пари му трябва, той ще намери. Този умният човек, ако иска, отвсякъде може да извади, от всяка банка може да извади.

Вие мислите за кражбата. Крадат само хората, които не са умни. Крадат само невежите. Умният човек няма какво да краде. Колко е смешно един цар да краде. Ще бъде смешно майката да краде или жената да краде от мъжа си. Понеже мъжът не дава, тя става, пребърква джобовете, краде. Или мъжът краде жена си. Питам сега, какво се постига с това? Там, дето мъжът краде жената или жената краде мъжа, аз знам, две каси има в този дом, две банки има. Тогава, ако едната банка опропастява другата, краде, не може да има никаква прокопсия.

Тия мисли ги превеждаме в живота. Когато говорим принципно как трябва да се живее, ние се спъваме с обикновения живот. Ние мислим, ако уредим ежедневния живот, всичко ще тръгне по мед и масло. Едно от най-големите заблуждения в света. Светът може да мисли така. Най-първо, човек трябва да има свои отношения към първичната, разумната причина, която работи у него. Той трябва да бъде в съгласие. Тази първа причина казва: "Ще завлазаш тия четири елемента."

Затуй в миналата беседа говорих, че твърдата материя, то е мозъкът на човека. Оттам ще започнете. То е туй, което не се мени. Твърдата материя е тази, която не се изменя в своето тегло. После, тази твърда материя не може да откраднат, никой не може да я вземе. Тя не е нещо, което може да се вземе никак.

Тази вечер, като вървя по пътя, говорих. Божественото у себе си ти може да го изнудиш, да му препятстваш, но никой не може да го завладаш. Божественото може да го спънеш, малтретираш, всичко може да направиш, по никой начин, не само хората, но няма същество в света, което може да завлада Бо-

жественото. Този е принципът. Който се е опитвал да го изнуди, това е довеждало неговата катастрофа. Не може да се завладя Божественото. Божественото трябва да го оставим свободно. Ние искаме да завладеем Божествения принцип, да го подчиним и заповядваме. Щом речеш да завладаш Божественото, ти ще пострадаш. Ще дадеш свобода на себе си, то само да се жертва. Понеже то е разумно, абсолютно разумно, то ще направи повече, отколкото ти мислиш. Сега, то е една от задачите.

Някой казва: “Помоли се заради мене.” Хубаво, може да се помоля, но знаете ли как може да се помоля? При един американски проповедник, наричат ги в Америка [реверънт], идва един богат човек, който се разболял, и му казва: “Искам да се помолиш на Бога, да ми продължи живота.” Казва: “Какво ще се моля заради тебе? Какво добро си направил? Ти досега нищо не си направил. Какво ще кажа на Господа? Ако река да се моля, няма какво да туря под колената си. Ако кажеш, че ще направиш нещо... Посвети живота си, ще дадеш половината или целия си имот за Бога, тогава има какво да направиш.”

Когато вие кажете, че някой брат трябва да се моли заради вас, в ума ви трябва да направите някаква жертва, от вас трябва да има една готовност. За себе си, когато аз моля и когато вие се молите, за да бъде послушана молитвата, трябва да направите жертва. Не само да признаете каква грешка си направил пред Бога. Господ това признание не иска. Кажи: “Аз ще направя това и това.” Какво мислиш да направиш ти. Че баща ти бил грешен, че майка ти била грешна, че в грях те зачна майка ти... какво мислиш да направиш ти? Като оздравееш, ще започнеш туй, което си казал. Молитвата ще бъде послушана. Няма човек, който да е направил така, че молитвата да не е послушана.

Аз гледам, и млади, и стари казват: “Той, Учителят, говори тъй, но той не е живял като нас. Ние сме млади.” Че какво подразбира младият? “Ама ние сме стари, женени.” Оставете. Нито сте млади, нито стари, нито сте женени. Как ще докажете, че сте женени? Вие ще мязате в онова положение, дето

Толстой разправя, че сънувал една вечер, че е женен и зачал, и носи дете. Цяла нощ се мъчи да роди дете, че едва го роди. Събудил се и видял, че не е жена, а мъж. Казва: "Ако раждането е така, не си струва, опасна работа е." Някои дават тълкуване, че това може да е неговото учение, много мъчно родил. То е второстепенна работа. Усеща той, че е бременен.

Вие сега мислите, че сте женени. Вие сте като Толстоя, съсънувате. Я сте женени, я не сте. Не че ние отричаме, че сте женени, но всяко нещо е относително. Имаш известна скръб, зачал си нещо като Толстоя, искаш да родиш. Ще кажеш: "Това нещо мяза на Толстоевата работа."

Положението, в което се намираме сега, в което сме, е да се освободи нашата душа. Ние имаме известна задача, да освободим душата си от известни страдания, от известни скърби и мъчения, които ни спъват в онова развитие. Нашият поглед е насочен повече навън и се спъваме с този, с онзи, искаме целият свят да се поправи. Поправката на целия свят, то е вече задача на Бога.

Когато говорим за поправката на света, то е задача на Бога. Когато говорим за поправка на дома, то е задача на ангелите, не е наша задача. Когато говорим за поправка на себе си, то е наша задача. Светът, човечеството, то е задача на Бога. Бог създал света, Той се грижи за него. За обществото ангелите се грижат. Ангелите женят хората. Ако някой иска да се ожени, ангелите ще го оженят. Ти не може да се ожениш, ако ангелите не уредят. Щом искаш да се оправиш, казвам, че тази работа е твоя. Сам може да се оправиш. Исканякой да се жени, да иде при ангелите, те ще го оженят. Исканякой да подобри цялото човечество, иди при Бога, тя е Негова работа.

Защо се пънкаш за работа, която не ти влиза ни в клин, ни в ръкав? Какво ще стане със [света], то е Божия работа. Какво ще стане с тия двамата, които искат да се женят, това е работа на ангелите. Дали ще се оженят, не е моя работа, тяхна работа е. Дали аз ще оправам живота си, това е вече моя работа, тази работа аз я зная вече.

Ние по-голямата част очакваме да се поправи светът. После очакваме да се оженят някои, че да се оправи нашата работа. Ти не очаквай да се оправи светът и да се ожени някой, но започни работа. Ангелите отдавна са започнали работа, сега остава ние да работим.

Сега този закон като го положите, тогава има едно положение в живота, което съответства на цялото човечество. Вашата карма в миналото се връща в човечеството, те са свързани. Казва някой: "Какво ще стане с душата? Как ще се спаси?" Ще кажете: "Моето спасение [не] е моя работа. Бог тази работа ще уреди, тя не е заради мене." Кой ще ме спаси? То е Божия работа. Кой ще уреди отношението отвън, условията? Тази работа е с ангелите. Кой ще яде? Аз, ето моята работа. Кой ще се облече? Аз. Кой ще живее вкъщи? Аз. Кой ще учи? Аз. Моята работа е да взема книжката. Ами условията отвън? Тази работа не е моя.

Сега ние ще седнем да чакаме, да видим как ще се създадат условия. Как се създават? Не може да се създават. То е разграничение, което трябва да имате в ума си. Ако започнете по този начин, ние ще създадем новия живот, който е красив.

Сега може да се създадат много противоречия. Казват: "Човек не трябва да бъде глупав. Той трябва да бъде умен, да осигури живота." Разбирам, аз всичко туй го разбирам. По-добро осигуряване от първото, когато Бог те осигурил, не може да намериш. По-добра, по-разумна осигуровка [от тази], която ангелите направили, не може да намериш. По-добра осигуровка [от тази], която разумните ангели може да направят, светиите може да направят, и онова, което ти може да направиш, няма да намериш. Бог, ангелите и ти, тримата като се съедините в едно, всичко може да направите.

Ти вземеш, и вършиш Божията работа. И работата на ангелите вършиш. И своята работа вършиш. Това е непоносима работа в живота. Ще кажеш на светиите, на разумните хора в света: "Бог, Който създаде [света], и вие, елате в мене да свър-

шим тази работа. Аз ще уча, вие ще създадете условия, Господ ще поправи и миналото, и бъдещето, то е отворено. Аз ще вървя напред.”

Мнозина от вас, които имате деца, казвате: “Какво ще стане с нашите деца?” Това не е ваша работа. Дали детето ще се изучи, това не е ваша работа. Дали детето ще се учи, това е негова работа. Дали ще се ожени син ви, това е работа на ангелите, не е ваша работа. Дали ще се спаси, това е работа на Бога. Вашата работа каква е? Вие да обичате детето си, нищо повече.

Щом един човек работи за себе си, той може да бъде здрав човек. За да обичаш, трябва да бъдеш здрав. Най-първото нещо е да обичаш. То е именно онази твърда материя, която не се разлага. Аз разбирам твърда материя, първична материя, в която не може да туриш клин, не може да разложиш. С нея може да манипулираш, както искаш. Ако нямаш тази материя в себе си, тогава ще бъдеш един човек, дето Христос казва, че животът е съграден на пясък. Той разбира вътрешния окултен закон, който работи.

Сега вие се намирате в едно голямо противоречие. Имате да разрешите задачи, които не се отнасят до вас. В живота ще намерите само тия задачи, които засягат вашата душа, и тях като разрешите, другите задачи сами по себе си ще се разрешат, тоест други разумни същества ще се намесят и ще разрешат за вас този въпрос.

Кое е най-важното, което остана в ума ви? Едно младо момиче на петнайсет години разправя, как една мома се оженила за един царски син. Разправя целия разказ. Казвам: “Кое е най-важното в целия разказ?” “А-а, казва. Да се ожения, като тази мома, за царския син.” И тя разправя: там ходил, учил се, ходил на разходка. Но кое е принципалното в разказа? Да се ожени за царския син е най-важно. Аз бих желал същото. То е най-важното.

Сега вас ви питам конкретно, кое е най-важното. Действително то е най-важното. Мисълта, която засяга разумното сърце на човека, неговата душа в дадения случай, тя е най-важ-

на, която има приложение. И около тази мисъл след време всичките други идеи ще се координират.

Координация има в света. Всякога има закон, който координира хората. Когато говорим за добро, подразбираме разумен човек. Щом е разумен, координира. Има закон, който групира хората. Ако в душата ви се роди велика идея, почувствате със сърцето си, с душата си, с духа си, около вас ще се координират, и тогава тази мисъл Бог благославя, ангелите поливат, и вие хапвате плода. Ангелите възрастват, а вас ще пратят да съберете плода.

Време е сега за силните ученици. Аз не разбирам “силни”, които много знаят. Турците имат една поговорка, казват: “Онзи, който много знае, много тегли.” Според мене човек, който много тегли, не е много учен човек. То е човек, който прави опит, то е недоучен човек. Понеже започва една работа, която не е по силите, много се е мъчил, много е теглил. Казва: “Много научих, много теглих.” Ученият човек в истинския смисъл, той минава по един път по възможност с най-малки страдания.

Сега нали задачата е в школата е да намалим по възможност скърбите, до минимум да намалим страданията, до минимум да намалим мъченията. То е една от задачите. Спъваме се. По някой път дойдем до едно мъчение, напуснеш тази работа, животът се обезсмисля. Откажат ти нещо, обърнеш се против себе си, пак се обезсмисли животът. Като намалим всичките скърби, страдания, мъчения до минимум, ще започнем тогава напред да вървим. За тия скърби говоря.

Когато говоря за скърбите, не говоря за максимум скърби, но говоря за минимална скръб в света, която е благородна. Малката скръб може да произведе голямата, но голямата скръб не може да произведе малката.

Сега дайте един проект за един малък опит, който може да направим. Да кажем, една такава задача: в петнайсет минути сестрите да оплетат един кюлаф. Сестрите да ги турим на състезание. Един кюлаф не много сбит, но рядък, с дупки. Аз като говоря да направите опит, аз ще ви дам, сестрите да направят опита, тези, които могат. Дупките може да са по един

квадратен сантиметър. Сестрите ще направите тази задача. Ще ви дам повече време, но голяма сръчност се изисква, за петнайсет минути да се оплете. От памук е най-евтино, не от коприна. Да не е скъпо. Може и от вълна да го оплете, по-лесно е. Може да изберете евтина материя, понеже е за опит. Направете един опит, за колко време може да се оплете една шапка.

Нам често известните задачи ни се виждат не намясто. Но аз давам задачата така: не може ли сегашният живот, тъй както е създаден, да имаме едно общество, което в седмицата да има само един обед, не три пъти на ден. На седмицата да се яде веднъж, и то да бъде естествено, тъй както сега е естествено да се яде три пъти на ден.

Сега знанието не седи в многото ядене, нито в неяденето. Де седи знанието?

Забележете едно, че колкото материята е по-рядка, толкова обедите са по-чести. Три пъти ядем твърда и жидка материя. Въздухообразната е повече, взема почти двацет обяда на минута. А пък светлообразната материя е непрерывна. То е закон на самата природа.

Един ден, когато разберем смисъла на яденето, когато разберем точния смисъл на живота, мисленето, чувстването, то са задачи на далечното бъдеще. Когато човешката душа израсне, тя ще знае как вече да работи. А сега, като дете, тя трябва да цени онова, което ѝ направите.

Сега трябва да се учите да не разваляте. Аз съм намерил едно нещо. Някой път казваме, да не се гневим. Аз разбирам закона, да не разваляме. Защото всякога човек разваля добрите неща в главата си. Той не оценява онова, което има. Но фактът, че се е разгневил, не всякога с гнева иде едно вътрешно разрушение на онова, което ти е дадено. Тогава ще се намерите в едно противоречие с живота.

Но гневът сам по себе си, като проявление, във всеки момент разваля нещо, което му е дадено. Някой път ние го създаваме, някой път не го създаваме. Не да се яви страхът да се не гневиш, но да задържиш туй чувство, да го туриш в ново

направление. Че във всеки гняв ще изгубиш нещо, което Бог ти дал. Ще кажеш, за това, което ти е дадено, този гняв ще го посрещнеш с благост, ще го погледаш, ще го укротиш, и той няма да се разгневи. Защото гневът трябва да не се гневи. Казва: “Аз се разгневих.”

В човека има два центъра при ушите. Те са едно общество от клетки, те образуват гнева. Те се гневят, не се гневим ние. Обаче те, като се гневят, налагат своето мнение върху мозъка. Ти следователно ще възпитаващ тия клетки, да бъдат нормални. Тяхната енергия е потребна. Ще ги възпитаващ тъй, да се не гневят, ще ги впрегнеш на работа. Като дойде да се гневещ, ще вземеш триона, ще режеш дърва или ще вземеш перото да пишеш. Ще ги ангажираш в каквато и да е работа или в научна мисъл, или молитва.

Следователно ще използваш енергията в правата посока. Тъй е от окултно гледище. Казваме, набожните хора, религиозните хора, и те се сърдят. Не е лошо, че се сърдят, без сърдния не може. Те са общества, работят. Казват: “Работа ни дайте.” Работа искат.

Ще им дадеш работа, най-трудната работа.

Тайна молитва.

VII ГОДИНА НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС (1927-1928)

Двадесет и четвърта лекция
4 април 1928 г., София – Изгрев

САМОВЪЗПИТНИЕ НА УДОВЕТЕ

“Верен, истинен, чист и благ всякога бъди и Господ на мира ще изпълни сърцето ти с всички добрини.”

Размишление.

Чете се темата: “Отношение на корените на растенията и краката на животните”.

Чете се резюмето на темата: “За какво служат уравненията”.

Според вас с кои процеси започва животът? Първичният живот с кой процес е започнал? (“Деление.”) Когато някои гости са поканени на обед, онази вещата, чистата, спретнатата готвачка, приготвява най-хубавото ядене. Сложи, гостите седнат. По какво се отличава? Изисква ли се голямо изкуство човек да знае как да яде? Всеки, за да знае как да яде, трябва да е свършил някъде. Считате яденето един прост процес.

Питам, кой е по-достоеен, който готви, или който яде? Кой седи по-горе, готвачът, или който яде? Всякога ще се родят две мнения. Едните ще бъдат на страната на готвача, другите на страната на гостите. Сега разбира се, в самия готвач има известна психология. Той разбира нуждите на гостите, знае какво неговите гости обичат. Значи той влиза като ясно-видец. Без да ги питал, той предполага какво обичат и нагот-

вя така, че те, като ядат, казват: “Много добре е сготвено.” Питам, как този готвач се домогна до тази истина, да знае кой от гостите му какво обича?

Напишете x . В дадения случай какво означава x ? X е гостът, y е готвачът, а z е резултатът. Защото готвачът ще изисква, и гостът, по който и да е начин, ще трябва да плати нещо. Знакът x , както е взет в съвременната математика, се вижда произволен знак. Този знак показва закона на противоречието. Животът всякога започва с едно велико противоречие повидимому.

Представете си едно разумно същество. Да кажем, един ангел, който живее в небето между разумните същества, и него го обличат в най-простата форма на земята. Туй същество, с този гениален ум, със своите таланти и дарби, веднага се намира в едно противоречие в тази човешка форма. Той разрешава въпроса не като ангел как трябва да живее, но в тази простата форма, като човек, какво трябва да прави. Уравнението е много сложно. Мисли, мисли, противоречие има какво да прави.

Следователно x -ът е закон за слизане. Само едно висше същество може да се намери в такова противоречие. Когато x се съединява, тия двете страни на x показват, че първото положение и второто положение са дали гръб едно на друго. Много пъти ние се докачаем, казваме: “Той ми даде гръб.” То е половината истина. Когато хората са в студена зимна нощ, нали не се обръщат с лице, но си обръщат гръб и седят с гръб обърнати, да се топят. И тогава де е противоречието? Казваме, че двама души са обърнали гръб. Но ако е зимно време и се топят, де е противоречието тогава? Значи, ако ти идеш при него и му искаш някаква услуга, и той си обърне гърба, тогава е несъвместимо.

Казвам, туй противоречие може да се използва. Тогава, за да можеш да примириш противоречията, ти трябва да разделиш двете линии на x , двата полукръга, и между тях да туриш мярката на живота. Следователно, за да примириш, в следния

знак, който иде по този начин, те са паралелни линии. Само че паралелните линии ти може да превърнеш на х. Паралелните линии показват разумност. Трябва разумност. Ти ако не можеш да разрешиш противоречието в живота, ти не си учен човек. Щом разрешиш противоречието, ти обръщаш у, главата надолу, а пък краката нагоре. Щом разрешиш задачата, ти вече обръщаш у-то.

У българите думата “ум” започва с у. То е египетски знак. Египтяните така са писали у. Този знак показва човек, който е в движение. Евреите, които са били в Египет, са взели този знак, и наместо да турят крака, те са го писали така: . У египтяните изследва, върви мисли. То е евреин, турил ръце, искал да вземе нещо, да обсеби света. Той другояче разрешил въпроса. Казва: “Не само човек трябва да върви, но трябва да има нещо, към което да се стреми.” В евреите този знак на египтяните е безконечност. Безконечността трябва да се сведе към две паралелни линии. Без тия паралелни линии не може да разбираш съчетанието на живота. Паралелните линии, значи мярка, част от противоречието на живота да отделиш, да разпределиш.

Туй сега има приложение. Човек трябва да започне със своето възпитание. Той не може да внесе в себе си всичките благородни качества. Той трябва да започне с една своя дарба. Не за през целия живот, но трябва да започне с една основна дарба и около нея всичките дарби постепенно трябва да се развиват.

Тогава имате z. Както е поставен, всякога означава един йероглифически знак, закона за размножението.

Едно от главните противоречия в живота произтича, когато се народят много желания в нас. Желанията живеят, и те изискват храна. Щом сме народили повече желания, отколкото можем да храним, явява се икономическа загуба. Затова ще имаш едно-две желания, колкото можеш да отхраниш. Да снесеш много яйца и да ги продаваш. Щом навъдиш много кокош-

ки, и те умират от кокоша болест, тогава трябва да плащаш. Всеки един трябва да има едно основно желание. Когато говорим за основно желание, аз говоря за желанията ви за работа, едно желание, с което всеки ден можеш да работиш и което може да ти служи като подтик.

Сега, ако аз ви дам една тема: “Кой е най-естественият метод за самовъзпитание на човека”, какво бихте писали? За да се възпита човек, най-първо, той трябва да възпита своите пет сетива, през които енергиите на природата минават. Той трябва да започне или от осезанието, да мине в своя вкус, обоняние, слух и зрение, или обратното, да започне чрез своето зрение, слух, обоняние, вкус и осезание. Или може да прави пермутации.

Но човек, докато не разбира вътрешния смисъл на сетивата си, той мъчно може да ги възпита. Запример, той започва с осезанието. Ако искаш да се възпитаеш, никога не бутай чрезмерно горещи тела. Не си пари ръцете, никога не взимай тела, които може да изгорят пръстите ти. Не взимай нито много горещи тела, нито много студени. Ти, ако искаш да възпитаеш тялото, избягвай противоречието на голямата горещина и на големия студ. След туй, не пипай нито много твърди тела, нито много жидки.

Следователно с ръката пипай предмети, които произвеждат в тебе едно приятно чувство, да не внасят съмнение. Щом бутнеш огън с ръката си, той, най-първо, ще внесе съмнение. То е опасна работа. Ще се образува страх. Но ако ти поставиш ръцете си далеч от огъня, ще даде едно приятно впечатление и ти ще съставиш за огъня по отношение на пространството едно правилно понятие. Между тебе и огъня трябва да има известна дистанция.

По този закон предметите, които ти обичаш, които искаш да ги пипаш, не ги приближавай близо до себе си. Не ги дръж нито много близо, нито много далеч от себе си. Дръж ги на тази дистанция, в която може да пипнеш, и туй, което изследваш, да произведе приятно впечатление вътре в ума.

Допуснете, че имате само едно сетиво, чрез което добивате вашето знание. Най-първо, вие трябва да се научите, пръстите ви трябва да бъдат чрезмерно чувствителни. В туй отношение, от четирийсет-петдесет години, откак американските и английските френолози така упражниха своите пръсти, че само като поставят ръцете, могат да прочетат какъв е характерът, различават всичките изпъкналости. Като пипне формата, веднага изпъква характерът.

Силата на един френолог седи в пипането. Той може да е спял. Като постави ръцете си, като пипне с пръстите, чете и говори какъв е характерът. Може очите му да са завързани, не гледа, обаче той, като тури ръцете, чрез осезанието може да държи лекция по една окултна наука. Може да разправя очите му какви са, да разправя характерът какъв е, учен ли е, прост ли е, свършил ли е, или не е свършил, какво може да стане, всичко това чрез пръстите познава. Папили се казват тези усетливи места на пръстите.

По някой път човек може сам да си направи наблюдение и върху себе си, докъде е достигнал. Наука е това. Като пипне, познава и себе си, може да чете какво има на главата си.

Ние сега мислим, че главата е наше стяжение, ние мислим, че главата е дарба, дадена от Бога, и по някой път я пипате, туй, което Бог подарил, какво съдържа. Както онзи, който отворил кесията и брой парите си, така и ти пипнеш главата си отзад, отпред пипнеш. Ще видиш, като пипнеш, какво впечатление ще произведе, приятно или неприятно.

Онзи ден направих случайно един опит. Една сестра водеше едно малко момиче, неразположено. То седи, гледа като дете, обърнало гръб към мене. Гледам, един косъм щръкнал. Казвам, ще направя един малък опит. Приближавам, без да види, бутам косъма, потеглям го. То малко се пообърна. Туй дете след това се разскача и целия ден игра. Трябва да знаеш кой косъм да бутнеш. То искаше да каже, като му дръпнах косъма: "Какво искаш да кажеш? Ти подигравах ли се на мене?" Ако знаеш да го пипнеш, през целия ден ще има скачане.

Питам, какво се предаде на това дете? Предаде се нещо. Аз го бутнах на едно място, дето се отвори вратата на природата, влезе много енергия. На човека като му потеглиш един косъм на главата, става весел. Само да знаеш къде да бутнеш. Цяла наука е туй. Всеки ден ние трябва да знаем къде да се бутаме.

Право е, човек има чувствително място. Ръката трябва да бъде много деликатна. С бутането на тия предмети, които произвеждат резки промени в нас, осакатяваме нашата чувствителност и ставаме безчувствени.

По същия закон за чувствителност, някой път вие говорите за любов. Тази любов не е никаква любов, но то е впечатление на астралното тяло. Дето викат, че някой се влюбил, то не е любов. То е астрално пипане. Аз наричам това любов на пипането. Трябва да пипне някой човек така. Слепият се влюбил, и онзи с очите, и той пипа. Той като пипне някоя ръка, тази ръка оживява. Слепият пипне една ръка на една жена. Не вижда лицето, но тези мекота на ръката седи в ума му. Все ръката седи. Сърцето затупти. Може да пише какви ли не любовни писма, че без нея не може, че без тази ръка не може да живее, че не може да бъде щастлив. Ако тази ръка не дойде да живее с него, той ще умре. Пипане е това.

Пипнеш лявата ръка, не можеш да живееш без нея. Но ако пипнеш дясната ръка, тази ръка ще предаде веднага обратни резултати. На един човек трябва да пипнеш и двете ръце, за да видиш какво е неговото състояние.

Казвам, любовта, най-първо, трябва да мине през осезанието. После, ще внесеш любовта чрез езика, ще побутнеш сладкото или киселото. След туй ще помиришеш любовта, дали е благоуханна. Това са все външна любов. Дали любовта има някакъв хубав мирис? След туй ще послушаш любовта какво говори, какъв език има. Защото любовта говори. След туй ще видиш как с спретната, как се държи, красиви ли са косите, дали главата не е побеляла. Защото любовта не ходи с побеляла глава. Тя може да има светла глава, но никога бяла глава няма любовта.

Казвам, в това отношение ще имаме една ясна представа за любовта. Запример, ние говорим за любовта. Според вас любовта се явява, умира, изчезва, нещастна става. Според нашите понятия всичко туй е вярно, но ако искате да се запознаете със самата природа, с реалността на нещата, както са в действителния свят, трябва да знаем, че едно астрално състояние бързо се изменя. Който бърза с любовта, бързо и свършва. Който бързо говори, бързо и върши. Законът е такъв, както започнеш, така ще свършиш. Има изключения. Сега онези, които искат всичко да научат, те така ще свършат. Онези, които започват полека и основно, казват: "Има време." Но в туй отношение да няма нехайство.

Като казвам, трябва да започнете с всичките сили, които имате сега, сега имате известни сили, които не ги развивате. Запример, мнозина от вас, като дойдете на четирийсет, петдесет, шейсет години, казвате: "Остаряхме." Пипне крака ви ревматизъм, нещо старини дошли, нещо се загнездило в ключицата на гърба. Че ревматизмът ще те направи повече от човек. Че може да те боли ръката, ще те застави да учиш химия, да се лекуваш. Ще станеш виден лекар. Боли те главата. Ще се стегнеш да учиш, ще викаш един лекар, втори, трети, четвърти. Не може да се излекуваш. Ще станеш да се молиш. Всъщност ще намериш истинския път.

Казвам сега, х е първото противоречие, което съществува. Сега казвате някой път: "Ние нищо не сме научили." Щом страдате, вие сте много учени хора. Защото само един много учен човек може да страда. Най-учените хора страдат най-много. Виждате биографиите на учените хора, какви не страдания са имали. Ти не може да опишеш страданието на един обикновен човек или страданието на растенията, или страданието на животните. Но щом опишеш страданията на един цар или на една княгиня или някой учен човек и тъй нататък, прави впечатление. На учените хора страданието е по-силно.

Казвам сега, трябва да започнете със самовъзпитанието. Най-първо, възпитайте вашите чувства, възпитайте тялото.

Възпитайте краката си. Краката имат влияние. Искате да ги направите добри. Краката казват: “Ние днес ще почиваме, на особено мнение сме.” Те образуват общество, казват: “На господаря ще му стегнем спирачките.” Както онзи, който кара автомобил. Някои такива шофьори стягат винтовете, не върви автомобилът. Господарят може да се тревожи, но тия крака стягат. Казваш: “Зор вървят краката.”

Стегнете се да възпитате краката да желаят това, което и ти желаеш, и ти да желаеш това, което краката желаят. По някой път краката имат мнение. Значи и краката си имат свое мнение. Казваш: “Те са удове.” Ще зачиташ и удовете. Ще зачиташ и мнението на краката. Всичко, което е в тебе, ще зачиташ. Ако ти не зачиташ правото на краката, ако ти не зачиташ правото на косите, ако ти не зачиташ правото на очите, на носа, на ума, на душата, на духа, на всяко чувство у тебе, питам, каква педагогия има у тебе? Как ще зачиташ тогава другите хора? Щом оценяваш своите крака, ще оценяваш и краката на другите хора.

След туй ще пристъпим към другото правило. Трябва да знаеш ръката, която имаш, откъде е. Тя е дадена дар отнякъде. Онези, които са я дали в природата, винаги се грижат. Написана е твоята ръка. И псалмопевецът казва: “Удове има написани в книгата на живота.” Господ направи ръката, казва: “Тя е твой пансионер у тебе.” Може да е пратена твоята ръка да се възпита една добродетел. Ако влезеш в Невидимия свят и намерят твоята ръка хилава, ти ще бъдеш свидетел, че не си я хранил както трябва.

В този процес ръката е връзка с други висши процеси. Тя взема участие във физическия свят, взема участие в астралния свят, взема участие и в нашата мисъл, взема участие и в нашия Божествен свят.

Гледам сега, явили се много писатели. Харесвам желанието им, но не мажете ръката си с масло и с много сапун, пък не мийте ръцете си, понеже ръката има особена мазнина. Миенето с много сапун е вредно. И да не се миеш, пак е вредно, а и с многото миене нищо не се постига. Вие толкова години ка-

то се миете, кой е най-добрият начин за миене на ръцете? Според вас колко пъти трябва да си миете ръцете? ("*След всяка работа.*") Право е.

Сега разбира се, щом ние се занимаваме със самовъзпитанието на ръката, ние ще дойдем до ония процеси. Нищо не е [отделно], ръката е част от човека. Образува се волева сила с тия чувствания, които имаме. С простите чувствания какво можем да постигнем?

Не само това, но ако ти развиваш своята чувствителност, като си затвориш очите и си поставиш ръцете срещу слънцето, може да бъдеш отличен метеоролог. Ще знаеш времето хубаво ли ще е, или ще се развали. Дали след няколко часа ще вали дъжд. За цял ден може да знаеш, като поставиш двете ръце срещу слънцето, с дланите към слънцето. После, на обед и вечерно време като залязва слънцето, може да знаеш в природата какви промени може да станат.

Не само това, но ако поставиш ръцете срещу вятъра, може да знаеш каква ще бъде промяната. Именно ако така развиваме своята чувствителност, ще се избавим от много неприятности.

Човешката ръка, това е една антена. Човешката ръка е приемателка на енергии. Тръгваш на път. Няма да бързаш. Един праведник или един светия никога не бързат. Дигне ръцете към [небето], че се моли. Дигането ръцете, то е сондаж, какви са условията, при които върви, какво ще му се случи в пътя. Той дигне ръцете си и знае да тръгне ли, или да не тръгва, да отложи.

Следователно, ако аз искам да дойда у вас на гости, аз ще направя така. Дигна ръцете и възприема трябва ли да ида, или не. С ръцете ще познаеш дали този, при когото искаш да идеш, е там, дали има хубаво разположение, дали тази работа ще стане, или не.

Казва: "Вдигни ръцете си към Бога." То е необходимо, да се развиват ръцете, да бъдат чувствителни, за да може да възприемат деликатните вибрации, да разрешиш един важен социален въпрос.

Разбира се, аз ви го давам туй да правите, когато нямате работа, когато имате свободно време, когато нямате с какво да се занимавате. Чувстването у вас постепенно се развива. Не да работим, че да закоравее ръката, да хване слин. В туй отношение трябва да дойдете да освободите ръката си от слинове, понеже загрубяването на ръцете не е хубаво. Когато ръцете станат много меки и когато загрубейат, ние схващаме само отрицателните страни на живота. Един човек иска да живее, без да работи. В природата такъв закон няма. Но и пресилената работа, да работиш повече, и то не е намясто. Ние в сегашния живот не знаем колко да работим на ден. Чиновниците работят по осем часа на деня, но това не е закон на природата. Майката целия ден ходи и шета, но това не е закон на природата. Ако е закон на природата, той е за всички същества.

Питам сега, колко часа готвят женските птички? Женската птица целия ден ходи, търси храна. На тази круша кацне, на онази, хвъркне из въздуха.

Птиците, понеже нямат ръка, те имат чрезмерно развити очи. В тях е много силно развито зрението. Те са започнали навсякъде с желанието, гледат дали ще има храна. Те започнали с възпитанието на очите, за да придобият храна. Тогава как се възпитават?

Да допуснем, че имаме два полюса, осезанието и зрението. Как трябва да възпитаваме своето зрение? Избягвай да гледаш лоши сцени, образи, каквито и да са. Гледай винаги хубавото и красивото в природата. Никога не се спирай да гледаш неща нечисти. Всякога гледай хубавото и красивото, ако искаш да възпитаеш зрението си. Безобразно никога не гледай. Не да ти е отвратително, но гледай хубавите и красивите работи.

После, не се спирай върху отвратителните чувства. Че някой извършил престъпление, не се спирай върху престъплението. Нито пък мисли за бъдеще какво може да ти се случи. Че децата могат да умрат, не се спирай върху това. Ти считай смъртта, че си затворник някъде, отварят вратата и казват: "Заповядай." Излизаш из затвора.

Смъртта, в най-лошата форма, е, че те пушат дома да си идеш. Че то е смъртта. Но смъртта има и друго разбиране: когото осъждат, турят го в затвора. То е смъртта. Когато някои хора умират и плачат, те отиват в затвора. Когато някои умират и не плачат, другите умират и влизат в затвора. Тъй щото казва: “Мене ме затварят, турят ме в черната земя. Този свят е рай, а тук, в черната земя, е затвор.” Онзи, който умира, казва: “Свободен съм.” Следователно понятията за смъртта имат два образа.

Ако искате да възпитате вашето зрение, започнете от ума. Изхвърлете всичките ония отрицателни образи, които създават злото. Формите привличат съответстващи сили и създават нещастия. Каквито форми привлича умът ви, каквито форми занимават ума ви, туй ще станете. Затуй псалмопевецът казва: “На ранина ще Те потърся, Господи, с очите си ще Те потърся.” Когато говори за ранина, [Господ] казва: “Потърсете Ме.” Търсенето само с очи става.

Сега вземете философията. В туй отношение ръката е една сила. Човек, който има възпитана ръка, той е възпитан човек. Тъй да си възпиташ ръката, че както и да те бутат, да не трепнеш. Съзнанието ти да е будно, че както и да те обидят, каквото противоречие и да дойде, да не би да се мръдне, да се стреснеш, да се уплаши ръката ти. Трябва будно съзнание.

Казвам, това схващане, което имаме, е, че в природата има един кармически закон. В старите времена религиозните хора създали ада, че ония, които не вършат волята Божия, турили ги в ада. Сега индусите ни уплашиха със своето прераждане. То е все същото. Има плашене, но работата не седи така, както го описват. Едно естествено прераждане има и едно изкуствено прераждане, което хората са създали. Човешкият дух седи и над закона на наследствеността, и над закона на прераждането. Всеки може да измени закона на своето прераждане.

Нали знаете онази поговорка, какво е казал Сократ, когато един физиономист описвал неговия характер. Той му ка-

зал, че бил разпуснат, че имал слабост към жените, обичал да полъгва. Сократ му казва: “Всичко това е вярно, но всичко туй, със силата на волята, всички недъзи, които имах, надвих и оправих.” Понеже имал голяма слабост към жените, [оженил се] за една лоша жена, да му дотегне, че да няма слабост, тази жена да му стане професор. Той не взел мека жена, но груба жена, да му казва: “Не ти трябва да ходиш по ума на жена, но по своя си ум да ходиш.” Една жена може да ти тури ума намясто. Онази жена, която обичате, гледате – вие сте ученици, туй състояние, то е една измама на астралния свят.

Има една астрална жена, която опитва хората. Тя употребява тия жени. Тя ще влезе в една жена, ще ти се усмихне, ще те гледа, ще намаже устните си с червено, ще тури под очите черно, позасмее се, подари ти това-онова, докато ти тури оглавника. Щом ти тури оглавника, извади камшика си. Казва: “Ти не си възлюблен. Ти си невежа, простак.” Най-първо, казва, че ти си ангел, велик, баща, такъв-онакъв. Щом тури оглавника, казва: “Ти си един простак. Тебе умът не ти стига.” Какво не тури. В света ние не страдаме от мъже. От жени страдаме. Навсякъде има жени. Мъже няма, бащата го няма никъде. Досега все жени искат да оправят света. И тя се оправя.

Казвам, ще дойде бащата, ще дойде мъжът, разумният принцип, това разумното в света. Ще дойде науката в света, тази истинската, Божествената наука. Или ние казваме, ние досега сме се ръководили от своите чувства само. Каквото правим, казваме: “Настроение имам. Не ми се работи. Искам да ям, ще ям. Искам да се разхождам, ще се разхождам. Тъй ми е кеф.” Най-после, иска да спи. Но това не е разсъждение. Те са обикновени чувства, които имат всичките животни. Казва: “Не ми се моли. Не ми се моли, не съм разположен.” Това не е философия. “Не съм разположен, не ми се учи. Владика няма да стана или професор няма да стана.” Туй са обикновени разположения на тази, астралната, жена. Как да я наречем? Решил съм да употреба

един много мек език – на тази благородна дама или на тази английска лейди.

Сега, тази благородна лейди или тази мадам, като намери някоя мома, казва: “Като тебе няма. Ще те ожения за някой княз.” Цял ден ходи, с помади се разправя, докато тури юларя. После ѝ казва: “Ти си слугиня.” Започва да ѝ чете лекции. Тя прави забавление на мъжете и на жените на земята. И ако видите представление, все от тази мадам е.

Сега, ще ѝ благодарите, че тя имала търпението толкова години да ни възпитава. Тя казва: “Освободете ме, досега аз ви занимавах.” Но и на нея е дотегнало, тя казва: “Толкоз, колкото ви възпитавах, достатъчно е.” Проверила е възпитанието, уморила се е. Тази умора произтича от това, че ние сме се уморили. Казваме: “Дотегна ни животът. Искаме един сносен живот.”

Първият сносен живот започва с едно правило. Като вдигнеш ръце нагоре, трябва да знаеш имаш ли връзка с Първата причина, или не. Не само всеки ден да си вдигаш ръцете, но ще видиш отношението на тази връзка. Ние трябва да имаме не само връзка с Първата причина, но и начинът е точно определен. Тази връзка трябва да има точно определена дължина. Има една естествена дължина. Тя не трябва да бъде нито по-дълга, нито по-къса. Точно трябва да бъде, нито с един милиметър по-дълга или по-къса.

Вече имате едно правилно отношение. Щом имаш правилна връзка с Първата причина, ти ще имаш и същественото от живота. Богатият живот, той е вече необходим за всичките дарби, които трябва да развием. Своите умствени способности и своите чувства ние не можем да развием без тази вътрешна енергия. Всяка дарба, всяка способност изисква спесифична храна. Много от нашите дарби, много от нашите чувства умират от глад. Гледаш, някой човек, той е гладен, няма спесифична храна за своите религиозни чувства. Те са умрели отдавна. Други хора нямат спесифична храна за своята съвест. Тяхната съвест е умряла отдавна. Други нямат

спесифична храна за своите разумни сили, отдавна не разсъждават. Остават само наблюдения, само факти, като мъниста нанизани.

Разумният човек трябва да придобие храна за ума си. Не само общо казано, но за всички способности, за всички чувства. Трябва да ги храни, да им даде една угощение. С туй трябва да започне самовъзпитанието. Сега това е постижимо.

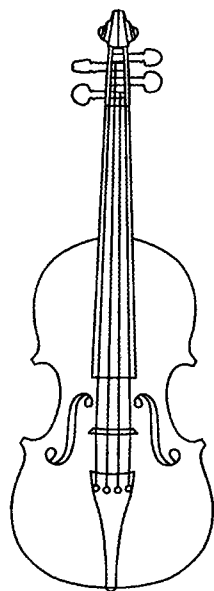
Аз искам да кажа, че ония усилия, които сте направили досега, те ви донесли нещо. Дошли сте до едно положение и оттам трябва да подемете. Вие сте дошли, услужили сте на тази мадам. Майката, като се роди едно детенце, гали го, милва го, но като стане на десет години, имате пръчка. Тази мадам, като дойде, най-първо, целува те по два-сет-три-сет пъти, но като станете на седем-осем години, пръчката дойде и вкъщи има такова красиво пеене. Но някой път мадамата се разправя, казва: "Тъй-тъй..." Красивото без наказания не може. Ако ние не може да използваме всичките страдания, животът е обезсмислен. Всичките страдания в живота трябва да се използват.

Сега основната мисъл. Каква е основната мисъл, която би останала у вас? Тъй като ви гледам, вие половината сте заинтересувани от това, което ви говоря. Ако всинца бяхте осъдени на смъртно наказание, и върху главата ви бяха турили едно гърне с мляко, пълно догоре, кажат ви, че само по един начин може да спасите живота си, ако не разлеее нито една капка от млякото, колко щеше да бъде концентрирана мисълта ви. Само гърнето щеше да оживее в ума ви.

Казвам, когато човек се занимава с Божествената наука, трябва да бъде заинтересуван, както осъденият от гърнето, ако не пролее нито една капка от млякото, зависи животът му.

Добре, сега упражнението за двете сетива, за осезанието и за зрението. За два-сет и един ден да възприемате само хубави работи. За два-сет и един ден да си проточвате нагоре ръцете.

Да кажем, вземете сегашната цигулка. Цигулката седи от две чела съединени. Знакът, който съединява челата, то е човешкият пръст, законът на въображението. Въображението е силно развито в цигулката. Трябва да имате отдушници. На цигулката тия дупки, имате закона на вечността. На всяка цигулка имаме четири струни. Тия струни съответстват на двата крака и на двете ръце. Цигулката съответства на човека. Тя е направена по формата на човека. Най-първо, цигулката е прищъкната. Значи в цигулката има два принципа съединени. Цигулката отзад и отпред мисли. Или в нея има математическия закон на линията, която е прекарана през средата, от главата надолу, към долната част на цигулката. Една математическа линия.

Следователно, когато съвпадат всичките вълни, които се допират до повърхността, до тия кривини, и се повръщат до тази математическа линия, образуват тия отдушници, образуват един правилен тон. По някой път цигулката чрез своята аура или чрез своя двойник може да улесни отражението на звука. Туй става и с човешката душа. Когато човешката душа влезе вътре в човешкия мозък или в човешкото тяло, по същия начин тя може да изкара чрез тия четири струни, ръцете и краката, най-хубавите работи. Защото в този случай носи магарето на цигулката. Струните минават отгоре, устата, как се казва отзад, дето се държат струните, опашката е там.

Сега мъчнотията, когато се тегли една аналогия, тя не е [в абсолютното съответствие], но едно съвпадение има. Онзи, който направил цигулката, той взел образа отнякъде. Запример как му дошло на ума да вземе тази форма. Вече триста години цигулката не са могли да я видоизменят. Туй съчетание, тази

форма е взета отнякъде, тя съществува. Човек не може да създаде нещо, което не съществува някъде в природата. Той трябва да копира. Когато Мойсей слезе от планината, каза му Бог: "Да направиш скиния, точно както видя, според примера точно какъв трябва да бъде."

Сега, в туй отношение, ако един техник, който създал цигулката, с години мислил как да я направи, за да произведе тонове, всеки от нас трябва да бъде архитект или майстор, да създаде в себе си едно тяло, че туй тяло да бъде отзвук на възвишеното, Божественото. Една велика задача имаме ние като майстори, трябва да работим. В туй отношение тия, които са напреднали, са по-даровити. Слабият, като се упражни, силен става. Който съзнава, че е слаб, нека се упражнява. Слабият, като се упражнява, силен става. Или слабият, като се упражнява, даровит става. Слабият, като се упражнява, добър става.

Сега във вас вие имате много хубави черти. Вие сте богати капиталисти, не знаете къде да турите капитала си. Вие имате много планове, но няма къде да развиете вашите планове. Вие седите и очаквате чудо. Дойде някой ангел със специална мисия. Когато някой учител свърши училище, той мисли, че ще бъде назначен в някоя гимназия. Или ако е някой музикант, ще го назначат в операта, дали му видно място. Онези музиканти, които не са назначени, какво да правят. Да допуснем, за някой момък казват, да го оженят, да поумнее. Ами който не може да поумнее, какво трябва да се прави? Хубаво, който се ожени, добре, ами който не се ожени? Който е учен, е осигурен, ами който не е учен? Който е търговец, хубаво, ами който не е търговец? Всички търговци не могат да бъдат. И всички земледелци не могат да бъдат. Всички слуги не могат да бъдат. Ако всинца сте слуги, кой кому ще слугува? Значи слугите са определени.

Има един начин, дето човек може да създаде своето бъдеще. Много от вас сте чели "Робинзон Крузо". Аз бих ви го препоръчал да го прочетете. Един отличен характер образувал.

“Робизон Крузо” показва, че всичко може да се направи. Не ви трябва да четете Наполеон, четете “Робинзон Крузо”. Някой казва: “От мене нищо няма да стане.” Четете “Робинзон Крузо”, четете историята на Йосиф в Египет, четете историята на Мойсей. Един адепт, който беше в Египет, най-после избяга, четирийсет години пасе овце. Но Мойсей работи, видя къде е неговата погрешка и [изправи] своята погрешка. Йосиф отиде две години в затвора, за да развие своето ясновидство.

Казвам, всичко може да мине. Четете историята на Мойсей, на Йосиф, на Робинзон Крузо. Всичко това е един метод, чрез който човешката душа може да мине. Има методи, които може да послужат като подтик да се въодушеви. Не да кажете: “Като иде в онзи свят.” Но като идеш в онзи свят, какво ще правиш? В онзи свят има различни служби. Ако идеш в онзи свят, ще те назначат на служба. Като не знаеш, какво ще придобиеш?

Разбира се, това са философски въпроси и вечерно време след ядене мъчно се разбират. Но да остане мисълта, всичко е възможно за човека. Всичко онова, което човек желае разумно, може да го постигне и в един живот, стига да намери разумни методи за постигане. Тия методи той може да ги намери. Та вие трябва да работите. Знанието, което вие имате, трябва да го предадете. Едно нещо имайте предвид, ние не искаме да ви направим като тези чешми, вкъщи затворени. В природата такива чешми затворени няма. Ние искаме всеки един от вас да бъде един чучур, който постоянно тече.

Следователно онова, което знаете, като дойде някой при вас, да знаете да го предадете. Дойде някой човек и ви каже: “Я ми кажи нещо за Бога.” Какво ще му кажеш? Най-първо, вие ще помислите да го направите член на вашето общество. Това не е разрешение на въпроса. Този човек казва: “Каж ми нещо за Бога.” Ако можеш да му предадеш нещо, да го свържеш с Бога, за тебе ще бъде едно второ Откровение. Ти ще бъдеш през целия живот радостен и весел, че си свързал един човек с Бога.

Ако някой би дошъл при мене и каже: “Да ми кажеш нещо за Бога.” Аз ще му кажа: “Сега съм много занят. Ще дойдеш на обед при мене.” Ще го покания на гости и нищо няма да му говоря. Ще го питам откъде е баща му, каква е майка му, какво е учил, какво желание има, какво иска да постигне. Втория ден също ще го повикам и така цяла година ще го викам на гости на обед, и на края на годината ще кажа: “Дай един обед на сиромасите и тогава ще ти кажа нещо за Господа. Аз ще дойда тогава, да ти кажа нещо за Господа.” Тогава аз ще имам едно откровение.

Та въпросът “повярвай в Бога” е най-мъчен. Аз съм напуснал теориите... [да] повярвате в Бога. Без вяра не може да се угоди на Бога. Без любов не може да се живее с Бога. Най-първо, за да вярваш, ти трябва да живееш. Трябва да започнеш Бога да любиш, вяра не трябва само. Не е въпросът на вярата. Най-първо, ти ще любиш Бога, после ще дойде законът на вярата. То е законът на мъдростта. От друг път ще тръгнеш, да разбереш Бога в Неговия път. Когато говорим: “кажи ми нещо за Бога”, то е законът на любовта.

Ти ще му покажеш любовта, ти ще му дадеш един образец. Ще му кажеш: “Я ме погледни. Ти у мене Бога може да видиш.” Той казва: “Не.” “Някъде у мене Господа виждаш ли?” “Не.” “Тогава утре ти ще дойдеш на гости у мене.” Всеки ден като идва, и една година като идва, ще му даваш угощения всеки ден. Докато види Господа в тебе, все ще го каниш. Ти го покани на гости, ето въпросът на любовта.

Аз не казвам, че трябва да го направите, но казвам аз какво бих направил. Един частичен въпрос, аз как бих постъпил. Пък вие може да постъпвате по друг начин. Вие, един ваш приятел, когото обичате, може ли цяла година да го гощавате по обед, триста шейсет и пет деня? Вие ще кажете: “Прекали го.” Той, приятелят ви, повече от дванайсет пъти не трябва да дойде. На месеца веднъж като дойде, е достатъчно.

Любовта изисква много. Хората престъпват един свещен закон. Любовта е внимателна, тя не трябва да става натрап-

чива. Много хора не разбират този закон и стават натрапчиви. И на себе си стават натрапчиви, и на другите стават натрапчиви. Бъди внимателен. Любовта изисква най-голямото внимание. Направи някой погрешка пред тебе. Използвай погрешката. Направиш ли ти погрешка, изправи погрешката. Всяка погрешка, която виждам в другите хора, е и у мен.

Запример аз може да търпя. Дойде един, вземе от мене пари на заем. Щом дойде повече от дваисет пъти, започвам да се вкисвам. Идвам до края на своето търпение, казвам: “Прекали го.” Веднъж, два пъти, дваисет пъти... трябва да работиш. В съвременния живот Бог ето какво изисква, ето как схващам идеално въпроса. Щом дойде до дваисет, до дваисет и един пъти, казвам: “Аз ще те направя наследник на всичко-то имане, и аз ще си замина.” Тъй може да го направиш наследник, за да се освободиш. На дваисет и първия път ще му дам всичко, каквото имам, да разполага. Казвам: “Разполагай сега, както искаш, и ме остави да се занимавам с Бога, че имам много важна работа.”

Ние имаме отношение не само към един човек. Ние имаме отношение към Бога, имаме отношение към ангелите, имаме отношение към светияте, към цялото човечество. Че как ще му отделя няколко часа? Два милиарда хора са. Ако им отделя по една минута, това са два милиарда минути. Кой от вас може да пресметне колко правят?

Казвам, колко внимателни трябва да бъдем. В туй отношение аз виждам колко е голяма Божията любов и дълготърпение. Ние се молим, какви ли не глупости говорим на Господа, какво ли не се оплакваме, какви ли не недоволства имаме, всичко туй. И най-после, Той казва: “Дайте му.” Колкото повече Бог дава, толкова повече ние сме нещастни. Не е богатството, което прави човека щастлив. Потребно е ум, но не е умът, който прави човека щастлив. Не е сърцето, което прави човека щастлив. Ако не знаеш как да постъпиш, туй не разрешава въпроса.

Казвате, тия работи ние ги знаем. Само едно ви трябва. Трябва да имате един ваш приятел, който, като започнете една

работа, че той да има вяра, че туй, което вие кажете, непременно ще го направите. Но ако нямате такъв приятел, вие всякога ще фалирате. Да имате един, който има пълна вяра, че туй ще го направите. Казвате: “Тази работа тъй ще бъде.” Когато искате да имате един приятел, подразбира да имате един приятел, че той в усиленни минути на живота да каже: “Ти си способен. Ще мине най-мъчната работа.” У него да има желание да те насърчи.

Запример, туй, което аз ви говоря, казвате: “Тъй лесно се говори.” Но ако вие се намирате в трудно положение, казвам ви: “Ще минете.” И това струва повече от една лекция от един час.

Понеже сега вие не сте в мъчение, туй, за което ви говоря, за бъдеще ще дойдат мъчнотиите.

“Махар Бену Аба” изняхме.

VII ГОДИНА НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС (1927-1928)

Двадесет и пета лекция

11 април 1928 г., София – Изгрев

ПЪРВАТА БУКВА

Размишление върху светостта.

Всяка наука, която не се прилага, се вкисва. Тогава да ви кажа: с пари е лошо, без пари е по-лошо. С науката е лошо, без науката е още по-лошо. То са две максими. Казва някой: “Мъчна е науката, лошо е с науката.” Трябва да се учи. Човек не разбира, трябва да се троши главата. По-добре е ти да я трошиш, отколкото да я смачкат.

Казвам сега, ако ние изучаваме нещата, на български думата “разучавам” се разбира и да отучи. Много хубаво трябва да се разучат нещата. Допуснете, че някой ви казва: “Аз, като бях дете, с тия малки работи се занимавах. Пиших: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9.” Но питам, след като си станал възрастен математик, може ли да се освободиш от тези цифри? Или ако кажете: “Аз, като бях дете, пишех тия букви.” Но като стана виден писател, можеш ли да се освободиш от тия букви? Само че като дете вие сте писали буквите по един начин, а като писател вие сте виртуоз да ги сменяте в разни пермутации, слокове, думи и тъй нататък.

Казвам, простите идеи имат свое приложение. В умствения свят има известни мисли, които съставляват азбуката на Божествената наука. Ако вие тия основните мисли не знаете, как ще разберете Божествената наука? Основните мисли, това са азбуката. От азбуката вие никога не може да се освободите. Туй трябва да го знаете.

ЖИВОТЪ

Сега ние започваме с

а. Коя е основната мисъл, която съставлява нашето а? Живея. Следователно основната идея, това е животът.

Това е равносилно на а. Онзи може да произнася а, когато той съзнава, че е а в света, той може да произнесе а. А и едното в света имат същото произхождение. Те са букви на човешкото съзнание. Човек никога не може да произнесе буквата а или буквата “живот”, или да му дойде мисъл за живота, ако няма съзнание.

Сега аз вземам думата “съзнание” не в обикновения смисъл. Защото, когато ние говорим за несъзнателно или безсъзнателно, ние разбираме, вън от нашето съзнание, едно по-широко съзнание. Казва: “Аз водя един несъзнателен живот.”

Та основната буква е животът. Помнете, в Божествения свят, като кажеш “живот”, ти си в първо отделение, но ти си вече един първокласен професор на земята. Ти ще разбираш живота като един елемент, ти ще възприемеш живота.

Ние казваме: “Трябва да живеем.” Като изучаваш тази буква, трябва да се научиш да живееш.

Сега вие може да схванете обикновеното схващане за живота, то е погрешно. Казвате: “Аз да живея един добър живот.” Никакъв добър живот. “Ама лош живот е.” Никакъв лош живот. А-то е животът. Няма да туряш нито добрината, нито лошавина в живота. Добрината и лошавината се образуват, когато съпоставяте живота с друга идея. А-то може да го туриш, че оскърбяваш някой човек, може да го туриш, че зарадваш някой човек. Това ще зависи от вашето умение. Не е лошавината в буквата, лошавината е в човешкия ум, където ще туриш а-то в дадения случай.

Сега ще се освободите от ония понятия за доброто и злото, които имат обикновените хора. Злото съществува само като една пермутация в нашата мисъл. Един музикант може да направи една погрешка, ако не знае как да съпостави тоновете.

Има известни тонове, които образуват акорди. Има други тонове, които не образуват акорди. Както и да ги туряш, както и да ги произнасяш обаче, все се явява един дисонанс.

Казвам сега, живота вие ще го схванете в неговата чистота като една основна буква. Това е *а*-то. Живот има само в съзнанието. Когато съзнанието се пробуди, там има живот. Там, дето съзнанието не е пробудено, там никакъв живот не съществува. Там има само един механически процес. Когато ние говорим за живота, ние всякога разбираме съзнанието. Не вашето обикновено съзнание, с което се терзаем, но да съзнаваш, че си в един свят, дето имаш привилегии, дето имаш възможности да достигнеш най-големите висини и най-големите дълбочини.

Какво лошо има, че си се качил на планината или си слязъл в долината? То са само понятия. Казва: “Аз много високо се качих.” Или: “Аз много ниско слязох.” Какво лошо има в това, че си слязъл много ниско? Ако вземете един разбойник и го качите на една висока планина, той ще стане ли светия? Или ако вземете един светия и го снемете в най-дълбоката долина, той ще стане ли разбойник? Казвате: “Аз искам да се кача на планината, може да стана светия.” Може да станеш светия, ако искаш. Ако [си разбойник и] те изнесат с един аероплан на планината, ще станеш ли светия? Не, ще останеш разбойник. Ако [си светия и] те снемат долу, в най-дълбоката низина, пак светия ще останеш. Нещата, където и да ги туриш, остават неизменни. Животът съм по себе си не може да се измени. Той е една основна буква.

Сега във вашия ум ще се роди мисълта, каква е втората буква, каква е втората основна идея. Първата основна идея колко време трябва да учите. Като извадите на български ъ, колко букви остават [в думата “живот”]? Пет. На английски колко букви съдържа думата “живот”? Четири. На френски? Три. На гъцки? Три.

Животът, това е първото усилие на Духа да се прояви във външния свят. Този подтик да се прояви към периферията,

той се нарича живот. Значи, когато Духът излиза на периферията и започва Своята работа, това е вътрешният подтик, започва животът в неговото елементарно проявление.

Сега онези от вас, които сте учители, какви приказки давате на децата за буквата А? За живота има толкова богата литература, има почти хиляди приказки за идеята живот. Адам как е живял, Ева как е живяла, всичките философи как са живели. Биографиите, това са все [приказки] за живота, за тази основна идея. Животът на еди-коя си красива мома, животът на еди-коя си грозна мома, еди-кой си вълк, еди-коя си Кума Лиса и тъй нататък.

Сега тази основна идея прониква, понеже по някой път има един вътрешен дисонанс, който сега се проявява в живота. Ние не знаем какво трябва да правим с живота и търсим да го изменим. Чудни са хората, когато искат да изменят живота, аз да изменя а-то например.

Ще започна от това, което е понятно.

А а а

Всичките тия знаци изменят ли звука а? Няма да измениш живота, както и да го пишеш. Тази идея, както и да я схванеш, животът остава живот, той не може да се измени. Той е един елемент, вътре не може да се измени. Ние казваме: “Да подобрим живота.” Не можеш да подобриш живота. “Ама животът станал лош.” Фалшива е тази идея. Животът лош не може да стане. То са само такива понятия, че животът бил лош или добър. Животът не може да се поквари по никой начин. Животът излиза от Бога и се връща към Бога в своята чистота. В живота може да има само примеси, но че животът може да се разваля и подобрява, това не съставлява никаква основна идея, няма защо да го търсим.

Това, което разваля живота, то е извън живота. Тази мисъл трябва да седи в ума ви, ако искате като окултни ученици да работите. Не като окултни ученици. Не зная дали мога да ви нарека окултни ученици, понеже какво знаете от окултните науки, какво знаете от хиромантия, какво знаете от френология.

Не казвам, че не знаете, но [знаете ли] коя е основната черта на хиромантията, коя е основната черта на физиогномията, каква е основната черта на графологията, каква е основната черта на астрологията. Те си имат основна идея, върху която всичко се групира, имат своя ядка.

Вие вземете едно яйце, то си има една ядка, около която всичките части се намират в съотношение. Ако туриш това яйце при известни условия, може да излезе пиле. Но ако това яйце няма тази основната идея, тази ядка, тогава яйцето само по себе си се разваля. Ще кажете: "Яйцата в този свят се развалят." Защо се развалят? Божественото яйце с милиони, с милиарди години седи в пространството, без да се развали. Какво ще кажете? Една идея като зародиш, то е едно яйце, не се разваля като кокоше яйце, нито като паче яйце.

Сега може да кажете: "Животът може да се развали." Откъде допускате, защо животът ви може да се развали? Животът може да се развали, само ако вашите отношения към Бога се изменят, ако вашите отношения към вашите ближни се изменят. Тогава в живота ви ще се яви един малък дисонас, ще приемете или по-малко, или повече. Всякога, когато ние приемаме по-малко живот, отколкото трябва, то е едно зло. Всякога, когато приемаме повече живот, може да се яви пресищане. Когато приемем толкова, колкото трябва, това е радостта на човешкия дух.

Природата дава изобилие, не те пита. Като дойде, изобилието е както в едно шише, това, което е изобилно, трябва да прелее отвън. Остави да изтече, да се измие шишето. Никога не оставяй шишето празно един пръст. Като отидеш на чешмата, остави съда да прелее отвън. Вие, като идете на чешмата с вашата стомна, бързате да не протече отвън. Това показва една скържавост във вас. Като че тази чешма е ваша, гледате да не капне една капка навън. Нищо, нека потече отвън.

Във всичките неща трябва да имате широчина на вашите схващания. Ако водата прелее, какво ще стане, защо ще те е страх? Някой, като тури да налива, още празен извади своя съд. Питам: "Защо го изваждаш? Каква пакост ще направи водата,

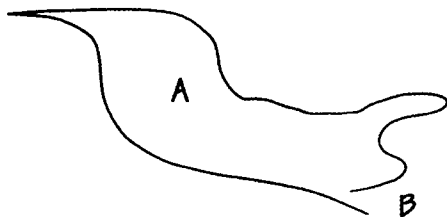
ако прелее?” Той мисли, че като прелее водата, ще изтърка стомната. То е понятието на онзи, който бръснал яйцето. Той наточил бръснача, ще бръсне яйцето. “Какво правиш?” “Бръсна яйцето.” Ще бръсне яйцето, то са залъгвания. Може да се правят упражнения, то е друг въпрос. Щом идеш до една наука, идеите, които влагаш, трябва да бъдат основни. Да бъдеш като вечната канара, да кажеш: “Не може другояче.”

Сега животът сам по себе си е чист. Като станеш сутрин, помисли за живота, за първата буква. Порадвай се, че Бог ти е разкрил, дал ти една основна идея. Цяла наука се крие в тази идея.

Първата буква е животът. Втората буква? Първата буква трябва. Едната е достатъчна за живота.

Сега може да дойдем до произхода на живота, как е произлязъл животът, как се е явила тази идея. Питам, кога се е явил в света животът? Във време и пространство животът се е явил някога, но животът в своето проявление няма нито начало, нито край. Единственото реално нещо, което ние знаем, то е животът. Ние се намираме при известна обстановка, заобикалят ни известни предмети и някой път те започват да ни безпокоят. Казваме: “Нас не ни се живее, нас ни дотегна да живеем.” Обстановката, предметите, които ни заобикалят, ни безпокоят и ние не искаме да живеем заради тези предмети.

Запример намираш се в едно общество, не обичаш хората. Те са предметите. Казваш: “Не искам да живея.” Ама ще кажеш: “Не искам да бъда във връзка с тези предмети.” Тогава кое те е спряло, да живееш при тях? Какъв е законът на живота? Животът е първият подтик на движение.

Тогава имаме следната идея. Това е планински връх. Имате един извор, който слиза. Питам, тази вода, която слиза, трябва ли да се спира по пътя и да приказва с този, с онзи. Тя ми-

нава покрай различни предмети, и колкото и да са красиви, тя върви по своята работа. Някъде върви по-бързо, някъде по-полека, както иска, но върви.

Та и ние в живота ще оставим тия предмети. Няма какво да ни спъва Драган, Стоян, Петко. Ако те ни спъват, подразбира, че тази вода се е спряла в своя път на движение и образува какво? Някое бласто (*A*). Отбила се е от пътя си и като дойде, какво ще прави тази вода? Спре се, но в нея има едно движение, бълникане. Тя ходи и си търси място, бълника се като морето, докато намери някъде път. Дойде някой умен човек, и току отвори път на тази вода (*B*).

Възможно е в своя път да се отбиеш и да образуваш някое бласто. Спреш се и казваш: "Ограничи се животът ми." Първичната идея е да се движиш. Някъде може да спрем. Всичко в света е възможно при сегашните условия на живота.

Казвам, сега трябва да имате една ясна идея за това, което сега схващате. Не да го отхвърляте. Защото в сегашните ви схващания, които имате, може да сте живели в някоя идея, може да има известно отклонение, докато дойдете да живеете в онзи естествен път, или в онзи Божествен път, от който първоначално сте тръгнали от високия връх. Щом влезете в естествения път или онзи Божествен път, вие ще се освободите от много терзания и мъчения.

Вие казвате: "Как може да живеем?" То е като онези ученици, които казват: "Как ще свършим училището?" Ученикът, който мисли как ще свърши училището, той не е отишъл да се учи, той не е ученик. Като влезе в училището, той трябва да има една основна идея да се учи. Кога ще свърши и как ще свърши, с отличие ли ще свърши, това са човешки работи. Той трябва да свърши не с отличие, но със съвършенство. Това, което знае, да го знае със съвършенство, опитно. Щом схванете тази идея в живота, изучете най-първата буква.

Дойде хрема. Хремата, това са гости, малки микроби, които се развиват. Като дойдат на гости, вие започвате да ки-

хате. Тия гости нямат тези етикеции, те не си отиват, оставят своите нечистотии, както малките деца, че трябва да ги чистите. Те оставят своите извержения, ти започваш да кихаш. Носът тече, то е изхвърляне на техните нечистотии. Какво е хремата? На турските башибозуци изхвърляте кокалите, които са яли. Като заминат тия башибозуци, трябва да [се] очисти къщата. Защо идват башибозуците? Ако кръвта ви е чиста, башибозуци няма да идват никога. В една чиста кръв турете каквато и да е микроба, тя умира, не може да живее. Понеже трептенията на живата кръв са толкова силни, като мине една микроба, отскача.

Ти ако биеш един барабан, прах може ли да остане? Щом барабанът стане кротък, идва прахът. Някой път казваме: “Да бъдем кротки.” Никога не преставайте да си биете барабана. Кроткият трябва хубаво да бие барабана, музикално. И като спите, барабанът да не престава. Казвате: “Ще се повреди барабанът.” Няма да се повреди.

Сега кое е биенето на барабана? Това е човешкият ум, който постоянно трябва да мисли. Да се пази животът от своите нечистотии. Тогава вече иде умат като спомагателно средство, за да се даде едно упътване, дали да влизат тия чужди елементи, които може да спънат. То е граматика, да знаеш да поставяш думите намясто. Не знаеш ли да поставяш, и в обикновеното училище ще направиш погрешки, както децата правят.

↓XTOZ

Живот. Сега направете една пермутация от тия букви и създайте една дума друга, хармонична. Витож.

Всяка една буква в латинската азбука или в славянската азбука може да я преведете в геометрическа форма. Тогава тя добива смисъл. За да различавате сегашната писменост, трябва много добре да сте запознат с геометрията. *E*, тази буква е чисто материалистическа. От нея е образувано *M*, *W*. *W*, то е същото, означава нещо, което е омотано в материята. Материята служи като обвивка. *W* в еврейски означава пак една материа-

листическа буква. Еврейският *мем* е обърнато *а*. У еврейски движението започва надолу, движението на съзнанието е отгоре надолу. Тук имате инволюция, слизане отгоре надолу. Понеже евреите са вървели по природата, по онова движение, по което човек е слизал, те са описвали, като един пътешественик, как върви.

Има голямо различие, ако пишеш по единия начин или по другия. При първата буква слизаш и се качваш, а при втората е обратно. Египтяните са го писали *λ*. Тогава евреите са взели *ℵ*. У египтяните е

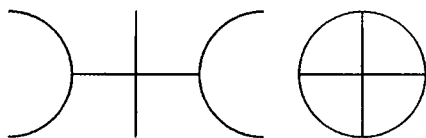

бил човекът, който тръгнал в своето движение. Ние имаме същото. Тази торбичка на *а*-то означава, че човек е бременен с някаква идея в себе си, съзнава откъде е излязъл и къде отива. Но то е съзнанието: излиза от Бога и се връща към Бога. Не да разбираш Бога като една механическа сила, но да разбираш Онова Велико съзнание, в Което живееш и от Което си се отделил и работиш, и пак се връщаш.

Когато човек разбира този закон, той не може да се безпокои. Щом не разбира закона, безпокойството иде. Когато разбираме някой свой приятел, ние не се безпокоим. Когато не го разбираме, всякога ще се яви едно безпокойство. Когато две души се разбират, безпокойство в тях не може да има. Когато не се разбират, има един елемент, който може да произведе едно криво разбиране.

Когато вие взимате тази чистата идея в нейната първична проява, значи Бог ни е дал този живот, веднага в нас се зароди радост, както децата се радват. Те взимат, пишат една буква, пишат, докато я научат. То е опит не само на звуковете, но и ръката трябва да свикне. Живота не само ще го слушаш, но ще научиш и неговите основни положения.

Тъй както е поставен славянският език, думата “живот”, тя славянска дума ли е? Този кръг е разделен. Единият полукръг, после другият, и двата диаметъра са взети. Значи животът, това е яйцето, което се е пропукало, [пилето] изляз-

ло, излюпило се. Така се образувало Ж-то. И-то показва мястото, откъдето животът произтича. Значи слиза и се качва нагоре. Животът сам по себе си,

съзнанието на човека, знае откъде слиза и къде отива. Нагоре, то е посоката. В-то, това е проявление на кръга с единия диаметър. Този кръг, О-то, показва първичното Божествено начало. Този живот, за да не се поквари, трябва да бъде свързан с единицата.

Имате тогава живота, цял кръг, О-то, и двата диаметъра, Т-то. Този, който писал буквите, е бил мъдрец. Те не са писани произволно, те са писани по един вътрешен закон. Този, който разбира дълбокия смисъл на азбуката, той пише смислено. Трябва да се работи.

Сега някои неща не ги разбирате. Тъй, както онзи учител, който преподава дескриптивна геометрия. Учителят разправя за плоскости, проектирани във въздуха, едно сечение, друго сечение, хоризонтална плоскост и тъй нататък. Някой ученик гледа, нищо не вижда, не разбира. Но учителят разбира, плоскостите са в неговия ум.

Ако във вас въображението не може да работи, [няма как] да оживи тия букви. И – да видиш някой извор, това течение на живота как слиза и как се качва като жива струя. Или О-то – да видиш това движение на този първичен зародиш, от който животът излиза навън.

Някой ще каже: “Те са празни работи, те са фантазии.” Но животът с фантазии работи, без фантазии не работи. Вашите знания за живота, това, което вие знаете, ще го пазите. Защото детето, като иде в училището, не оставя това, което са го учили баща му и майка му. Върне се от училището, разправя за А-то. Това е животът. Това А ни най-малко не трябва да бъде в стълкновение с живота. Не вие да напуснете живота. Вашето разбиране вие ще го държите, то е

ценно, но и новото, този новия живот, като влезе във вас, ще го пазите.

Казвате: “Как ще живеем?” Човек в един ден може да стане светия. Аз вярвам, в един ден. И в един ден може да станеш голям грешник. От човека зависи. Моментално и светия може да станеш, и грешник да станеш. Щом допуснеш едно съмнение в ума си, какво е направил Господ, може да съгрешиш. В дадения случай казваш: “Този живот, който аз живея.” Влиза една идея, и веднага ти си светия, всичко се изменя.

Ние сега разбираме външно, щом дрехата се окаля. То са външни залъгалки. В света, като повярваш в Бога, веднага ставаш чист, моментално.

Това мяза на Едисоновия кръг. Едисон имал такъв кръг. След като работил целия ден в лабораторията, дрехата се опръскала с бои, той влизал при този кръг, пускал електричеството и в пет-десет секунди, една минута най-много, дрехата била чиста от праха и от лекетата. Като пуснеш Божествения кръг в себе си, всичките тия извержения на дявола, които те нацапали отгоре, той пратил една муха, втора, дрехата ти е прашна, веднага ще изчезнат.

Вярвате, че вие сте грешници, че трябва да се покаете. Действително трябва да се покаем. То е изправление на живота. Трябва да знае човек как да се разкае. Някой път започваш оттам, отдето не може да се покаеш.

Но сега да оставим. Това са старите работи. Да не говорим за старите дългове. Аз взимам това в своята чистота, пък какво има да плащате, това е ваша работа. Кой какво има да плаща, то е негова работа.

Ако човек има да плаща, то е много приятна работа. Че много приятно е да даваш. Че какво лошо има, ако имаш да даваш? На български, да даваш има двойко значение. Да даваш, значи да имаш дълг и да даваш от себе си.

Но казвам, хубаво е да имаш да даваш в какъвто и да е смисъл. Защото, като кажеш, че няма кой да те обича в

света, ако имаш да даваш някому, той веднага ще те търси. Казва: “Почитаеми господине, падежът на вашата полица наближи.” Веднага ще получиш любовно писмо: “Почитаеми господине, дрехите, които заръчахте, са готови. Елате да ги вземете.”

Хубаво е това.

VIII ГОДИНА НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС (1928-1929)

Двадесет и девета лекция

6 март 1929 г., София – Изгрев

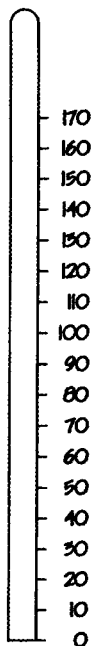
ПРАВИЛНИ ИЗВОДИ

“Добрата молитва”

Размишление за правдата.

Какво е това? Разни теории може да се създадат. То е като една стонoга. Казвам, това е разрешението на един въпрос. Представете си, че едно дете, което расте, постоянно се мери колко порасло. Първата година се мери, втората година се мери. Това дете, като достигне до крайния предел на своето физическо развитие, спира растенето си. Какво се крие в ума на това дете? Защо иска да расте? Че то расте, то е един закон. Законът на растенето е в една права посока. Защото има една мярка, човек се спира. Има известно съотношение на известни величини в природата, понеже човек е отражение на макрокосмоса.

Казвам, най-първо, трябва да дадем отчет за всеки един импулс, който се заражда, от какво естество е, и да знаем неговата валидност. По някой път ние вземаме някакви физически идеи, от физически характер,

и ние им даваме висока стойност. Чрез тия идеи ние не може да постигнем това, което желаем, и ние се обезсърчаваме. Следователно в себе си човек трябва да ограничава своите мисли, трябва да ограничава своите желания, своите постъпки.

Сега разбира се хората са така построени, така създадени, или така са се родили, че всичките нямат еднакви схващания. Един се интересува от едно, друг от друго. И всичкото разногласие, което съществува днес между хората, [се дължи на това,] че те разглеждат въпросите от разни становища, от разни гледища. Двама души се съберат. Единият обича изящното, хубавото, красивото, обича да се облича хубаво. Другият обича да брой пари постоянно, една торбичка има, постоянно ги чете. Гледаш и двамата, единият пише, другият се оглежда в огледалото. Казва му: “Колко си глупав. Какво има да се причесваш, тук парит рябват.” Казва: “Що си толкова глупав, да се занимаваш с такива работи, само пишеш.” Питам, кое е по-хубаво, да четеш пари или да се обличаш? В дадения случай да се обличаш е по-хубаво. Защото, ако идеш на един моден бал, няма да те питат колко пари имаш в джоба, но как си облечен, с цилиндър, с връзка. Пък ако си някой банкир, няма да те питат как си облечен, но ще гледат в кесията какво има. Зависи при какви условия си.

Та в живота някой път вие [се] намирате като човек, който отива на бал. Някой път ще мязате на търговец, някой път на войник. Казвате: “Аз не искам да бъда войник.” Ще бъдеш войник, пушка ще носиш, раница ще носиш, ще се биеш. Казва: “Аз не се бия.” Аз не зная има ли някой от вас, който да не се бие. Казва: “Аз съм много миролюбив човек.” Няма нито един от вас, който да не се е бил. Нали знаете като малки деца колко пъти сте се сражавали в гората.

Знаете ли какво е гората? Космите. Има позиция.

Казвам, трябва разумно да воюва човек. Те са посторонни неща, с които светът се занимава. Всичко, което става в света, то е едно забавление за глупавите. Питате вие, защо се бият хората. Да се забавляват. На тия хора сърцата са корави, жесто-

ки, непослушни. Тогава природата им създава една война. Пукат се тия бомби, този се осакати, “трак-трак”, изменя се темпът, музикален такт има. В стария път кротките говорят за милосърдие. Забавление е това. Казва: “Такива забавления.” Войната е за предпочитане пред онова морално зло. Ще кажете: “Нали няма морал.” Има морал.

Каква е разликата между морала и нравствеността? Кое е по-силно, нравственият човек или моралният човек? Онези, които знаят латински, какво значи морал? Моралът, това е отношение на известни постъпки, първоначално правилно отношение на постъпките на физическото поле, вземане-даване. В турско време варненските лозари ходеха с магарета да продават грозде, натоварено с кошове. Пълно за пълно даваха. Дойде до гумното или до хамбара и даде една крина грозде за една крина жито. Това е съотношение. Аз няма да дам грозде, ще дам жито.

Сега казвам, такива постъпки има и между хората. Някои от вас продават някому грозде. Другият какво трябва да даде? Ще извадиш, ще му дадеш една банкнота от десет-петнайсет лева. Гроздето не е доста скъпо, гроздето беше евтино.

Моралът е правилно отношение, да знаеш във всеки случай как да постъпиш. Разбира се, няма някой от вас, който да не знае как да постъпи. Всички сте философи. Колкото за постъпки, всеки един от вас знае как да постъпи. Ами за себе си. Как да постъпват хората спрямо него, той е цял авторитет. Запример за обноските той казва: “Почитание нямаш спрямо мене. Много нахално се отнесе. Държанието е неприлично. Туй нещо не е право.”

Казвам, тази е едната страна на живота. Сега другата страна. Едната, когато ние имаме да вземем, тогава вече знаем как да постъпим. Когато имаме да даваме, за онези, които имат да дават, има закон. Законът е един извод на морала. Законът е за слабите хора.

Защо едно време нямало морал? Дадеш пари някому, казваш: “След един месец, на еди-кой си ден ще ги върнеш.”

Тогава ти не устояваш. Този, който дал парите, е по-силен. Ще те наложи и те застави да дадеш парите, нищо повече. Така е било първоначално. Затова всеки е гледал навреме да върне. Онези, слабите, са вземали. Силният никога не отивал да вземе пари от слабия, слабият отивал да вземе пари от силния. Слабият казва: “Ако не плащам, има музикално отношение, има тактове в живота.” Що е боят? То е такт. И той запример може да му удари, ако е за петнайсет деня, петнайсет удара. “На петнайстия ден трябва да бъдеш точен. “ След като удари петнайсет удара, други са последствията.

В боя вие не сте видели как жената бие и как мъжът бие. Жената бие по един начин, мъжът бие по друг начин.

Може да погледнете сериозно, че човек леко гледа на живота. Казва: “Сериозни ли трябва да бъдем?” Какво подразбира сериозни? Ако сериозно гледаш, сериозният човек ще плати дълга, свърши работата. То е сериозност. Но след като си платил, да се тревожиш, това не го разбирам. Сериозността е да идеш да работиш, не да се тревожиш, не да се тровиш. Направил си една погрешка. “Защо да я направя?” Направил си я, станало. Турците казват: “Онушън.”

$$\begin{array}{ll} | + | = 2 & 2 - 2 = 0 \\ | \times | = | & 2 : 2 = | \end{array}$$

Като извадите две от две, получавате [нула]. Като разделите две на две, получавате едно. Когато събирате едно и едно, дава две. Когато умножавате едно и едно, дава едно. Разбира се тия числа, ако нямаха отношение към нашата психика, те имат отношение към нас. Често ние забъркваме процесите в природата, често влизаме в стълкновение.

Тия числа и ред други числа съществуват като процеси в чувствата, в мислите. И онзи, който разбира живота, трябва да изучава процесите на числата.

Запример една добра мисъл трябва да знаете от колко числа е съставена. От какво е съставена добрата мисъл? Искаш да бъдеш добър. Когато обичаш някого, много добър си. Когато го обичаш, седнеш, ще му направиш баница. Ще си измиеш много добре ръцете, чисто, ще вземеш най-хубавото брашно, вода, сол. Ще направиш първокласна баница, с първокласно масло и сирене. Когато правиш баница за слугите си, ще направиш отгоре-отгоре баницата. Тия двете баници се различават и по количество, и по качество. Маслото не е тъй първокачествено.

Много учители в света са направили такива баници като за слугите си и затуй куцаме. Някои учители са направили за своите ученици отлични баници, масло, брашно, всичко е намясто.

Но казвам, този е един прост процес. Да кажем: едно плюс едно. Работил си един ден, плащат ти един златен лев на деня, ако си работил един ден. Втория ден колко лева ти дават? Два лева. Сега как ще обясните? Едно като се умножи на едно, дава пак едно. Можете ли да дадете образец? Да ви дам друг образец. Вие си представете, че сте пред огледалото. Огледалото е една повърхност, в която ще видите себе си. Питам, тогава този кой е в огледалото. Този, който е в огледалото, и ти, колко правят? Единицата ти не може да умножаваш на себе си, понеже другата единица не е нещо реално. Само реални неща може да се умножават. Че ние увеличаваме. Понеже на тази единица нищо не й липсва, затуй единицата не може да се увеличава. Но от тази единица ти може да изваждаш, ти може да събираш, разбира се части от нея. Може да я събираш, може да я изваждаш, да я делиш, но не може да я умножаваш.

Значи човек сам по себе си не може да се увеличава, самата душа не може да расте. Когато кажем, че някой човек расте, ние подразбираме неговите отношения, разбираме това, което той има в себе си. Даденото, неговите способности, сили, които той има, трябва да ги тури на работа. Казва: “Трябва да израсна.” Ако вие разбирате да растете, да станете [големи], не

е в растенето, нито в уголемяването, нито в смаляването, нито в богатството, нито в сиромашията. Ако искате, намерете честните и добрите хора, които ви обичат. Сиромашията е само един метод за мъдрите хора, сиромашията не е за глупавите. Глупавите хора носят сиромашията, тъй както децата носят някой струпей или паразит по себе си, или както някое животно носи кърлежи и няма как да се очисти.

Казвам, сега трябва едно разбиране на онзи живот, който действа в нас. Сега ние мислим, че целият процес в нас има едно разбиране. Казва: “Аз вече съм разбрал, аз вече съм намерил Бога.” Но тази идея нищо не определя. Намерил си Бога, много добре. “Аз намерих една свещена книга.” Но написаното на книгата не подразбира, че всичко го знаеш. Ти, като намериш книгата, има да се стегнеш да учиш в книгата. Казва: “Аз намерих Бога.” Скръсти си ръцете, като че всичко намерил. Не, оттам насетне започва работата. Ти, докато не намериш Господа, нищо не може да направиш. Като Го намериш, ще започнеш да учиш.

Другото положение, в което ние си правим илюзии, е следното. Когато бащата на един син е богат, той казва, че не му трябва наука. То е лъжливо схващане на сина. Че баща му е богат, нищо не значи. Той трябва да се стегне да учи. Ние имаме същото положение, като намерим Бога. Казва: “Той е Всемъдър, Той е Всесилен.” Ние вече като синове очакваме, само баща ни оставил всичкото наследство, и на нас наготово да ни дадат. То е криво схващане за живота. Че Бог е свят, това ни най-малко не показва, че ние може да бъдем свети. Ако живеем съобразно със законите Му, може да бъдем свети. Запример законът на светостта не трябва да се разбира като едно съотношение външно. Свят човек. Аз не зная във вашето съзнание думата “святост” как си определяте.

Свят човек. Един човек, който има правилно отношение към своя ум, който има правилно отношение към своето сърце, правилно отношение към своята воля, правилно отношение към своята душа и правилно отношение към своя дух, той е

свят човек. Правилни отношения без погрешки, то е вече отношение. В неговия живот няма никакво насилие.

Сега някои считат, че светият човек може да прави чудеса. Но чудесата не произтичат от святостта. Защото има лекари, които правят много чудеса, без да са свети. Някой знаменит музикант свири отлично, без да е свят.

Трябва да създадете в себе си един интерес, да не губите интереса си. Вие често се обезсърчавате, понеже имате една идея. Идеята ви е много малка. Ако идеята ви не може в едно отношение да бъде пластична, ако по един начин не може, по втори, трети, четвърти, вие трябва да бъдете като човек, който е затворен въщи, че ако не може през вратата, през прозореца, през комина да излезе. Ама право ли е? Право е. Ама морално ли е? Никакъв морал не търси, излез.

Сега може да кажете: “Морално ли е?” Представете си някой съвременен човек, който е повикан по законите за някое престъпление, не може да влезе по естествения път в града, влиза по канала в града. Оттам-оттук, дойде въщи. Питам, през канала който е минал, ще носи ли благовония? Ще мирише. Питам, ще го питат ли: “Право ли е през канала да дойдеш?” Кой го заставил през канала да дойде?

Сега някой от вас ще ви каже: “Ако не можеш да влезеш в Царството Божие през царската врата, влез през канала.” То е философия, форсмажор, ако питаш да влезе ли. Като дойдеш, всичките домашни ще му дадат вода да се измие, ще се зарадват, че дошъл. Отде дошъл, че туй не трябваше да го правиш, ти се излагаш на опасност, нищо такова няма да му кажат, но ще похвалят неговата смелост. Този човек идея има. Който влиза от обикновената врата, всеки може да го направи, но през канала малцина може да минат. Те са герои. Ние това наричаме една морална криза. Ако този падналият човек минава през канала, за да види домашните, той е герой. В него има чувство. В душата му има любов. Който минава по обикновените пътища, това го прави всеки един, той е обикновен пътник.

Когато нашите постижения са при най-големите мъчнотии, това показва, че в нас има геройство. Мнозина от вас искат да имат постижения без мъчнотии. Обаче животът, както сега е построен, не може така. Не че вие трябва да минете през канала, но ако някой път те застави Провидението или самият живот, мини през, канала както и да е. За предпочитане е да минеш, отколкото да седиш в бездействие. Тия тъмните сили в природата, някои може да приемат, че има тъмни сили, някои може да приемат, че има ангели. Има ангели с крила, има ангели без крила. Има ангели на светлината, има ангели на тъмнината. Обаче ние в живота трябва да поясним, както се проявява. Всичките лоши постъпки трябва да ги поставите на светлите духове. Каква нужда имат те да вършат престъпления?

Сега те са частни разбирания. Както вие разбирате, то не важи. В света съществуват известни прояви на живота, които трябва разумно да се обяснят. Ако вие разумно ги обяснявате, вие се стремите отвън да обясните чуждия живот. Но животът на другите хора трябва да бъде като пособие, тъй както на един учен човек във вашият живот трябва да бъде настолна книга. Как е живял някой светия, някой учен човек, то е пособие, книга, която трябва да изучавате. То е вашият живот. При това трябва да изучавате азбуката на вашата книга, да видите, че има смисъл. Някой път вие не знаете откъде да започнете да се проучвате. Трябва да дойде някой ваш приятел да ви каже.

Вие сте талантлив за това, за онова. Тогава само ще се събуди едно желание да учите. Друг път не знаете как да започнете. Чувствате, че имате талант, но какъв е вашият талант, не го знаете. Сега, ако вас ви зададат въпроса, всеки от вас в какво има талант? Представете си, че ми кажат: "Всеки от вас, който не може да определи какъв талант има, двайсет години в затвора." Как ще определите в какво седи вашият талант?

Преди две вечери се качил горе един голям бял котарак, качил се на моята веранда отвън. Като ме видя от стълбата, за-

почна да мяука. Аз не го пушам и му казвам: “Отде си дошъл?” Разреши въпроса, хвърли се чак долу и нищо не му стана. Аз го гледам, като скочи по всичките правила на изкуството. После се върна и ме погледна. Казвам му: “Още веднъж да не се качваш горе.” Щом не може да слезе, веднага се хвърли долу, скочи. Казвам, отде научил това изкуство да скача? Веднага му иде наум, ни най-малко не разрешава, че може да се осакати. Казва: “Тъй ще скоча.” И скача по всичките правила.

Допуснете, че вие се намерите в такова трудно положение. Как ще разрешите въпроса? Някои от вас ще решите да се хвърлите, някои ще кажете: “Предавам се.” Тогава, като се предадете, ще ви вържат ръцете. Един стражар ще ви води. Морално е да се хвърлиш, неморално е да те свържат. Тогава се явява човешката разумност.

Та казвам сега, в разсъжденията не правете глупави постъпки. Аз говоря за един Божествен закон, а не да правите глупави постъпки. Поставен си ти, има такива примери. Човек върви навън, казват: “Стой!” Турците казват: този, който е сръчен, на него му отварят път. Много пъти човек с едно дърво като се спусне, цяла тълпа разпръсква. Той като замине, след него започват: бум-бум. На смелия човек Бог, казват, винаги помага.

Сега, щом се намерите в известни мъчности, в големите мъчности, не се изисква дълго размишление с часове. Даже минути не се изискват, но моментално напред ще минеш този път. Този човек, който е смел, и има вяра, може да мине, защото вярата върши чудеса. Сега може от морално гледище да не е морално, то е друг въпрос. Постига се целта.

Казвам: във вашия живот срещате мъчности. Казвате: “Много мисли.” След като си мислил толкова време, какво си намислил досега? Мислиш му, мислиш му. Аз мисленето го намирам в следното. Седят мъж и жена, казват: “В неделя ще ни дойдат гости.” Но и той беден, и тя бедна, нямат нищо. Тя мисли какво да прави, нищо нямат вкъщи. Тя през цялата седмица мисли, но нито брашно има вкъщи, нито вода, нито сол, какво ще му мисли вкъщи. Мисленето трябва да излезе

отвън, да се спретне да работи, да вземе да направи нещо. Ако седи вкъщи, каквото и да бъде, нищо няма да разреши. “Ами то ще дойде отнякъде.” Ако вярва, Господ ще изпрати някой ангел от небето да донесе брашно. Възможно е, може някой ангел да дойде да донесе брашно, но може и да не дойде. Смелите хора в света, разумните хора, те разрешават въпроса. Ама брашното отвън трябва да се намери.

Казвам, ние сме се намерили в едно противоречие. Нямаме сила, брашно нямаме, вода нямаме. “Но може тази сила да дойде отнякъде.” Казвам сега, ако човек се огледа в огледалото, колко образа ще се явят? Казвате, че единицата не търпи размножаване. Действително единицата не се размножава, не расте. Вечността сама по себе си не може да се развива. Но вие, след като имате едно отражение, имате десет огледала, колко образа ще се явят в огледалото? Десет. Питам, човек размножил ли се е, увеличил ли се е?

Та по някой път ние се лъжем с нашите придобивки. Казва някой: “Тази работа аз я познавам.” Отива при един хиромантик и той казва: “Ти си роден в 1856 година, еди-кой си месец, еди-кой си час, сутринта или вечерта.” Но коя минута, коя секунда за годината, не знае. Мислите ли, че това е наука? Не е наука. В една наука всичките елементи трябва да са дадени докрай. После, да може да съпостави знанието, че когато ти си се родил, да каже в какво положение е бил баща ти. После, отвън времето облачно ли било, светло ли било, зимно време ли било, лятно време ли било. Колко братя си имал, колко сестри, всичко туй точно. После колко души имало вкъщи, когато си се раждал, имало ли баба, нямало ли. Баща му бил ли вкъщи, не е ли бил. Сестра му или брат му били ли вкъщи, или в странство били, всичко туй подробно да знае.

Като каже нещо, казва: “Какво, ти си сприхав човек.” Действително сприхав съм, това не е никаква наука. “Малко си колеблив.” Та кой не е колеблив? “Ти не обичаш да посрещаш задълженията си.” Та кой ли ги посреща? Относителни неща на знание.

Казва: “Аз съм добър човек.” Добър си. Казва: “Аз съм лош човек.” Те са относителни неща. Добър и лош, това са стари пособия на един изтъркан език. Добър човек. Но добрият човек, съзнателният човек мисли сега. Не започва. Първо бил добър на физическото поле. “Свърших с него. С един нов капитал започвам. Аз от този вземах пари назаем, от онзи вземах пари назаем. Там изплащам, тук изплащам. Много [виден] човек бях, навсякъде ме познаваха, вестниците за мене пишеха. И съдии, и адвокати ме знаеха. Виден човек бях, голям търговец с милиони.” Казва: “Ликвидирах и започвам наново. Старата фирма за милиони пропадна. Сега започвам с една малка бакалница, но със свой капитал. Никой не ме знае.”

Кое е по-хубаво, да бъдеш виден или да бъдеш спокоен, никой да не те знае? В Америка, когато някой иска да стане виден, ще направи някой скандал, някъде из вестниците ще пишат. Един баща казва на сина си: “Синко, човек няма да станеш, никой за тебе няма да знае.” Той направил един ден едно престъпление. Във вестниците пишат: “Еди-кой си направил това и това.” И синът казва тогава на баща си: “Татко, виждаш ли, вестниците писаха заради мене.” Не е лошо вестниците да пишат заради нас, но туй, което пишат, важно ли е. Аз не зная каква вероятност има туй, което вестниците пишат, или туй, което хората кажат, [да] е вярно. Защото някой път хората ще кажат туй, което не е.

При сегашното ваше развитие трябва да съставите едно пълно, не пълно, но относително понятие, какво представяте вие в дадения случай. Да знаете вашите добри и слаби страни. Запример обичате някой път да се сърдите. Нищо, един сърдит човек е един отличен човек. Че той е сух барут. Когато има война, сух барут ни трябва. Когато няма война, влажен барут ни трябва. Казвате: “Ще има ли война?” Войната мина, сега барутът да е влажен, вода ти трябва. Серт си, значи мекота ти трябва. Но и мекотата е лоша. Дойде някой, аз съм много добър, мек човек. Има ли война, да изсушиш барута си.

Сега ви представям всяко нещо намясто. Ако си сприхав, ако се гневиш, сприхавостта във война е намясто. Но ако гневиш там, дето не трябва, то не е намясто. Казва: “Аз съм малко гневлив човек.” Щом се гневиш, дето трябва, ще те похваля. Щом си добър, дето трябва, ще те похваля. Щом си лош, дето трябва, ще те похваля. Ще бъдеш лош, дето трябва да бъдеш лош, и ще бъдеш добър, дето трябва да бъдеш добър.

Говоря на ваш език. Ама как живеят в небето. Когато един ангел слезе от небето да се разправя с един грешник, как ще постъпи? Вие си представяте ангелите мекички. Там при Валома дойде един ангел с меч. Пророк беше този Валома, но му казва ангелът: “Знаеш ли, ако така постоянстваш, ще те убия. Тръгнал си по един път, който не е благоприятен. Искам да те върна, ще ме слушаш. Ако не ме слушаш – показва му меча, – ще се търколиш на земята.” Казва му: “Ще идеш там, ще кажеш това, което аз ти казвам. Ако не, ще се търколи главата ти.” Като отиде Валом при Валака, каквото каза ангелът направи, защото ангелът дойде с меч.

Казвам, в каквото положение и да сте, като видите една погрешка, не мислете, че ангелът ще се церемони. Ако вие не слушате, някой път ще се търколите на земята. Казват учените хора, припадък, сърцебиене. Казва: “Или ще вървиш по пътя, ще говориш това, което Господ иска. Ако не, ще платиш.”

Сега някои ще кажат: “Мога да говоря каквото искам.” Не, никой няма свобода да говори това, което иска. Това не е свобода. Защото под думата свобода какво се разбира? Щом има отношение между две неща, има свобода. Тук свободата е разумно отношение, което трябва да се извоюва в света, да разберем какво нещо е свободата.

Сега по някой път аз, като гледам кривите ви схващания, някой казва, че станал много кротък. Хубаво, ако човек е много кротък, кроткият човек навсякъде кротко седи и мълчи, както индусите имат по четири-пет години мълчание. След четири-пет години мълчание какво бихте направили? Ако един месец ви се даде да мълчите, какво ще направите? Казвате, ще

се пукнете. Ти минаваш, като че никой не съществува. Срещнат те, ти вървиш. Какво е станало от вас? Ето какво прави мъдрецът. Ще избереш път, да не срещнеш нито един човек. Никой да не те срещне и никой да не усети, че не говориш. Щом тръгнеш пред хората, ще те спрат.

Та предвидливост трябва. Провидението ще те тури в мъчнотии. Нямаш пари. Започваш да срещаш. Този: “дай пари”, онзи: “дай пари”. Господ казва: “Цяла година без пари. От никъде няма да искаш пари.” Тъй казва ангелът. Ти започваш да обикаляш всичките хора. Опитва те тебе Господ. Той не иска да те умори гладен, това не е Неговата цел, но иска да ти даде един урок, да създаде в тебе една вяра, едно упование, без пари да живееш.

Казва: “Няма да ядеш.” Колко деня? Четирийсет деня. След като дойде четирийсетият ден, Господ ще ти създаде условия. Как ще създаде? Ще прати някой човек в пустинята, тъй ще нареди. Ще дойде този човек, ще се заинтересува, ще ви услужи. Може да ви услужи. Извади торбата, извади хляб. Ще благодариш на Бога, изпратил го Господ. Ще те нагости по един естествен начин, няма да те прати Господ в един царски палат.

Казвам, има един начин, но не пресилийте. Има един естествен, Божествен начин, но този начин не е произволен. Ние не трябва да ангажираме Името Божие, да се опетнява. Да чакаме разумно.

Всяка вечер ти се молиш, казваш: “Откъдето мина, където ида, какво да правя?” Казва първия ден Господ: “Няма да ядеш.” Станеш, цял ден ходиш, не ядеш. Втория ден ставаш, пак няма да ядеш. Третия ден: няма да ядеш. Вървиш някъде, дойдеш, една дълбока въздишка, кажеш: “Докога ще бъде това?” Погледнеш на пътя, лятно време една узряла череша. Казва Господ: “Може тук да откъснеш четирийсет-петдесет череша.” Ще четеш четирийсет череша, ще откъснеш, ни повече, ни по-малко. Но Господ прати един човек, стар дядо, набожен, който разбира тази работа. Той върви при тебе и

казва: “Четирийсет черешки ще ядеш. Четирийсет като ядеш, ще разбереш смисъла.”

Та във всинца ви трябва да се яви едно послушание вътрешно.

Сега някои от вас, като придобиете известно знание, тръгнете. Най-първо, човек като не знае, той ходи сгушено, после, поотпуснал се. Подобри се положението. Постепенно се освобождава, изпъчи се, изправи се, ходи смело. Оправи се работата. Туй е хубаво, то е цяла наука.

Хубаво, ти си се спънал сега. В туй спъване какво искаш да кажеш? То е един закон в природата. Туриш ръцете си в джоба. Защо туряш ръцете в джобовете? Турците, като забогатеят, все отзад си турят ръцете. Не си туряй ръцете отзад. Тия ръце не са за отзад, за отпред са. Не са и за в джобовете. Ако искате да бъдете здрави, турете си ръцете свободно от страни. В естествено положение си дръжте ръцете. Някой път се явява желание да си туриш ръцете в джобовете. Вън от джобовете ги дръж. Най-после, накарай жена си да ти зашие джобовете, и вътрешните, и външните. Ако искаш да туриш ръцете отзад, тури малко игли.

Вие сте дошли до едно положение, до един възел. Ако не знаете коя посока да вземете, психологически вие ще изпаднете в едно изпитание, което много скъпо ще ви коства. Вие сте вече до областта, дето ще се зароди във вас законът на недоволството. Отсега нататък иде законът на недоволството.

Влезеш вкъщи, дадат ти стол, бутнеш го, дадат ти друго, бутнеш го. То е вече разширение на вашето съзнание. Вие сте дошли до едно положение, искате да завземете високо положение, пък не знаете как да се поставите. Ще се пазите от недоволството. Няма по-лошо от него. Аз го наричам една психическа краста.

Ще дойдат [изпитания], те са недъзи. Вие вървите по пътя, ще дойдат изпитания. Понеже живеем на физическото поле, не сме свършени. Затуй именно трябва знание. Има

мъчнотии, които трябва да ги преодолеем отвън. Те са за преодоляване.

Мисля да ви се зададе известна задача, малка задача. Аз едно време казах да идете на Витоша. Сега ще ви дам една задача да изпълните. Вие ако нямате туй разбиране, вие не може да я изпълните. Защото [се иска] човек не само да иде на Витоша.

Тръгнал някой, търси имане. Всеки може да търси. “Копая, казва, нищо.” Като идеш да копаеш, не да правиш опит. Като идеш да копаеш, парите да намериш, и като се върнеш, да носиш нещо в чантата си. Идеш, правиш своите изследвания за скъпоценните камъни, идеш, донесеш. Аз това наричам наука, да има нещо да придобием. Казва: “Не можах да придобия.”

Вървя по пътя и един земеделец тича подире ми. Казва: “Господине!” “Какво има?” “Както усещам, ти отиваш пари да търсиш.” “Право е, аз отивам пари да търся.” “Чакай, започна той, аз да ти кажа. Намерил съм девет знака, но още един знак ми трябва. Голямо богатство, още един знак ми трябва.” Казвам: “Аз отивам да изкопая моето и ако го намеря, ще дойда да изкопая и твоето.” “Как ти е името?” “Като се върна, ще ти кажа името си.” Сега как трябва да ме спира, аз имам важна работа. Право е, за имане отивам. Отивам, някой човек забатачил. Душите са тия скъпоценни камъни. Ще я извадя, ще я туря в чантата.

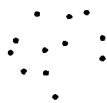
Трябва ви на вас положително знание. Туй, което сега се преподава, то е предговор на онази, Божествената, наука. Ако вие нямате светско знание, вие и духовно знание не може да имате, понеже светското знание почива на същия закон.

Сега ние ще оставим с тази лекция. Втория път ще продължим за опита, който ще ви дам, на някои, не на всинца ви. Ако дам една задача, сто килограма да ги турите на гърба си и да ги пренесете от единия край до другия, колко ще отидат? Може би някои ще има. Трябва упражнение. Не че не може да го направите, трябва упражнение, дълго упражнение. Не че аз искам да ви дам един чувал.

Много пъти едни упражнения при първия случай са невъзможни. То е метод на науката. Когато дойдем до самата наука, предметът ни се вижда невъзможен. Ако започнем да упражняваме, става възможен. Така е в музиката, така е в поезията, така е в речта, навсякъде да започваме с мъчнотии. Колкото се върви, веднага всичко се разяснява.

Сега моето желание е във вас да се образува един стабилитет, една стабилност във вашите възгледи, да се не колебаете. Някой път във вас има вътрешно разклащане, казвате: “Тази работа няма да я бъде.” Някои мислят, че ще обърнат света. После пък казва: “Тази работа няма да я бъде. Да си бъдем както всичките хора.” Ако вървите по обикновения път, какво ще добиете? Нищо няма да добиете. Ако вървите по необикновения път, ще добиете нещо.

Казвам сега, по този Божествен път, по който сте тръгнали, не трябва да се спирате. Ако се спрете в това положение, дето сте достигнали, ще дойдете до закона на недоволството. В закона на недоволството има ред неприятности. Място на паразити сте вие. И в духовния свят има една област на паразити. Сега сте в тази област на паразитите, малко ако постоите, ще попълзят навсякъде. Едно съмнение, колебание, неверие, всички тия неща спъват хубавото, възвишеното в човека. Човек започва да усеща, че губи, губи, и най-после изгуби това, което има в себе си.

Та ще ви покажа един начин, с който да проучвате себе си. То ще бъде един начин, един метод само за вас. Сега не искам да си съставите един голям куп. Много малко. Колко точки са? (“Единайсет-дванайсет.”) Единайсет-дванайсет, колкото и да са, съгласен съм. Един начин да проучвате себе си. Човек, докато не проучи себе си, не разбира онова, което Бог е вложил в него, не може да има положителна наука.

Туй, което изучават учените хора, то е отчасти. Ние изучаваме другите хора, но малцина изучават себе си. Когато чо-

век дойде да проучва себе си, той влиза в една свещена област. Няма да казваш: “Аз не съм много учен човек.” Това не е наука. Човек има и добра, и лоша страна. Доброто и лошото, това са отношения. По някой път аз искам да бъда добър. То още не е меродавно. Казвам, че съм лош човек. И това не е меродавно. Аз съм човекът, тъй както съм създаден от природата. Понеже [съм] в едно училище, тъй както природата ме е създала. Или условията, които природата вложила във вас, искате вие да разберете това, което тя е вложила във вас. То е вече наука. Тази наука ви е потребна вече, защото, ако искате да работите между хората и в себе си, непременно трябва да имате това знание. Само тогава може да се родят ония отношения, които искате.

Казвате: “Трябва да се живее много добре.” Да се живее, то е изкуство, да живеем един хармоничен живот. Казвате: “Да живеем братски.” Че то е наука, да живеем братски, по любов. То е цяла наука, то не е лесна работа. Трябва да знаеш с този човек как да се поставиш, трябва да имаш отношение [към] това, от което той се нуждае. Ако намериш в себе си това, от което той се нуждае, веднага казва: “Той е много добър човек.”

Намеря някой музикант. Той търси нещо, иска да свири. Ако намеря и му дам това, което иска да свири, той се радва. Казвам: “Ти имаш нещо в сърцето си.” Току дам, което иска да свири. Той като го вземе, радостен е. Той не иска много, едно парче. Някой е гладен, три-четири деня гладувал. Дам му една топла пита. Аз зная какво иска. Казва: “Този човек е прозорлив.” Туй същественото на вас е необходимо. Едно парче хляб, то е, което ще ви ползва. Другите работи вие ще намерите сами.

Казвам, ако имаме тази досетливост, тогава може да се образуват тия отношения, красивите отношения. Така именно е създаден Невидимият свят, по същия начин. Когато един велик дух дойде на земята, няма да задоволи всичко. Той ще задоволи едно от вашите съществени желания, дето някое желание сте копнели, копнели. И ти се усещаш тих и спокоен.

Ние сме дошли в една област на недоволството. Тогава

ще ви определя какво нещо е недоволството. Аз не искам да ви разправам за недоволството, понеже е опасно. То е задушлив газ. Ако помиришете веднъж, втори път, никога няма да искате да помиришете.

Разправа Станлей, този американски пътешественик. Бил в едно племе и носил в едно шише много силен амоняк. Казва: “Какво е?” “Имам едно нещо, което действа много ефективно.” Най-първо, царят на племето помирисал. Като отворил шишето Станлей, и онзи се прострял на земята, започнали да текат сълзите. Всички, кой как помирисвал, падал на земята. Той затворил шишето и всичките започнали да гледат на Станлей с благоговение. А за Станлея това е обикновена работа. Но те гледат, този цар се повалил на земята.

Туй е недоволството. Казвам, то е хиляди пъти по-лошо от амоняка.

“Само Божията любов носи пълния живот.”

VIII ГОДИНА НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС (1928-1929)

Тридесета лекция

13 март 1929 г., София – Изгрев

АБСОЛЮТНА РЕАЛНОСТ

Размишление върху истината.

“Истината ще ви направи свободни.” Ще ви направи. Какво?

В света има две разбирания. Има едно абсолютно разбиране, а другото е относително. Има една абсолютна възможност, има и друга възможност, относителна.

Сега стихът “Истината ще ви направи свободни”. Може да носиш едни стари дрехи, прекроени. Например някое дете, майка му прекроила дрехи. Носил ги е баща му, дядо му, и сега детето ги носи. Но това дете може да носи същевременно и нови дрехи. Някой ще каже, безразлично е дали са стари или нови. Може да имате стари вярвания, а може да имате и съвършено нови. Онзи, който каже, безразлично е, той не разбира самата истина.

Аз мога да приведа и друг пример. Ако баща ти пил вода от едно шише, и тази вода е останала от двайсет години, и ти пиеш от нея, питам, ще има ли тази вода същата хранителност, както когато баща ти е пил от нея? Няма да има. Тази вода е вече нечиста. Ти ще пиеш вода направо от извора.

Та казвам, истината е онова отношение, което всички хора имат към Първичната причина.

АВ, това е радиус. В радиуса има само една възможност. Като излезеш вън от Бога, ти имаш само една възможност, да

намериш истината. Първата причина или Бог ти дава само една възможност, да познаеш истината.

Значи Бог е положил само една възможност в тебе – да познаеш истината.

Защо Бог е създал света? За да живееш. А за да живееш, трябва да бъдеш свободен, защото без свобода животът не може да се прояви. А свободата е необходима, защото без свобода любовта не може да се прояви. И ако някой иска да живее без свобода, да придобие любовта, няма да може, защото тя тогава ще му причини най-големите страдания, понеже любовта в ограничение не живее, а живее в абсолютна свобода. И ако в твоя ум има противоречива мисъл, всяка една противоречива мисъл е едно вътрешно ограничение, любовта не може да я има.

Следователно, ако ти искаш да наложиш твоето ограничение на Бога, значи Бог да се подчини на твоите щения. Тогава ти ще се намериш в противоречие. Ти ще влезеш в стълкновение със себе си. Когато две тела влязат в стълкновение едно с друго, побеждава тялото, което е по-голямо. Ако се сблъскат един трен и един автомобил, кое от двете ще се повреди повече? Тренът ще усети само едно малко сътресение, а автомобилът ще стане цял на каша.

Казвам, имате само една възможност да познаете истината. Но трябва да знаете, че в света не сте само вие. От туй положение, от A , излизат радиусът B и [радиусът] B' . Този радиус има отношение към две точки, към центъра и към периферията. Вие трябва да познаете истината в крайните предели на двата радиуса. Тогава между B и B' се образува друго отношение, понеже и двете същества търсят истината.

Следователно каквото е отношението на A към B , такова трябва да бъде отношението на B към B' . Отношенията трябва да бъдат същите.

Да възлюбиш Господа, то значи да възлюбиш ближния си, защото Господ

$$B : A = B' : A$$

$$B : B' = B' : B$$

живее в ближния ти. Това е правото отношение. Защото, ако ти знаеш как да любиш ближните, и те ще знаят как да възлюбят тебе, както трябва. Ако ти не знаеш да любиш ближния, и другите няма да знаят как да обичат тебе.

Тогава аз казвам, ти трябва да обичаш Бога, за да те обича и Бог.

Сега иде друго едно възражение. Вие ще кажете: “Не може ли без обич?” Може. Тогава ще дойдем до положението на прочутия Паганини, когото попитали: “Може ли да свириш на три струни?” “Мога.” “Можеш ли да свириш на две струни?” “Мога.” Тогава го попитали: “Може ли да свириш на една струна?” “Мога.” Обаче на този концерт той не се явил. Това значи квадратна глупост. Това значи, единицата не дава отчет за постъпките си. Ама светът не може ли другояче да бъде построен? При сегашните условия не може.

Любовта може да се прояви само по един начин и той е абсолютен. В природата между Бога и тебе има само една възможност, да Го обичаш. Щом в тебе се зароди желание да бъдеш като Бога, то е вече една относителна истина или то е отношение към другите същества. За да бъдеш като Бога, трябва други същества да имат отношение към тебе. Да бъдеш като Бога, то не е отношение, както $A:B$. Едно отношение е да обичаш Бога и Бог да те обича. Тогава и Бог има едно отношение към нас, да ни обича, и ние имаме едно отношение към Бога, да Го обичаме.

Тогава, под това абсолютно разбиране, ние ще имаме едно пълно разбиране на любовта, ще знаем какво е любовта. Щом ти имаш едно отношение към Бога, тогава другояче ще разбираш света и всичко, което е в света. Пък ако влезеш в много отношения с Бога, тогава ще се изменят всички служби.

Ако имаш само едно отношение към Бога, ако те питат защо трябва да служиш на Бога, ще кажеш: “Защото Го обичам.” “Защ трябва да страдаш за Бога?” “Защото Го обичам.” “Защо трябва да умра?” “Защото Го обичам.” “Защо трябва да се родя?” “Защото Го обичам.”

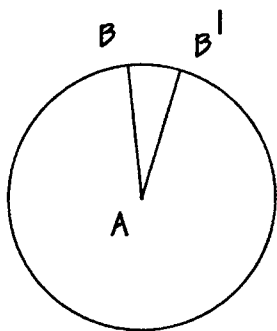
Следователно ще превърнеш всичките отношения, и тогава всяко нещо, което влезе в любовта, ще се уясни. В любовта всички отношения, загуби, страдания, лишения, раждания, каквито неща дойдат, ще се изяснят.

И тогава, в закона на мъдростта, противоречията имат друг смисъл. Защото, ако дадете на едно дете един инструмент, една цигулка, то ще бутат клечките, докато ги развали. Онзи, който не знае да нагласява струните, да не бутат клечките, защото, щом бутат клечките, и не знаете да свирите, ще разгласите цигулката.

Аз съм слушал такива свирци. Вземете той лъка и няма той никакво отношение към света, а свири ли свири. Казвам, тия струни не са нагланени за него. Казва: “Право ли свири аз?” Казвам: “Не.”

Сами трябва да нагласите вашите струни. Ако вие разгласите вашия живот и започнете да свирите, какво ще излезе? Отношението на струните, които имате, отношението на вашия ум и сърце, трябва да има пълно отношение към самите вас.

Вие ще ме попитате: “Защо аз трябва да любя ближния си?” Понеже аз имам отношение към Бога, а Бог живее в моя ближен. Следователно аз трябва да любя ближния си. Защо трябва да ме обичат ближните? Понеже Бог има отношение към мене, и този ближен има отношение към Бога. Той трябва да има туй абсолютно отношение, първото, да обича Бога. И аз трябва да възстановя първото отношение. Тогава той ще обича и мене. Не проявиш ли ти туй абсолютно отношение, ти си на кривия път.

Що е кривата линия или що е кръгът? Ние определяме една вътрешна истина за кръга. Има и друго определение. Нали всичките радиуси в кръга имат еднакви отношения към центъра, имат еднакви дължини. Следователно всички радиуси имат еднакви отношения, еднаква възможност към центъра. Щом един радиус стане с каквато и да е

мярка по-дълъг или по-къс, веднага се изменя отношението между тази първоначална хармония, вмъкват се вече две отношения. Значи всичките същества в кръга трябва да имат едно отношение към центъра.

Тогава, кривата линия е направена от безброй прави линии, които имат еднакви отношения към центъра и по една възможност имат всичките. Когато ние се отнасяме до Бога тъй, както разбираме, или щом имаш известно противоречие, ти ще знаеш, че имаш повече от едно отношение – две, три, четири, пет. Ти ще премахнеш тия отношения в душата си.

Да допуснем, вие имате едно противоречие, гладен сте. Вие си предполагате, казвате: “Ако аз не ям, ще умра.” Питам, защо полагаш туй “ако аз не ям, ще умра”? Кой ти е казал да не ядеш? В природата съществува само едно запрещение: от дървото на познаване добро и зло няма да ядеш. Значи, едно запрещение съществува от Бога, няма да грешиш. Другото: няма да лъжеш... няма да грешиш, нищо повече.

Не туряйте много работи. “Ама аз искам да бъда много добър.” Не казвай: “Аз искам да бъда много добър.” Това не е правилно отношение. Едно отношение има: ще любя Бога. Него тури в душата и с него се разрешават всички въпроси. Това е първото отношение, което трябва да имаш, към Бога. Любов към Бога е първото право отношение към Бога, *В:А*. Второто отношение, вторият закон, седи в периферията, *В:В'*. Защото всяко същество, което се намира в периферията, има първо отношение към Бога, към центъра. Понеже това същество излиза от Бога, то има отношение към Него. Вторият закон: аз трябва да обичам ближния, понеже Бог живее в него, и той трябва да обича мене, понеже Бог живее в мене. Аз имам едно отношение, праволинейно, към Бога, а второто отношение, криволинейно, към ближния.

Ще знаете това: абсолютно отношение към Бога! В отношението към Бога има само една, абсолютна, възможност, да Го обичаме, а всички други отношения, които имаме, са отношения към всички същества, които са излезли от Бога. Окръж-

ността значи отношенията на всички същества, които са излезли от Бога.

Значи имаме две отношения, едно абсолютно, към Първичната причина, а друго, относително, към съществата, които са излезли от Бога. С тях ще разрешим втория закон, ще го приложим.

Та казвам, като държите тази мисъл в ума, вие ще се избавите от онова вътрешно изкушение, което имате помежду си. Вие казвате тъй: “Спрямо мен еди-кой си не постъпва право.” Защо не постъпва право? Вие сте искали от него пари, и той не ви е дал. Казвате за него: “Той не е християнин.” Но и вие не сте постъпили според закона. Ако вие първо сте държали отношението си към Бога, право да знае Бог, че ти имаш нужда от пари, второто отношение, като идеш при твоя ближен, който има също отношение към Бога, непременно той ще ти даде пари. Онзи, който те обича, не може да не те нахрани.

Тогава, по закона на любовта, ако идеш в някоя къща, какво трябва да ти дадат? Трябва да идеш с някоя торба ли? Не, ти ще вземеш само своята естествена торбичка. Тя е твоят стомах. И като седнеш да ядеш, ще вземеш каквото можеш да туриш в тази твоя “торбичка”. Като станеш, нищо няма да вземеш в торбата. Онзи, който те обича, може след ден, два, три, да ти изпрати [една] кошничка, пак за своята “торбичка”. Но речеш ли ти да туряш в другата торбичка, ти си извършил престъпление.

Аз питам, всички вършите това прегрешение. Като се наядете, вземете за еди-коя си сестра или за вашите близки. Не, тия сестри да дойдат тук. “Ама аз да ѝ занеса малко хлябец.” Може тя да каже: “Защо не взе за мене по-голямо парченце?” Ето, тя опорочи. Не, те нямат нужда от това парче. Или може да каже тази сестра: “Взела, донесла ми едно парченце нафора. Залъгва ме тя.” Щом се допусне едно такова малко опущение, любовта вече се опорочава. Или да допуснем другото положение. Казвате: “Той ме погледна някак странно.” Чудна работа, странно погледнал.

Има един правилен поглед в света, той е погледът на любовта. А всички други погледи, това са отклонения от Божественото. Ако не е този първичен поглед на любовта, значи имаме отклонения от правата мисъл, неразбиране е това. Или можем да кажем, $B:B^2$ и $B:B^1$ нямат взаимни отношения. А като кажем, че нямат отношения, тази любов, първичната, не съществува между тях. А щом не съществува любовта...

В любовта съществуват много възможности. Да кажем, дойде един човек, който е много жаден. Ако в тебе има един извор, тебе нищо не ти коства да му дадеш една чаша вода. И този човек, жадният, през целия си живот ще помни тази вода. Ще каже: "Веднъж ми дадох една чаша вода, не мога да я забравя." Няма да напълниш с билници, с години да има да пие. Така правят ония същества, които нямат любов.

В любовта има възможности. Да кажем, едно същество от слънцето всеки ден може да иде да пие вода от някой извор на земята, никакви препятствия няма. Нему ще вземе осем минути разходка. Вие даже от къщи да идете, ви взима повече. Тъй щото десет пъти може да дойде. По осем минути, осемдесет минути, един час и двамазет минути. Каква загуба има, ако дойде и пие десет пъти? Казвате: "Ама толкоз място пътува ли се." Мястото с голяма бързина не важи. При слабото движение, дето бързината е малко, там трябва с години да пътуваш, за да постигнеш целта си. Може да чакаш цяла година. Но ако пътуваш през пространството хиляди години, няма никаква философия в живота.

Казвам сега, който влезе в този път, изкушенията ще дойдат в света. Вие казвате: "Не искам да страдам." Може съвършено да изключим страданията. Как? Като обичате Бога. Любовта изключва всяко страдание. Казва "Аз не искам да се плаша." Любовта, като влезе в сърцето на човека, изключва всеки страх. Казва: "Аз не искам да мразя." Щом имаш любов, няма да мразиш. "Аз искам да говоря право." Като дойде любовта, всичко може да правиш. Казва: "Как да

добием любовта?” Този въпрос не го задавай. Защото, това същество, което излязло от А, любовта, е с тебе. Ти само ще я проявиш.

После, другият въпрос, колко трябва да го обичам. Любовта с аршин не се мери. Щом дойде едно същество, което аз обичам, аз имам един стол, казвам: “Заповядай.” Ти ако седиш или аз като седя, е все едно. Щом аз не го обичам, ще седна, ще погледам, той ще стои. Щом го обичам, ще му дам стола да седне и ще се разговаряме. Каква мъчнотия има да му дадеш стола си? Те са прости работи. Имаш хляб, ще му дадеш хляба си. Имаш пари, ще му дадеш парите си. Колко пари може да носи? Там в касата имам хиляди английски [лири], като му дам десет английски, ще осиромашея ли? Когато се прояви Божественото в нас, ние забогатяваме. Щом не проявим Божественото, осиромашаваме. За да бъде човек богат, трябва да прояви Божественото начало.

Сега вие отричате, казвате: “Дали аз имам Божествено начало? Дали Бог живее в мене?” След това иде друго съмнение: “Дали този човек, който ни говори, дали в него живее Бог? Дали той ни говори истината?” Хубаво, според вашите разсъждения не трябва да се даде съблазън. Според вашето гледище, по-велик човек от Христа нямаше. Казвате, че е Син Божи, че е Бог. Съгласен съм.

Питам тогава, защо Христос допусна да има един ученик, който Го предаде. Той внесе съблазън. Той, ако беше умен, този престъпник, този вагабонтин, трябваше ли да го допусне да Му стане ученик? Ще кажете: “Той не познава хората.” Ако беше толкоз умен, защо го допусна, и не само го допусна, но и го прави касиер, да носи парите и да обира, да лъже, да Го предаде. После, другото изкушение, другата съблазън. Ако този човек беше пратен от Бога, можеше ли да Го хванат те. Тази работа е бамбашка. То са ред разсъждения.

Христос доказваше нещата по обратен път. Казва: “Вие може да Ме разпнете, но Онзи, Който Ме е пратил, ще Ме оживи. Следователно вие най-първо ще се съблазните в

Мен, после ще повярвате. Най-първо, ще се разочаровате, после ще се очаровате.”

Казвам, вие не се спъвайте сега. Някои от вас казват: “Дали Учителят нас ни говори истината?” Щом питате, вие знаете истината повече от мене. Една възможност има в света, щом кажеш истината, искаш да имаш едно абсолютно отношение към Бога. Да нямате никакво ограничение.

Любовта трябва да се прояви във всичките свои проявления без никакво ограничение. Щом в душата съществува едно недоволство, ти си ограничен. Щом обичаш някого, и страдаш, ти си ограничен. Щом обичаш някого, и си недоволен, ти си ограничен. Щом обичаш някого, и ти трябва да го учиш как трябва да те обича, то е ограничение. Остане ли някого да учиш как да те обича, то е ограничение. Онзи, който те обича, трябва да бъде свършен. Синът може да обича баща си, понеже от него излиза, от един умен баща. Може да обича разумното.

Бог ни обича, понеже ние сме Негови разумни синове. Ние ще Го обичаме, понеже като Него няма. Бог ни обича, понеже като нас няма. Казва: “Как ще ни обича Бог?” Не може Бог да не обича това, което излязло от Него, това е една велика истина в света. Обаче, щом аз изменя своите отношения към Бога и другите, аз турям препятствие на онази любов, която излиза. То е Неговата истина. Туй от вашия ум ще го премахнете, от себе си.

Ще кажеш някому: “Аз вече реших да вървя в правия път.” Нищо не си решил. Ти, когато си решил нещо, само на себе си ще го кажеш. Едно отношение към Бога, но за хората няма да казваш. “Аз обичам Бога.” Как обичаш Този Бог? Щом обичаш Бога, ти два хляба имаш в торбата си, дай ми единия. “Но аз има жена, деца, трябва ми за децата.” Казвам, нямаш никаква любов. Твоите деца или аз сме едно и също нещо. Щом ти имаш любов към децата си повече, отколкото към другите хора, ти нямаш отношение към Бога. То са вече човешки отношения.

Сега то е едно разбиране. Ако аз дойда и ви изпитвам, то е една непочтена длъжност. Може да ви изпитва само Бог. Всеки друг човек, който дойде да ви изпитва въвн от Бога, той е лукав дух, лукав човек, който и да е той. Бог може да ме изпитва дали имам любов към Него, но щом дойде друг да ме изпитва дали имам любов към Бога, то е от лукаваго.

Дяволът ме пита: “Ти защо любиш Бога?” Казвам на дявола: “Ти защо излезе от Бога?” Той ми казва: “Другиго не може ли да обичаш?” Аз му отговарям: “Когато ти любиш Бога, тъй както аз Го обичам, аз мога да любя и другиго. Когато ти не любиш Бога, тъй както аз Го любя, аз [не] мога да любя другиго.” То е абсолютно отношение.

Щом се занимаваш с дявола, той ще те оплете. Сега ние няма да се спираме повече върху това. Туй същество, което те е отклонило от Бога, е доста интелигентно същество. Аз знам причините, де се е спънало то. Защото казва: “Той не устоява на истината. В своето първично отношение, той не устоява на истината, тури ограничение в любовта си.” Следователно се зараждат много отношения, дойде вече относителната реалност.

Една мярка е изразена в нещата, то е абсолютната реалност. Имаш една мярка да разрешиш. Щом по много начини може да разрешиш един и същ въпрос, той спада към относителната реалност. В относителната реалност мерките са други. В първичната реалност отивам в една фамилия, човек, който не е женен, няма деца. Това са моите първи отношения към него. Във второто отношение този човек има деца. Значи този човек не ме обича, той има друго отношение към мене. Тогава, за да се сдобря с него, ще гледам да направя добро на неговите деца. То е относителна реалност. Детето се дави някъде, аз ще го избавя. След това ще съставя мнение, че аз съм му направил добро, той ще ми каже своето отношение към мене. Не че веднага се постига целта, но аз правя добро на неговото дете, спасявам го. То е относителна реалност.

Да любим Бога, то е абсолютна реалност. Онзи, който върви по този закон, няма никакво изключение в живота, вър-

ви от светлина в светлина. Онзи, който върви по относителната реалност, неговият живот е от светлина в светлина и от тъмнина в тъмнина, от светлина в тъмнина и от тъмнина в светлина. Постоянно има такива фази, които се сменят. Всеки има тази опитност. Обичате някого, после казвате: “Мен ми изстудя от сърцето.”

Писанието казва: “Понеже ти си напуснал първата любов, първото отношение, понеже си напуснал първата любов, дошъл си до относителната реалност, изстудя сърцето ти, затова и аз ще постъпя така. С каквато мярка мериш, ще ти се върне.” То е относителната реалност, относителното разбиране на нещата.

Защо ти са дрехите на един умрял човек да ги носиш. Ти с тия дрехи на умрелия човек не може да харосаш. Постоянно тия дрехи, това платно казва: “Аз ще се разболея, аз ще умра.” Не ти трябва тия дрехи. По-добре ходи гол, ще бъдеш по-щастлив. Ще си туриш платно на срамотните места, да ги закриеш. По-добре ходи гол, отколкото да бъдеш облечен с чужди дрехи.

Дрехата трябва да бъде чиста, да е излязла от природата. Ако взимаме някой път от овцете тяхната вълна, овцете имат отлични мисли. Една овца няма никаква злоба, доволна е. Тя е благодарна на Бога, благодари, че колят дрехата ѝ. Ти, като направиш една дреха от вълна, аз харесвам тия вълнените дрехи, ще носиш качествата на овцата. Ако ти направиш една дреха от козината на вълка, носили ли сте вие дрехи от козината на вълка?

Някой път съвременните дами носят на врата си лисичи кожи, вълчи кожи, котешки кожи. Тази жена, която носи лисичата кожа, тя ѝ дава нейния ум, ти непременно ще се заразиш от тия похвати. Когато носиш котешките кожи, ще се заразиш от котешките похвати. Сега, когато носиш кожата на обувката си от тия млекопитающите животни, на волове, биволи, те са спасителни. Вълкът в своята кожа оставил своята проказа. Ти ще се заразиш от тази проказа.

Та ще носиш дрехи от лен и от памук, отлични дрехи са. Да носиш от вълчи кожи, от мечи кожи, то е [пагубно]. За цял по някой път може да имаш някоя мечка кожа или вълча кожа постлана, но постоянно да стоиш на мечка кожа, ти ще придобиеш интелигентността на мечката. Мечката е много интелигентна. Ти ще придобиеш едно качество, от кожата на мечката, на непримиримост. Мечката е [най-] непримирима от всичките животни. [Към] всички звероукротители, които са обидили една мечка, много злопаметна е, много отмъстителна. Но направеното добро на нея не го забравя. Ако на някоя мечка извадиш трън от крака ѝ, тя ще те помни, дето и да те срещне, ще ти направи една услуга.

Мене ми разправяха един пример за една мечка някъде из Юндола. Вдигнала крак, върви към един дърварин. Той се уплашил, но хваща лапата и вижда един трън. Изважда го, намазва го малко масло, туря превръзка. Тя го хванала и го тегли да тръгне след нея. Той върви. Довела го до едно голямо дърво, там имало голям кошер, да извади от меда за възнаграждение за услугата.

Сега ще имате тази философия. Не спадайте към ония заблуждения. Нервите, които имаме в себе си, те се предават и на другите хора. Човек трябва да бъде постоянно внимателен в живота. Ако четеш един писател, избери най-добрия. Не избирай писател, който допуска всичко, който казва: “Може да се живее по много начини.” По един начин може да се живее, по Божествената любов може да се живее.

Всичките разочарования, нещастия, падания, които сега имаме, се дължат на многото начини. Във вашия ум не искам да остане мисълта, как ще се спаси светът. Този въпрос, той е разрешен. Бог, Който има отношение към всичките, Той ще спаси света. Трябва абсолютно спасение. Обаче всеки един от нас разработва нашето спасение, като се повърне към Първичната причина.

Казвате: “Трябва ли да обичам Христа?” Христос казва: “Отец живее в Мене и Аз живея в Него.” Щом Отец живее в

Христа, аз обичам Христа. Ама не съм Го виждал. Кое е виждането? Обикновените хора не разбират Христа. Те разбират Христа по време, когато Той се явил, преди две хиляди години. Че Христос днес живее по-добре в света. Той се е повече устанивил от тогава. Тогава Той е живял като гостенин, а сега има вила, направена за Него, цял палат, ходи, излиза. Тогава се оплаквал, че няма къде глава да подслони, обаче сега има къде да си подслони главата.

Къде е Христос? Вие имате отношението на *А* към *В*. Вие ще кажете някой път, да ме надхитрите. Първото отношение. Вие се намирате в тъмнина, и ако ви представя да идете при Христа, да видите Неговия палат, вие ще кажете: “Дали това беше една реалност?” И после ще се забатачите и ще се откажете. Щом изменим отношенията към [Христа], реалността се губи.

Та когато в света се изгуби любовта, ние сме изгубили първото отношение към Бога. Сега всички, като знаете тази истина, а тази истина вие знаете, сама тя е турена във вас. Има една абсолютна истина, вложена в човека, да любиш Бога. Това е първото, да любиш Бога да ходиш в пътя на мъдростта. Това е една възможност за тебе. Има само една възможност, да ходиш в пътя на истината.

Сега, в този ред на разсъждения, вие се намирате в едно противоречие. Вас ви се струва, ако обичате Бога, вие ще се ограничите. Там е всичката лъжа. Ако обичате Бога, вие ще имате най-свободните отношения към хората. Чистата вода не опетнява никого, а нечистата опетнява всекиго.

Сега да ви превода. Вие не ме разбирате, седите и казвате, не разбирате тази работа. Сега да ви направя моята мисъл ясна, веднага ще се засмеете. Вие сте роден сиромаш, сираче, тласкан тук и там, бос, гологлав, обременен. Това е човешкият живот. Едното отношение на Бога кое е? Аз, човекът, виждам това сираче и веднага казвам: “Ела с мене.” Отивам в магазина, казвам: “Дайте му най-хубавите дрехи.” Съблича то старите. “И обувца, и шапка.” След това взимам това дете, завеждам го

в гостилницата. Казвам: “Дайте му най-хубавото ядене.” После завеждам го вкъщи, давам му най-хубавата стая. Пращам го в училище, давам му всичко, което неговата душа желае.

Питам сега, туй поне разбирате, че това е животът. Когато Бог ни възлюби, Той ще ни даде всичко, а когато ние разлюбим Бога, ще загубим всичко. Аз турям, тъй е истината. Когато Бог ни възлюби, ще придобием всичко, а когато ние разлюбим Бога, ще изгубим всичко.

Ще кажете: “Може ли човек да разлюби Бога?” Може. Ами че ти си дошъл талантлив. Бог ти е дал ум, сърце, отлично тяло. Гениален си. Искат от тебе да направят цар или министър. Ти заемеш поста и забравиш Бога, и един ден ще направиш достатъчно глупости в света. Тогава всички онези, които ти управляваш, ще се опълчат против тебе, ще те изгонят, ще те детронират и ти ще изгубиш всичко. А пък другото положение, ти ще имаш солта в себе си, хората ще те обичат. Където минеш, ти ще носиш благословение в себе си, защото Бог е вътре.

Та сега ще знаете. Когато Бог ви залюби, вие ще имате всичко, а когато вие разлюбите Бога, ще изгубите всичко. Туй запомнете като едно правило. Аз няма да ви кажа, че Бог ви любил. Христос е казал: “Самси Отец ви любил, защото повярвахте, че аз от Бога излязох, и вие повярвахте, че Бог живее в Мене.” Това е любовта.

Аз вярвам, че Бог живее вътре в човека. “Ама той е лош човек.” Казвам, привидно този човек е лош, обича го Бог. Има хора, които привидно са лоши. Първото нещо, вие искате да имате всичко, но докато не се изменят вътрешните отношения, да станете силни, да проявите любов към Бога, вие няма да получите това, което желаете, ще бъдете слаби всякога. А когато Бог живее и се весели във вас, вие ще бъдете силни. Когато залюбите Бога, вие ще имате разбиране. Там, дето има любов, всякога се слуша. Онзи, в когото Бог живее, той изслушва всеки едного. Когато ти обичаш, всякога ще го слушаш.

Защо обичате да гледате слънцето или природата? Защо обичаме природата? Понеже от нея иде животът, всичко-

то благо е там. Тя всякога е отворила обятията си, а вие я ограничавате. Тя казва: “Ти ще вървиш в този път, и в тази планина, и в тази долина.” Навсякъде може да ходиш. А хората, щом дойдат, турят преграда. Щом дойдеш до Бога, Той казва: “Навсякъде може да ходиш.” А щом дойдеш до хората, те те ограничават.

Когато ние говорим да се не убиват хората, ние разбираме да спазваме правилното отношение, да пазим кардиналния въпрос, безсмъртието на човека. А след туй ще дойдем до относителната реалност, понеже в нея живеем. Относителната реалност се разбира, ако дойдем да живеем в абсолютната реалност. Ако първата не е, не може да се проявим. Ако ние първата не знаем, ще се явят най-големите страдания. И сляп ще се родиш, и ще се осакатиш, че после този умрял, онзи умрял, докато най-после човек изгуби смисъла на живота, отделени се и си заmine от живота, без да е разрешил задачата, защо трябва да живее.

И Писанието, като сравнява абсолютната реалност, казва: “Не любете света.” Защото любовта към света е относителна реалност, а любовта към Бога е абсолютна реалност.

Значи имате, най-първо, абсолютна реалност, обич към Бога, и като дойде Бог във вас, понеже Бог възлюби света, Той ще ви запознае със света. Не ходете да се запознавате със света без Бога. Същият закон е и в дома. Като влезеш в един дом, искаш да се запознаеш с някои от членовете на семейството. Като влезеш в дома, ти ще намериш, най-първо, който е господар на дома. Ако ти се запознаеш с жената на един дом, без мъжа, или със синовете на един дом, без бащата и майката, не си на прав път. Ще влезеш по правия път: бащата, майката, сестрата, братът. Или обратното трябва да стане. Братът и сестрата трябва да те доведат в семейството, че да бъдеш ти един от почтените членове. Ако някой иска да се запознае с тебе, аз ще го запозная с бащата, с майката, с братата и със сестрата. Щом той познава тях, познава и мене. Щом не познава тях, не познава и мене.

И тогава ние туряме един закон. Онзи, който няма същите отношения към Бога, които аз имам, аз не мога да го обичам, не мога да имам отношение към него. Математически не мога да имам отношения. Щом той няма отношение към Бога, той не може да има отношение към мене. Щом ти нямаш отношение към Бога, ти нямаш отношение към мене. А щом имаш отношение към Бога, неизбежно ще имаш отношение към мене.

Или казано, щом имаш любов към Бога, ще имаш и към мене. А щом нямаш любов към Бога, няма да имаш и към мене. Щом имаш любов към Бога, ще имаш живот в себе си. А щом съм жив, това показва, че имам любов към Бога. Щом животът съществува, може да имам отношение към Бога.

В живота ние може да си услужваме. В умствения свят ние може да си услужваме, понеже аз може да изучавам известно положение в света от едно гледище, от друго. После това, което съм придобил, може да споделя с тебе, и което ти си придобил, може да споделиш с мене. На този закон почива обществото. Един пише, друг обработва земята, някой е общар, един е на нивата. Всички хора обменят своя труд, понеже всички имат отношение един към друг. Следователно, колкото отношенията са по-прави към Бога, толкова и обществото е по-право.

Та казвам сега, вътрешните отношения, които имате, да не може никой да ги наруши. Това е, да пазите първото отношение, любов към Бога.

Вие казвате сега тъй: “Като си заминете Учителят, какво ще стане с нас?” Това е неразбиране, вие никога не поставяйте това. Аз не може да замина никъде. Вие имате отношение към Бога, първото нещо. След това второто отношение. Щом нашите отношения към Бога са верни, и отношенията един към друг ще бъдат верни. Аз, като си замина за другия свят, ще ви правя по-голямо добро. А ако нямам отношение, ще ви правя по-голямо зло. Вие сте чудни, или ще ме обичаш, или ще ме мразиш. Индиферентен не може да бъдеш. Затуй съществуват две сили в относителната реалност, или ще ме обичаш, или ще ме мра-

зиш. Щом влезеш в абсолютното, законът се изменя, а щом си в относителното, ти ще попаднеш в тия полноти.

Затуй да ви обясня един друг закон. Аз ви казвам, на земята неизбежна е любовта, неизбежна е омразата. И двете са неизбежни. Затуй този закон не го разрешавайте. Ти казвай: “Аз искам да обичам.” А другия въпрос оставете любовта да разреши. Не казвай: “Аз искам да мразя.” Остави това любовта да разреши. Ти кажи положително: “Аз искам да обичам.” А за другия въпрос мълчи.

Да ви превода това, да ме разберете. Когато дяволът спи, и ти дойдеш при него, не го събуждай. Знаеш какво казва българинът, когато овцата иде при вълка, когато той спи. Да не го пита: “Ти овчарско куче ли си?” Той ще стане и ще я изяде. Когато Господ приспи дявола, благодари на Бога и не го питай кой е. Когато дяволът спи, не го питай нищо, а като влезеш в кошарата, с някоя тръба може да го гледаш. Не го събуждай, понеже той, като се събуди, и без това ще знае, че ти си минал оттам. Той ще каже: “Как спях аз тогава, когато той мина! Аз трябваше да го изям.”

Сега аз зная, вие сте от тези, умните, които постоянно събуждате дявола. Поне моята опитност е такава от двайсет години. Постоянно казвате на дявола: “Какво правиш ти?” Казвам, върви си, не философствай, остави, нека спи дяволът. Защото, щом стане той, ти ще създадеш зло на себе си. Или казано другояче, не събуждай злото в тебе. По някой път дяволът спи в човека. Не го събуждай, не го развързвай. Той е вързан, не го пушай. Щом го пуснеш, ти ще създадеш зло на себе си

Това са максими, които съществуват. Вие мислите, като влезете в новото учение, дяволът не съществува. Много учени има, които казват, микроби не съществуват, но микроби пак съществуват. Дойде чумата, задигне човека. Това са малки същества, от които човек умира. Ти не вярваш, че съществуват, а при това хората умират. Ти казваш: “Господ го направи.” Не е Господ. Тия малки бубонически същества го умориха, а не го умори Господ.

Сегга туй е само за онези от вас, които разбират, то не е за всинца ви. Туй определение не е за всички. Онзи, който може да разбере, за него е. Който не може да разбере, ще си ходи по старото учение. Защото има стари песни на нови гласове. Те са боядисани, че минават като нови. Не, ние сме ликвидирали със старите дрехи и със старите песни. Всичко у нас трябва да бъде ново.

Ако някой от вас е недоволен от живота си, да пази първите отношения, любов към Бога, и моментално ще се възстанови мирът ви. Бог е, Който царува навсякъде, Той е първичното отношение. Върви само към Бога, и като вървиш към Него, дяволът ще остане отвън, няма да те безпокои. Като излезеш от Бога, Бог ще ти каже кой път да хванеш. То ще бъде, както Ирод каза на онези мъдреци: “Идете, поздравете Христа, и пак се върнете към мене. И аз искам да Го поздравя.” Но ангелът им каза да се не връщат по този път, да минат по друг път. Вие, като идете при Бога, ще минете през царството на дявола, и той ще ви каже: “Върнете се при мен и аз да ида.” Но вие ще се върнете по съвсем друг път. Господ ви казва: “Няма да се върнете по стария път, ще минете през друг път.” Ето истина, която трябва да носите в душата си.

“Нева санзу” ще изпеем, които може да пеят. Другите да слушат.

Изпейте “Ти съзнавай, ти люби”, превода от “Нева Санзу”.

Колкото един свят е по-висок, толкова в музиката има едно вътрешно затишие. Щом вътре има един малък дисонанс, ти не може да пееш. Хубавите песни са ония, [при] които човек има един установен мир в душата си. Защото всяка една песен не може да се пее по терк. Обикновените песни в света, това е едно механическо пеене, те са за деца. Но ако един опитен човек изпее една песен, има грамадна разлика, има нещо, което той внася ново в песента. Истинският певец внася нещо ново в песента. Има желание и другите да станат музикални, да няма противоречие. “Ама как може това да бъде?”

Ще се научите да пеете. Някой път аз вземам по-верни тонове от цигулката. Някой път, има положения, когато цигулката не може да вземе. Някой път има положения, където цигулката пее по-хубаво и по-вярно от мене. И едното, и другото става. Но има един закон, който съществува, че аз може да вложя двойника си вътре, и тогава тия струни трептят вън и вътре, аз прониквам цигулката си.

Когато вие пеете, трябва да вложите душата си, да дойде в ларинкса ви. А вие седите и казвате: “Без пеене не може ли?” Без пеене може, и без мислене може, и без много желаниа може, без всичко може. Нали е по-хубаво някой от вас да може да вземе три октави по-високо от цигулката.

Има много начини за пеене: по-високо, по-тихо, по-силно. Три начина има. Когато кажа “ти съзнавай” и когато кажа “ти люби”, да съзнавам и да любя. Щом не може да любя, каква песен е това? Ти, като пееш, да знаеш, че говориш истината. “Ти съзнавай”... и да съзнаваш. “Ти люби”... и да любиш. А когато кажа: “Ти съзнавай и люби Бога”, а не любя, значи песента не върви правилно. А истинският певец е, който преживява нещата, както са.

Пък има и друго нещо Аз не искам да ви пея някой път, защото ако пееш една песен на любовта на хора, които нямат любов, те се опорочават. Защото изведнъж вие имате една представа, казвате: “Еди-кой си певец е знаменит, отлично пее.”

Помнете едно, човек, който пее с пари, не е певец и човек, който свири с пари, не е музикант, нищо повече. Той може да е техник, може да има всичкото изкуство, но той не е певец, не е музикант. То е относително. На онзи музикант ще му дадат сто хиляди лева и той ще пее или ще свири. Като свири той на хората, те трябва да го обикнат и с обичта си да го възнаградят. Че му дали стотина лева за билет, това не е плащане. Но всеки един, като излезе, да каже: “Свириха ми.” И никога да не забравиш туй, което си слушал, и като си спомниш за тази музика, да се въодушеви сърцето ти.

Някой път артистите свирят и пеят хубаво, защото публиката ги разбира повече. Щом не ги разбира публиката, ти ще изпъдиш певеца. Той ще си вземе цигулката и ще си замине.

Та сега от вас би било желателно да се научите да пее, понеже ще идете в небето, а на райската врата ще ви накарат да изпее “Ти съзнавай, ти люби”, от което ще зависи дали ще влезете в Царството Божие, или не.

Да кажем, баща ви е осъден на смърт и такова е нареждането на царя, от това, как ще изпееш “Ти съзнавай, ти люби”, ще зависи да освободят баща ти или не. Значи от вашето пеене ще зависи животът на баща ви. Питам, как ще пеете. Ще пеете с всичката си душа. Ако освободят баща ви, показва, че вие сте пели хубаво. Ако не освободят баща ви, не сте пели хубаво.

Аз турям въпроса тъй. Когато аз пея, моето състояние трябва да се измени съвършено. Неразположен съм духом, осъден е в мене някой на смъртно наказание. Да изпея една песен, разбирам, аз сам да съм доволен от себе си. Освободен е той. Всеки, като пее, трябва, най-първо, да е доволен сам от себе си. После друго, ако някой пее, вслушвайте се в него, вземете и вие участие.

Аз забелязвам една слабост у вас. Вие не може да търпите, някой като пее. Като запее някой, казвате: “Остави го, той е от нашите.” Аз да ви кажа. Всеки, който пее, не е от вашите. Всеки, който люби, не е от вашите. А всеки, който мрази, е от вашите. Всеки, който не пее, е от вашите. Че вие не сте такива певци. По-близо до истината е този, който може да пее. Той е от вашите. Той може да има нашите идеи, но певци ни трябва нас.

Запример, да изкарам някой от вас да пее, вие ще се стесните. Аз ви влизам в положението. Най-първо, средата не е музикална. Ако трябва една да пее, вие ще кажете: “Все тя ли да пее, все нейния глас ли да слушаме.” И тя веднага ще се сгуши.

По отношение на относителното пеене вие сте отлични певци. Но по отношение на абсолютното пеене, вътреш-

но трябва да има израз. За да се пее с душа, всички хора трябва да бъдат на един ум. Без любов не може да пеете. Любовта, това е изразът на пеенето. Душата пее. Щом кажеш: “Ама аз съм остарял”, то е относително. Млад или стар, аз трябва да пея. Щом някой каже: “Аз не съм богат”, то е относително. Дето няма любов, има старост. Дето има любов, няма сиромашия. Дето няма любов, има сиромашия. Дето има любов, няма болест. Дето няма любов, има болест. Тъй седи истината.

Сега в моя ум искам да не остане, че вие нямате отношение към Бога. Ние преди всичко трябва да познаем Първичната причина. Туй, което е скрито в нас от Бога, то ще остане. Когато влезе Божественият Дух, Той ще развие дарбите у нас. И трябва да се намери един човек, който ще събуди Божественото в нас. И той е Учителят. Учител е, който може да събуди Божественото в нас. Слънцето е, което може да събуди всичките семенца в земята. То е, което ще ви даде живот. А Учителят, той е само един дух, който излиза от Бога. Той е единственият Учител, който може да събуди Божественото у хората. А този дух си има своите носители в света, работници, чрез които работи в целия свят.

Туй, което тия музиканти вършат в света, ние не се нуждаем от пеенето в света. Ние не се нуждаем и от пеенето на птиците. То е за тях, то е за природата. Ние се възхищаваме от птиците, но ние си имаме свое пеене. Ние не пеем като славеите, нито като дроздовете, нито като чучулигите. Нашето пеене е особено. Но като влезем сутрин, като пеят птиците, и ние ще пеем. И ние, като речем да пеем, ще се хармонизира нашето пеене с птиците. Сутрин като пеят птиците, то е Божествено, Слушаме цял един хор, и пеенето на птиците, и мученето тъй съвпада, че има цяла една музика.

Та казвам, ако ние влезем в Божественото, туй противоречие, което съществува в темперамента ви, в мислите ви, в желанията ви, всеки по своему мисли, с Първото начало ще се хармонизираме.

Вие може да пеете, както искате, но щом дойдем до Първото начало, веднага отношението ни ще се измени. Ще минем от едно състояние в друго.

“Отче наш”

VIII ГОДИНА НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС (1928-1929)

Тридесет и девета лекция

16 май 1929 г., София – Изгрев

БИТИЕ И ОТКРОВЕНИЕ

“Добрата молитва”

Размишление върху живата светлина.

“Ти съзнавай, ти люби”

Тема: “Първият подтик на живота”.

Всяка проявена дейност има свое начало. Нещата имат начало и край. Значи началото на една свещена книга, Библията, почва с: “В начало Бог създаде небето и земята.” Краят е Откровението.

Питам сега, ако някой от вас прочете от единия до другия край Библията, какво ще разбере? Началото е по-разбрано, [в] края няма нищо да разбере. Краят е толкова фигуративен, ще намери коне, волове.

Та казвам, всеки един живот има начало. При създаването на един живот, то е началото. Щом дойдеш до края, то е Откровението. Краят е откровението на живота. Какво се открива? Защото, след като започне едно начало, да кажем, на едно престъпление, [идва откровението]. Защото и престъплението си има свое начало, обмисляне на идеята да откраднеш, да се осигуриш. Замисляш го, извършваш го. Сега, откровението е откритието на твоето престъпление. Какво ще стане? Затвор. Тъй щото откровението става при откритието на престъплението.

Човек пак по друг начин започва, да извърши едно добро дело, което пак си има начало. Какъв ще бъде краят? Представете си един прост пример. Аз ще представя един идеен момък, свършил четири факултета. Влюбва се в една красива мома, царска дъщеря. Той си мечтае с идеалите на месечината, създава си един свят, подобен на месечината и слънцето. Той украсява момата с разнo облекло, обмисля работите в ума си, но един ден работата излезе другояче. В тази красива мома се влюбват пет-шест души, тичат отподир, и в него се заражда една тревога. Питам сега, какво е откровението на този момък. За него откровението е, че той започва да се съмнява в нея. След като дойде съмнението, изчезне идейният живот. Питам, туй откровение какво допринесе на този момък.

Да направим едно сравнение. Вие казвате: “Ние ги знаем тия работи.” Вземете една проста истина: $1/4$, $2/4$, $3/4$, $4/4$. Сега, какво се подразбира под думата една четвърт? Едно цяло число, което е разделено на четири части и едната част е една четвърт. Но отде вземате една малка част? С каква система разделяте числото на четири части? Какво е мярката за една четвърт? Ние приемаме като аксиома, че имаме една определена мярка. Но ако ние попитаме каква е мярката на това деление? Една четвърт от ябълката, но с какво разделяме тази една четвърт? Ако е с раздвоение, най-първо, трябва да се претегли цялата ябълка. Но питам, онзи, който ще дели ябълката, ще може ли да я претегли толкова точно, щото всяка четвърт да е равна на другата? И по форма, и по тежест да бъдат равни. Ако вземете една ябълка, кой от вас ще я раздели? Всички знаете да ядете. Мислите ли, че като разделите тази ябълка, сте изпълнили своята длъжност тъй, както трябва?

Сега, положението е една четвърт. Как се е получило делението? Да допуснем, че в един дом един баща има четири деца. Най-първо, цялото, това е бащата. След туй иде майката, и тя е едно цяло. Но човекът, който е излязъл от Бога, и той е част, част е от Бога. Жената, която е излязла от човека, и тя е част от човека. Следователно сама по себе си, като ка-

жем “жена”, тя не е цял човек, понеже е излязла от мъжа. Какво съставлява тя?

Казва, Господ взел реброто от мъжа и направил жената. Следователно човек сега има дванайсет чифта ребра. Значи по-рано човек имал тринайсет чифта ребра, и като извадил две ребра, по едно от двете страни, останали дванайсет чифта. Значи жената е тринайсетият чифт. Затова там, дето влезе жената, започва едно нещастие. Вие сте чудни. Там, дето се яви жената, винаги започва едно нещастие. Вие я идеализирате, това-онова. Фатално число е тя. Фактически така е. Води дете, разболее се, умре. Ожени се, заради нея ще се скара с някой друг мъж. Фатално число е тя. Фактите са така.

Питам тогава, де е злото? Значи в самото начало желанието на Адама да си има другарка е било неестествено. Жената не е дошла навреме, не е създадена както трябва. Той казал: “Плът от плътта ми и кост от костта ми.” Една жена, която мъжът оценява като “плът от плътта ми и кост от костта ми”, какво искаш.

Сега пренесете. Те са временни схващания. С какво може да уподобите жената? Някой път уподобяват на любовта. Но една любов, която ражда раздори в света, каква любов е? Казва: “Трябва да се обичаме.” Но щом се обичаме, веднага имаме раздори. Докато не се обичаме, нямаме раздори, но щом обичаме някого, веднага дойде раздорът.

Жената е любов. Любовта, за която ние говорим, аз наричам човешка любов. Има степени на любовта. Има лична любов, има семейна любов, има обществена любов, има народна любов, има човешка любов, има идейна любов, има и Божествена любов. В една човешка любов един от елементите е, че щом двама души се обикнат, те ще се скарат. Нищо повече. Щом искате двама души да се скарат, вие ги накарайте да се обичат. Щом се скарат, значи обектът не е любовта. Любовта е само една възможност, почва, но има нещо друго, което произвежда скарването. И туй хората го кръщават с много имена. Има един елемент, който се явява в любовта, който скарва хората.

Запример този, който те обича, ти искаш да те обича повече. Колко повече? Желанието трябва да бъде точно определено, да го определиш с някаква величина. Казваш: “Трябва да ме обичаш.” Колко?

Да кажем, имате единица любов. Имаме две единици любов, три единици любов, четири единици любов, пет, шест, седем, осем, девет, десет единици любов. Имаме цял един цикъл до десет. Питам, вие от вас опитвали ли сте единица любов каква сила има. Защото всяка една любов си има своя сила. Две единици любов каква сила имат? Кой от вас може да издържи две единици любов?

Единица любов, това е човекът. Две единици, това е жената. Три единици, това е синът. Четири единици, това е дъщерята. Пет единици, то е целият човек, семейството, обществото. Шест единици, това е народът. Тебе ако те обича един народ, иска да го храниш, знаеш какво главоболие ще бъде. Вие искате да ви обичат, но онези, които ви обичат, те искат нещо от тебе.

Когато обичаш една ябълка, за какво я обичаш? За нейното растене, за формата ѝ, но обичаш я за плодовете ѝ. Следователно, колкото по-хубави плодове ражда една ябълка, толкова по-разположен ще бъдете към нея с вашата любов. Щом престане да ражда, веднага вашето отношение се измени.

Добре тогава, кой е плодът, когато казваме, че двама души се обичат? Кой трябва да бъде плодът? Казва: “Ти трябва да ме обичаш.” За какво? Господ е казал ти да ме обичаш. Господ е казал, аз да те обичам, но Господ е казал и ти да ме обичаш. Колкото е казал, че аз трябва да те обичам, толкова е казал, че и ти трябва да ме обичаш. Следователно, ако ти изпълниш Божия закон, и аз ще го изпълня. Ако ти не изпълниш Божия закон, и аз няма да го изпълня. Който изпълнява Божия закон спрямо мене, и аз ще изпълня Божия закон спрямо него. Който не изпълнява Божия закон спрямо мене, и аз няма да изпълня Божия закон спрямо него.

Във вас има едно схващане, казвате: “Писанието казва, любете враговете.” Ако аз изпълня закона да обичам врага, то аз ще го изпълня заради друг закон. Аз не може да любя врага. Аз изпълнявам този закон в ума си, понеже в ума си държа този закон, че аз заради Бога изпълнявам този закон. Но ако тази идея заради Бога изчезне от мене, аз не може да обичам своя неприятел. Обичам врага си не заради него, но заради Бога.

Питам тогава, когато се казва да любиш врага си, в какво седи тази любов? Казва Писанието: “Да любиш Господа с всичкото си сърце.” Този закон не е обяснен. Какво значи да обичаш Бога със сърцето си? Казва, да обичаш Бога със сърцето си, с ума си, с душата си, с всичката си сила. Питам, един човек, който няма ясна представа за своята душа, как ще обича Бога с душата си? Как ще обича Бога със сърцето си, как ще обича Бога с ума си? Много идеи в нашия ум са така неопределени.

Представете си един човек, който изучава цигулка само така, на книга. Говори за цигулката, но никога цигулка, действителна цигулка, не е виждал, лък не е хващал. Ако накарат този човек да свири на книга на цигулката, каква музика ще изкара от книгата?

Идеите, които съвременните хора имат, са мъртви идеи. Мъртви идеи, от които нищо не излиза. Казваш “любов”, но какво се подразбира под “любов”? Онзи, който ви обича, подразбира, че ще ви даде да ядете. Ще ви купи дрехи, обувка, шапка. Ще ви каже сладка дума, ще ви даде целувка, ще ви даде вода да се умие. Питам, това любов ли е. Ако аз платя на един слуга 25 английски [лири], той може да ми купи много по-хубави обувка, отколкото вие, който ме обичате. Може да ми купи и по-хубави дрехи, всичко по-хубаво може да ми направи. Той ще ме украси. Той, като му дам 25 английски, вода ще ми носи, краката ще ми умие и тъй нататък. Питам тогава, в какво седи различието в тази любов. Казва: “Аз по любов го направих.”

После, когато се произнесе думата “любов”, даже вашето сърце не трепва. Не само вашето, но и на всичките хора не трепва. Като се каже думата “любов”, казват: “Оставете.”

Питам, какви качества има любовта. Казвате: “Обич.” Питам сега, ако влезем в живота, де са ония думи, които имат съдържание. Трябва да се спрем на думи, които имат съдържание. Всяка дума, която има съдържание, тя е магическа дума. Дума, която е магическа, като я произнесеш, тя е като клечка кибрит, която, като драснеш, се запалва. Ако не се запалва, има някакво опорочаване в тази клечка. Така думите, които не пламват в ума ни или в нашето сърце, има нещо опорочено в самите думи.

Опорочаване има в музиката. Всички камертони не звучат еднакво. Мислите ли, че съвременните хора имат един камертон? Като съберете два камертона, единият звучи “ла”, и другият звучи “ла”, но двете “ла” не са еднакви, има известен дисонанс. Кой са начините да намерите камертона, който дава точното “ла”?

Има един закон в природата. Защото онзи, първоначалният, тон, който вземате в музиката, в разумния живот той е точно определен, онзи, първият тон в света, с който започнало създаването на света, проявяването на живота. Първият живот, първият подтик на живота кой е? Имало един музикален тон. Когато се образувал този тон, най-първо, стремежът към живота се явил. Но когато дошъл животът, когато се е появил, имал свое начало. Тогава имаме първия тон.

Да допуснем сега, че започваме с “до”. Началото може да бъде “до”, крайт “си”. “Си” вече не е тон, но полутоние. Но горно “до”, то не е крайно, то е начало. Следователно началото почва с едно цяло число, крайт свършва с едно половин число. Всякога на края липсва нещо. Защо именно свършва с половин число, с полутоние? Има си разумни причини. Но как ние на земята ще обясняваме тия причини? Даже да ви обясня тази причина, не е интересна за вас.

Да кажем, че жената съставя половината от човека. Когато Господ създал човека, той придобил смисъл в себе си. Но

когато извадил жената от него, той се обезсмислил, понеже всичкото сърце отишло в жената. Той останал половин човек. Щом Бог извадил жената от мъжа, той станал шашав. Като направил жената, и тя станала шашава. Знаете ли какво значи шашав? Раздвоил се, понеже започнал да гледа не на Бога, но гледал на жената. Отношенията му към Него са други сега и той станал шашав, изгубил сърцето си, останал в него умът. Вследствие на това човек се движи.

Мъжът сега е груб във всичките си прояви. Когато мъжът хване една жена, казва: “Ти трябва в мене да вярваш. Трябва да ме обичаш, да се наместиш там, откъдето си излязла. Отвън да не ходиш да те гледа светът.” Той казва: “Друг мъж да не те вижда.” Щом един мъж вземе една жена, затваря я вкъщи, казва: “Да не излизаш вън.” Тя казва: “Аз такъв мъж, който ме затваря, не искам.” Започва да бяга. Питам тогава, какво трябва да се прави. Това са сегашните моменти в живота.

Защо жената иска да бъде свободна? В какво седи свободата? Да излезе вън от къщи, това свобода ли е? Мислите ли, че една жена, която има отношение с една жена, е свободна? Мислите ли, че един мъж, който има отношение с един мъж, е свободен? Мислите ли, че един мъж, който има отношение с една жена, не е свободен? Той, където и да ходи, все за жената мисли какво прави. В неговия ум няма нещо възвишено, благородно. Той е художник, създава картина. Ако има една фотография, да види каква е неговата гениалност, колко е смешна тя. И жената като мисли, и тя е много гениална, отрицателни мисли само. Сегиз-тогиз ще създаде нещо, но пак ще дойдат отрицателните мисли.

Питам, при такова състояние на живота какво идеално положение може да създаде. Сега, ако в мъжа, в бащата, може да преодоляват такива мисли, и ако в жената, в майката, може да преодоляват такива мисли, питам, при този закон какви деца могат да се родят. При такива изопачени форми в умовете на бащата и майката, какви деца може да родят? Следователно дъщерите и синовете ще мязат точно на ролите, които бащата и

майката създадат в своя ум. Вследствие на това виждаме една вътрешна деформация или изопачаване във формата на мислите и чувствата на хората.

Някой човек не е на мястото си. Какво трябва да се направи?

Сега Христос, като дошъл на земята, казва, че човек трябва да се роди от вода и Дух, за да се оправят работите. Нечистите работи за да умиеш, трябва да ги прекараш през вода. Вие изваждате една ряпа. За да я пречистите, през вода ще я прекарате. Колцина от вас разбирате какво означава да се роди човек от вода и Дух? Най-после, като разсъждавате философски, казвате: “Животът е такъв, условията са такива... като се преродим... като умрем... друг път...” Втори път се преродите, пак кажете същото. Три пъти, четири пъти, нескончаемо пъти ще се прераждате, и все ще дойдете някога да разрешите този въпрос, какво трябва да се прави. Не че няма разрешение, има разрешение.

Следователно 4/4 какво правят? Правят едно цяло число. Но 4/4 може ли да съберете на едно място? Събират ли се четири четвъртини? Ако съберете, да кажем, едно и едно, и едно, и едно, правят четири. Да допуснем, че това са четири четвъртинки от ябълка. Събирате четирите части. Но може ли, като съберете, като прилагате, да образувате туй единство, което преди разделението е съществувало? Значи при разделянето онзи, който делил, известна част при туй деление е изгубена. Известна сила е вече изгубена от ябълката. Следователно, като направите втория процес, този процес на събирането, как ще го извършите? Вие, като съберете четирите четвъртинки, няма да имате тази ябълка. Ще имате 4/4, но има нещо, което е изгубено.

Същият закон сега съществува, като съберете мъжа и жената. Нещо изгубено има. Понеже той е разделен, жената е извадена, има нещо изгубено, когато ги съберете. Туй изгубеното какво е? Събереш двама, събереш ги по всичките правила, но това не е истинското събиране. Има един елемент из-

губен. Четири четвърти, но има един минус. Трябва сега един плюс отгоре.

Всякога ние започваме с един минус нашия живот. Сега тази идея, и в религиозно отношение е пак същата. Дойдем да вярваме в Бога. Започваме много добре. Началото с “до” е много добре, но края със “си” свършваме, с полутоние. Започваме с “до”, после пак дойдем до “си”, със “си” свършваме. Започваме една обществена идея, всичките ни работи в света свършват със “си”, с полутоние. Работата е, че никой от вас не е взел “ре”. “До” донякъде пее, и “си” пее, но всичките тонове между “до” и “си” не ги познавате. “Ла” не познавате. Понеже тия тонове означават известни процеси на живота. Казва: “Аз зная “ми”.” То е външна страна. “Ми” има идейна страна, “ре” има идейна страна на живота. Щом този тон няма идейна страна, ти не може да го пееш. Той трябва да бъде магически. Като го произнесеш в природата, трябва да покаже известни резултати, които съответстват на “ре”. Има известни резултати, които съответстват на нещата.

Следователно хората на магията или тия адепти, или учителите, те всичко могат да направят. Защото, когато един учител каже една дума, той говори музикално. Езикът сам по себе си е най-голяма музика. Музикално трябва да говори човекът. Тоновите трябва да имат тия модуляции вътре. Като произнесеш, да знаеш колко тона има. Всяка дума седи от по няколко тона.

От колко тона е думата “любов”? Ако вземете “люби”, какъв тон ще бъде? Какъв тон може да бъде началото на любовта? В английски има един тон, една нота. Но тя не е английска дума. Сега, когато произнасяме една дума, ако произнасяме думата “любов”, какво ще произведе? Ако се произнесе думата “люби”, ти чувстваш едно приятно чувство. Но има един човек, когото ти не може да обичаш. Какво ще произведе в тебе? Ще вземеш две противоположности, за да имаш ясна

ЛЮБИ

представа за тона. Люби, да кажем, майка си, баща си. Ако ти каже: “Люби баща си”, ти имаш едно приятно чувство. Ако ти каже: “Люби майка си”, ти имаш едно приятно чувство. “Люби брат си, сестра си”, приятно ти е. Но ако ти каже: “Люби врага си”, какво ще се зароди във вас?

Да любиш брат си, то е [начало на нещата]. Да любиш врага си, то е откровение в живота. Да обичаш дома, това е начало на нещата. Да обичаш врага си, то е откровение, то е цяло откровение на живота. Ако вие може да изучите този враг, да го разберете, да го обичате, непременно вашата любов към дома ще бъде съвършена. Ако обичате началото, ще обичате и края. Ако не обичате началото, не може да обичате и края.

Следователно, ако човек е начало, той трябва да разбира своето начало като начало. Не разбере ли своето начало, и себе си не може да разбере. Дето казват древните философи: “Познай себе си.” Ако човек не познава себе си, той не може да познава и другите. Не може ли да познава началото на своя живот, той не може да познава и какъв ще бъде краят. Защото началото на живота е мъжът, краят на живота е жената. Следователно жената е едно откровение. Когато някой иска да изучава Откровението, той трябва да изучава жената. Когато иска да изучава началото на нещата, трябва да изучава мъжа, мъжът е мярка. Ако нямаш мярка, мъжа, ти не може да разбереш и края.

Как започва създаването? Когато Господ създаде света, Той го създаде за някого. Началото на нещата е човекът. Сега законът е, ако ти не може да разбереш появата на Бога вътре в твоето съзнание, ти, човекът, как ще разбереш появата на Бога в съзнанието на една жена?

Казвам, за някои от вас, които искате да се подвизавате, не трябва целия ден да мислите, но ще се спирате върху предмета, какво значи проява на Бога в нашето съзнание. Може, да кажем, проявата на Бога в душата, проявата на Бога в сърцето, в ума, но най-първо, представете си проявата на Бога в съзнанието. То е най-ясната мисъл. Степента, до която сте достигна-

ли, то е съзнанието. Оттам трябва да почнете да изучавате вашето сърце, вашия ум, дух. То е мярка.

Ако турите ума ви, нямате ясна представа за ума. Ако турите сърцето, нямате ясна представа за сърцето. Чувстването не е сърцето, то е проява на сърцето. Мисълта показва проявата на ума, но по самата мисъл ние не може да имаме ясна представа за ума. Но за съзнанието имаме ясна представа, туй, което властва в ума.

Има един момент, седиш в едно [униние]. Животът е безсмислен. Тъжен си, скръбен си, недоволен си от живота, ще се пръснеш. Иде ти да направиш едно престъпление. Дойде някъде, една малка светлина се явява и измени цялото твоє състояние. Ти казваш: "Виж в битието, тази малката светлина измени цялото състояние." И ти вече имаш известен подтик да работиш. То е единицата мярка, с която трябва да мериш.

Ако сега дойде светлина, която е по-ярка, ако ти не изгасиш, и мене не ми трябва този голям огън, ако ти с тази малката светлина не може да оперираш, с голямата никак няма да можеш. Тази малката светлина [е], която изменя цялото твоє състояние. Онзи човек, който е бил в голямото нещастие, малката светлина като дойде, той е доволен, има надежда, отдалеч си виждал тази малката светлина в тъмната нощ. Тази малката светлина има условия за тебе да се спасиш.

Спасителна е малката светлина. Ще вървиш към нея, докато дойдеш да видиш на какво мяза. Ще знаеш тази малката светлина на какво мяза, ще знаеш тази светлина какво представлява. Когато вие стигнете до мястото, ето каква ще бъде картината. В тази тъмната нощ на живота, след като вървите към тази малката светлина, ако не стане прекъсване на вашето съзнание, ето каква е картината, която може да опитате. След като вървите, криволичите, като се качвате и слизате, ще дойдете до една малка колибка, много хубава, направена шикозно, голяма колкото един човек да живее. Ще забележите една малка масичка, една горяща свещ, отлично поставена. Един стар мъд-

рец с една бяла брада седи. Една отворена книга пред него, чете. Там, от другата страна, едно бюро. Той постоянно чете.

Ако ме попитате този мъдрец кого чака, той очаква вас. Наблюдава ви какво правите. Чете книгата на вашия живот, чете какво може да излезе. Той завършил своето развитие и мисли за вас. Казвате: “Какво ли мисли този мъдрец? Какво се е вгълбил?” Чете книгата на вашия живот, вгълбил се в тази карта, която сте вие. Вие, като дойдете до мъдреца, ще започнете да разглеждате свещта, каква е обстановката му, каква е [колибата]. Ще се заблудите от вашата обстановка.

Представете си, че вие се връщате от вашата опитност, [имате] известна идея в ума. Казвате: “Аз имам една опитност.” Каква? “Имам една опитност.” И започвате да разправяте. Започвате да разправяте някому, че сте видели този старец. Какво ще ви каже този-онзи? Да кажем, вие разправяте на вашата жена. Жена ви ще каже: “Не бъди такъв шашав, никакъв мъдрец не си виждал, то са въображения в твоята глава. Никаква колиба, никаква свещ, ти си измислил това.” Тогава какво ще бъде вашето състояние? Вие ще се раздвоите между жена си и мъдреца, дали сте го видели, или не. Най-първо, тя ще ви разтърси, ще започнете да се съмнявате. Тогава може да си кажете: “Може би това е илюзия в живота.” Вие послушвате жена си.

Главното е в това, да победите. Сега да знаете, няма да разправяте на жена си, но ще се молите на Бога, Господ да ѝ създаде същите мъчения, каквито бяха в тебе, да се роди малко светлинка. Тя като тръгне, ще тръгнеш и ти подир нея, стъпка по стъпка. Тя, като види мъдреца, като дойде, като види същото нещо, ти ще я попиташ: “Какво видя ти снощи?” После ще я оставиш свободна. После ще те изгледа, и ти може да ѝ кажеш. Тя ще каже: “Шашава работа.” Най-първо, ще забележиш у жена си, тя като погледне, ще се поусмихне малко. Тя вече иска да ти каже: “Ти, ако си умен, ако може да ме разбираш, може да ти говоря. Но ако си същият, който зная...”

Една дума ще употребя, калпазанин. Само за мъже се употребява, за жени не може да я употребиш. Нехранимайко

мъж може да бъде. Други думи има за жената: нескопосница. Мъжът е калпазанин, жената е нескопосница. Това са идейни неща. Когато мъжът не прави това, което подобава, турят тази дума за мъжа. Когато жената се занимава с празни работи, казват: “Нескопосница.”

Колцина от вас сте имали тази книга? При този мъдрец ходили ли сте? Тепърва трябва да имате тази опитност. Вие ще имате една отлична гледка, ще се замислите постепенно. Тази картина ще работи в ума ви. Като погледнете небето, ще започнете да разбирате, като погледнете цветята, ще започнете да разбирате. Реките като текат, ще разбирате, хората като погледнете, ще разбирате. Ще имате едно друго разбиране. В душата ви ще се вгнезди едно ново чувство.

Новото трябва да бъде като малка светлинка. Ако нямаш разположение, ужасно. Когато човек няма Божествено разположение, казваш: “Нещо ти търсиш от нищо.” Защо търсиш ти един човек? Да допуснем, че вие имате дългове. Всеки може да плати дълговете навреме. Но в света само един човек може да се намери, който да ви плати, както Бог изисква. Той ще ти плати, и това е плащане. Всеки друг, когато ти плати дълговете, ти два пъти ще плачеш: преди да ти ги плати, ще плачеш, и като ти ги плати, пак ще плачеш.

Сега противоречието. Тази жена е сегашният ваш живот. Сегашният ваш живот е тази жена, за която сте се оженили. И няма нито един от вас, и млад да е, който да не е женен. Някой ще каже: “Аз не съм женен.” Не, женен си. Малкото дете, като се роди, и то е оженено за живота. Втори път дето се женят, то е друг въпрос. Не, оженен си.

След туй, по-нататък като вървите в живота, като се оженят някои, остават бездетни. Някои родят едно дете, две-три, някои имат два-сет-трийсет деца. Хване те някое, казва: “Татко!” Когато имате много от тия деца, понеже ви е срам, казвате им: “Чакайте, стойте настрана!” Защото, ако ти се явиш на сцената, хората съвсем друго мнение ще имат за тебе. Ако детето е благородно дете, явиш се и казваш: “Това е мое дете. Аз

имам идеал.” Идеалът, това е твоето дете. Като погледне някой, казва: “Много добро е това дете.”

Или казано в друг смисъл, ние сме оплетени в живота, но вече отношения имаме с живота. Този живот работи в нас. Ако ние сега този живот, който Бог ни дал, не го разбираме, как ще разберем великия смисъл, отношенията на Бога към нас. Ако живота, който Бог ни дал, не разбираме, как ще разберем Бога. Вие казвате тъй: “Аз съм благодарен на Бога.” Но знаете ли какво нещо е благодарност? Може ли да опишете в една книга какво нещо е благодарност, да си благодарен, да имаш идейната благодарност?

Благодарен човек аз наричам този, когато дойде онова чувство на благодарност в неговия живот, да няма вече никаква промяна, отрицателни положения, нищо да не е в състояние да измени неговите възгледи. Ако всичките страдания и мъчения не могат да изменят твоето отношение към Бога, мисълта ти, която имаш, ти имаш благодарност. Ти ще се разтърсваш, но ако при всичките разтърсвания твоето съзнание остава будно да се бориш, значи ти в душата си имаш благодарност.

Тогава този мъдрец, когото ти си виждал, то е външната страна. Той ще ти пише нещо на твоята карта, той ще ти покаже пътя, по който може да намериш истината, да станеш свободен. Най-първо, този мъдрец е, който ще ви освободи. Когато в древността са говорили за онзи, гордиевия, възел, никой не е могъл да го развърже. Александър Велики го отсякъл. Не се разрешава с нож, възелът не е развързан. Да развържеш точно навреме, да няма вече нужда от връзка.

Всеки един човек е вързан в природата. Сега съществува една връзка, с която ние сме вързани. Тази връзка трябва да я развържем. Тогава ние ще бъдем свободни. Съществува една връзка, която ни свързва. Дотогава, докато отношенията ни не бъдат едно с природата, ние няма да бъдем свободни. Когато ние се освободим от тази връзка, нашите отношения ще бъдат други.

Сега на вас колкото и да ви разправам, онзи, който не е свободен, как ще се справи? И вие, както онзи турски ходжа,

колкото и да му се казва да не пее високо, той все същото си знае. И вас ако ви взема и ви заведа на небето, където са ангелите, вие ще кажете: “Я да се върнем пак при нашите долу.”

Вие вземете един прост опит. Вземете една кокошка, или вземете едно гълъбче, отхранете го и го пуснете. Щом туй гълъбче види своите, веднага отива при тях. Туй гълъбче подобре се спогажда със своите, отколкото с тебе. Една кокошка ще иде при другите кокошки, едно агънце ще иде при другите агънца. Туй гълъбче ще седи при тебе, ако няма друго гълъбче. Но щом има друго гълъбче, ще напусне къщата ти.

По същия пример, ако Господ ви хване в Своя дом, като намерите вратата отворена, хайде при гълъбчето. Но вие не сте разбрали смисъла на живота. Бог не иска да ви отдели от гълъбите.

Гълъбът е идейна форма. Обществото, това е идейна форма. Семейството, това е идейна форма. Личността, това е идейна форма. Жената е идейна форма, мъжът е идейна форма. Това са идейни форми, които трябва да се разбират. Тези форми трябва да се съчетаят. Ако не ги разбираш, целият процес на живота ще остане неразбран. Този Господ през целия живот ще мине като сянка. И най-после, казвате: “Такъв е животът.” Не е такъв животът. Когато философът умира, знае какво нещо е животът. Когато светията заминава, знае какво нещо е животът. Но когато грешникът умира, той не знае какво нещо е животът.

Та казвам, тази новата светлина, която трябва да дойде в ума ви, тя трябва да преобрази всичко във вас. Не да го премахне, но да го преобрази. Аз съм говорил за изпарението, за филтрирането. Трябва да дойде един процес. Последното разрешение ще дойде, развързването на този възел. Вие трябва да бъдете абсолютно свободни. Ако вие не сте свободни, ще имате положението на гълъбчето. Като намерите вкъщи вратата отворена, ще излезете.

Питам, гълъбът, който има най-чистата форма, какво допринесъл в света? Той допринесъл, че всички може да бъдем

тъй чисти, като гълъба. По отношение на храната по-чисто същество от гълъба няма. Идеено можем да бъдем тъй чисти.

Казвам, приложете в ума си, във вашата идея, приложете във вашите чувства да бъдете тъй чисти, както гълъбът към храната. Чист човек трябва да бъде в сърцето, никак да се не опетнява. Видиш нещо с ума си, да бъдеш тих и спокоен. Представете си, че убиват някой човек, ти да се усмихнеш. Онзи, който се усмихва, когато убиват някого, той има енергия да възстанови живота на този, когото убиват.

Виждам, няколко разбойници намушкват някого, убиват го. Аз отивам при убития, гледам, има четири рани, и по четирите рани зная, че той е мъж. Като прочета раните, без да гледам образа, зная, че е мъж, защото само на един мъж може да забиете четири рани. Една жена един разбойник колко пъти ще я мушне? Може да я мушне един път, два пъти, три пъти, или пет, или седем пъти, но четири пъти няма да я мушне. И десет пъти може да я мушне. Когато един мъж бие жена си, той четири пъти няма да я удари. Може да я набие хубаво, двайсет пъти може да я удари, но четири никога, защото законът на мъжа е, четири пъти ще го ударят. Като го ударят четири пъти, повече не го бият. Ако мъжа го ударят повече пъти, той вече не е мъж, той е жена. Всякога, когото ударят четири пъти, мушнат четири пъти, той е мъж.

Питам сега, какво ще извадите? Това са факти. Знаеш какво значи един факт. Аз изнасям един факт. Ако в една къща има повече синове, бащата живее повече. Ако има повече дъщери, майката живее повече. Веднага тези, които ме слушат, ще проверят. Казва: "Вярно." Или някъде има изключения, намираме изключения. Всяка идея, която изнасям, може да се провери. Пък туй, което не може да се провери, то не е за нас. Донякъде вие вземате участие.

Сега туй, което ви говоря, четири рани, може ли да си представите? Имате ли някого, когото да са дупчили четири пъти? Колко рани имаше Христос? Него заковаха на четири места. После, като дойдоха и Го мушнаха, Той беше заминал. Като

Го мушнаха, казва: “Онзи, който излезе от Тебе, трябва да влезе.” Онзи, Когото мушнаха в сърцето, казва: “Трябва да влезе някой вътре в тази рана.” Евреите разбират туй, казват: “Ние, целият еврейски народ, трябва да дойдем, да запушим раната на Христа.”

Значи жената, която първоначално Бог създаде, някога която излезе от човека, трябва да влезе вътре. Петата рана е на злото. Христа Го забиха на четири места. Като дойдоха, видяха, че е умрял, нанесоха Му още една рана, казват: “Още една рана трябва, за да бъде пълно.” С пет рани, това е грешният човек. Той е лош човек. Най-първо, Христос умрял като праведник. Онзи, който Го мушна, казва: “Умря заради греховете. Туй не трябваше да го правиш.” И този Го мушна през сърцето, петата рана. Петата рана е раната на греха.

Когато намериш някой човек с пет рани, той умрял за греховете на някого. Казвам, ако вземете да разсъждавате буквално, вие ще извадите една философия бамбашка. Христос, като дойде на земята, Той ще дойде с раните. Те не са заздравели още, Той ги носи на Себе Си. Те заздравяха, но белези има. Докато се спаси цялото човечество, Той ще носи тия белези. Когато дойде новата раса, тогава от Неговите ръце ще изчезнат раните. Петте рани ще изчезнат и Той ще бъде съвършен.

По някой път вие викате Христа, казвате: “Ела, Учителю благий.” Той погледне ръцете, погледне краката, поклати главата, казва: “Ще почакате.” Когато Бог заличи тия рани на Неговите ръце и крака, Той ще каже: “Дойде времето да сляза Аз на земята.” Като слезе на земята, като каже една дума, земята ще се запали и хората ще изгорят.

Какво означава този огън? Това е любовта, [в] която всичката нечистота, която смуцава хората, ще бъде изпоядена. Всички лоши мисли и чувства ще изчезнат, всичко ще изчезне. Ще останат само идейните хора, ще започнат нов, идеен, живот. Туй, което сегашните хора наричат идейното, новото, което иде, то е новата философия. Животът ще придобие друг смисъл.

Казвам, така вие ще разрешите въпроса. Онези от вас, което сте готови, ще разберете. Които не сте готови, ще остане неразбрано.

Сега да ви дам едно изяснение. Една четвърт. Температурата на оловото, при която се топи, колко е? При 330 градуса. Калаят при колко градуса се топи? При 230 градуса. Две четвърти. Медта при колко градуса се топи? При 1200 градуса. Три четвърти. Желязото при колко градуса се топи? При деветстотин и петдесет градуса. Четири четвърти. Намерете сега при колко градуса оловото се обръща във въздухообразно състояние.

Казвам, ако ние имаме едно твърдо състояние, колко температура е необходима, за да станеш течен, съществото за да може да излезе от тези мъчности? За да излезеш от тия мъчности, трябва да се разтопиш. А за да се превърнеш във въздухообразно състояние колко температура е необходима? Направете справка каква температура е необходима, за да превърнеш оловото, желязото, медта, [златото,] платината във въздухообразно състояние.

Та казвам, ако имаме твърдо състояние в нас, ако имаш състоянието на желязото, каква топлина от любов е необходима, за да измени тази коравина в тебе. Ако нямаш тази температура, може да говориш, може да чакаш, колкото искаш. Температура ще туриш, малко ще се поогънеш, ще се разтопиш. Ти трябва да знаеш онази идея.

След като се разтопиш, работата става съвсем друга. Трябва да разбираш един закон, това желязо да го превърнеш в някой благороден метал, да не се окислява. Ако имаш туй знание, превръщай металите в себе си, превръщай оловото, медта, желязото и тъй нататък в злато, в платина. Вече имаш един начин да пазиш състоянието си нормално. Ако не знаеш, веднага ще се подложиш на тия вътрешни мъчения, в които ние се мъчим.

Ние в живота си намираме толкова много желязо, толкова мед, олово, че не знаем какво да ги правим. Те трябва да се употребят някъде. Всички тия метали, те може да служат.

Ако ти ги превърнеш, и добиеш един метал като златото в кръвта си, ще имаш един проводник за по-висша енергия. Ако нямаш този метал в кръвта си, не може да приемаш тази жизнената енергия на праната, даработиш с нея. Ако прекараш праната през средата на желязото, ще имаш един резултат. Ако прекараш праната през средата на оловото, ще имаш друг резултат. Ако прекараш през медта, ще имаш трети резултат. Но ако прекараш през средата на златото, ще имаш съвсем друг резултат.

Следователно каквато е преобладаващата среда, такива ще бъдат и придобивките в природата, такива ще бъдат резултатите вътре. В разумния живот, в духовния живот, се изисква една вътрешна светлина, с която трябва разумно да работим. Ние ще оставим, след като вярваме в Бога, имаме любов, трябва да започнем да работим, както трябва да работим. Защото в Бога има един стремеж да преобрази нашия живот по един начин, както Той разбира.

Този е целият стремеж на космоса, той има всичките реторти. Един ден ти вървиш и дохождаш до една реторта. Бог знае колко градуса ти трябва, за да се превърнеш. Тури те вътре. Казваш: “Защо Господ ме постави при тия условия?” От желязото да добиеш друго едно състояние. И туй превръщане във всички става постепенно.

Когато Бог те тури в ретортата, понеже Той обича свободата, Той остави една дупка отворена, като те попече, да изскочиш от дупката. Не излизай из дупката навън. Щом те тури, там стой, да се разтопиш докрай. Той те опитва. Ти, като те напече, казваш: “Тази работа не е заради мене.” Ти офейкаш. Офейкването не е разрешение на въпроса. Казваш: “Аз не трябва да страдам.” Тогава какво ще правиш, ако не страдаш? Казва: “Аз трябва да живея.” Къде ще живееш? Животът е отношение на Бога към нас и нашите отношения към Бога. Бог живее заради нас. Създал ни е.

Сега ние ще започнем процеса на живеенето. Че какво ще се страхуваш? Тури ни на 330 градуса, няма да излезем из

дупката. Тури ни на 1500 градуса, на 1700 градуса, ще чакаме да се превърнем на въздухообразно същество, да започнем да мислим. Да започнеш да чувстваш, трябва ти толкова градуса, пък да започнем да мислим, трябва още повече топлина.

Сега може да дойдете до онова, най-мъчното, разбира-не на живота. Вие казвате: “Няма какво да се учи.” Вие очаква-те едно механическо разбиране. Вие очаквате, като заминете за другия свят, един ангел, със светли дрехи облечен, да ви вземе на ръце и хайде в Царството Божие. Дали този ангел ще ви взе-ме в Царството Божие, то е друг въпрос. Че иде един ангел с крила, иде, но дали ще ви вземе. Той иде и взема душите, и ги носи в другия свят, но ти, като заминеш за другия свят, ще дой-де ли този ангел, уверен ли си? Ако сте напълно уверени, като дойде ангелът, ще разреши въпроса.

Сега във вас ще остане другата мисъл, дали ангелът ще дойде. Ако ти живееш по Божия път, много чудни работи ще видиш. Но ако не живееш по Божия път, много обикновени ра-боти ще видиш, ще кажеш: “Наситих се.” А пък онзи живот много радости ще ти причини.

Когато видиш този старец, ти никога няма да забравиш тази картина. Когато дойде този ангел и те занесе в небето, ни-кога няма да забравиш. Ще видиш какво нещо е ангел. Ще ка-жеш: “Носиха ме на нещо.” Като те носи на крилата, занесе те в небето, то е най-голямата привилегия.

Има още и друга, по-голяма привилегия от тази.

“Само Божията любов носи пълния живот.”

VIII ГОДИНА НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС (1928-1929)

Четиридесета лекция

22 май 1929 г., София – Изгрев

ЛЮБОВНИЯТ ПОГЛЕД

“Добрата молитва”

Размишление върху добрия живот.

Трябва да бъдете малко точни. Природата обича точността. Всичките страдания произтичат от една несъобразителност. Вие мислите, че може да ходите както искате и където искате. Тази идея изведете от ума си. Вие мислите, че може да говорите каквото искате. Ако искате да страдате, може да говорите каквото искате, но ако искате разумния живот, трябва да говорите това, което е съществено. Слънцето си има точно определен път. Земята се върти в определено време, тя не може да се върти ни по-бързо, или по-слабо някой път. Всичко ще върви по определен път. После, растенията се развиват по същия начин. Има една разумна закономерност. Понеже вие сте свободни, дали са ви, оставили ви свободни, вие мислите, че ви е позволено всичко.

Свободата подразбира ограничение. За да бъдеш свободен на земята, трябва да бъдеш ограничен. А на небето е обратното. На земята, за да бъдеш свободен човек, трябва да бъдеш лош човек. На земята, който иска да бъде свободен, трябва да бъде лош човек. А на небето е обратното. Лошите там се ограничават, добрите се освобождават. Тук на земята добрият се ограничава, лошият се освобождава.

Малко работи са това. Ако аз на вас ви туря хубава бяла дреха, че вие ще се ограничите да минете, да не опетните дрехата. Не сте свободни, треперите. Виждате някое петно, веднага се тревожите. Ако турите една нечиста дреха, може да минете, свободни сте. Пияният не му мисли заради нищо, ни за деца, ни за жена. Накриви калпака, казва: “Дай сам сега.” Хич не му мисли.

Българите казват: “Хич не му мисли.” Но то изменено: “ич” е то. Обаче щом дойдете до същината на живота, ще се измени, защото любовта изменя всичко. Вие ще бъдете свободни. Обаче щом дойде противоположната част на живота, вие ще се ограничите. Затуй, който е свободен на земята, ще се ограничи на небето. Който е ограничен на земята, ще се освободи там. Те са противоположности.

Някои от вас ще кажат: “Докажете някои работи.” В какво седи едно доказателство? Запример вземете вие единица мярка от времето. Казва: “Точен трябва да бъдеш. Секунда да не закъснееш. Точно навреме.” Казва: “Една секунда съм изгубил, какво има.” При известни условия не си изгубил, но ако имаше работа със светлината, може да изгубиш. Да кажем, едно разумно същество, което действа с мярката на светлината. Един трен пътува с бързината на светлината и закъснява с пет секунди. След пет секунди това разумно същество ще бъде на един милион и петстотин хиляди километра. Къде ще го гониш? Казва: “Какво има една секунда.”

Та ще видите с какви същества имате работа. Ако са същества, които се движат с биволска кола, може и един час да закъснее. Ако имате работа със светлината, точно навреме, до секунда. Ще кажете: “Тия работи ние ги знаем.” Казвате: “Аз зная да пея.” Я изпей изведнъж “до”. Аз ви зная, че знаете. Детето знае буквата *А*, знае *Б*, *В*, *Г*... Знае всичките букви. Но като му туриш “ва”, не може да го срича. После, не може да събира слоговете и да образува думи. Не само да знаеш буквата *А*, не само да може да я произнесеш, но тия букви имат отношение със слоговете и с думите.

Има известни наши мисли, които са като елементи в живота. В какво седят тия елементи? Добрият живот не седи в една постъпка, добрият живот е отношение на една част към цялото. Дотогава, докато мислиш какво трябва да правиш с хората, ти никога няма да подобриш своя живот. Когато започнеш да мислиш какво е отношението на цялото, не към своя личен живот, защото личният живот на човека не е целият живот, тогава [животът ти ще се подобри].

Често вие смесвате живота на душата с живота на духа, с живота на сърцето. Това са отделни области на съзнанието. Азът е едно нещо, душата е друго нещо, духът е друго. Нито един от вас няма представа ясна за душата. Кажете ми какво нещо е душата. Всеки от вас има известни чувствавания, казва: “Боли ме душата.” Но същината на душата какво е? Ще турите, тъй както тялото. То е толкоз вярно, колкото, като кажем, че онзи, който не е свободен тук, е свободен на небето. Онзи, който е лош тук, става добър в другия свят и който е добър тук, става лош в другия свят. Какво ще разберете? Ако през целия живот вие сте искали да угодите на хората, да бъдете добри пред тях, добър човек ли сте?

Та казвам сега, има далечни цели, има и близки цели. Вие искате несъществени работи. Когато се говори, може да кажете: “Това се отнася до мен.” Как се отнася до теб? Ако моята соба гори в моята къща, какво отношение има моята соба към тебе, който си отвън? Лятно време е. Моята соба гори, но не те интересува, понеже цветя има вън, градина, плодове. Казваш: “Не ме интересува неговата соба.” Намираш моята постъпка за глупава. Но зимно време, при трийсет градуса студ, трепериш отвън, ще започнеш да се интересуваш от моята гореща соба, ще започнеш да хлопаш, ще кажеш: “Искам да видя, да се запозная със собата.” Защо? Студът отвън ви заставя. Казвате, човещина.

Значи разумното може да влезе. Лятото, ако аз дойда и ви викам да се запознаете с моята соба, казвате, че нямате време, и да се занимавате с моята соба, за глупаво го намирате. Ако

е зимно време, през студената нощ ви намеря и ви повикам, ще го считате привилегия. Правете нещата намясто. Защото де е моят морал? В дадения случай знам, и аз изпълнявам една ваша нужда. Забелязвам, че вие треперите, искам да ви избавя от студа. Затуй съм добър. А лятно време, понеже имате едно забавление, ядете плодове, да ви викам при моята соба няма смисъл. Какъв морал има в това? Това положение аз го наричам егоистично. Аз, който извиквам, съм морален човек, а вие, които седите пролетно време, сте неморален. Ако аз съм на ваше място, вие ще бъдете морален, аз ще бъда неморален.

Едно число може да се опетни. И числата се опетняват. Как? Двайсет души престъпници, убийци, това число, 2 и 0, вече е опетнено. Трийсет души светии. Светията какъв е? Свободен. Щом е свободен, ще бъде ограничен. Светията на земята не може да бъде свободен. По-ограничени хора от светиите на земята няма. Бащата свободен ли е? Бащата е роб. Майката свободна ли е? Майката е роб. Господарят свободен ли е? Не е свободен. Слугата е по-свободен от господаря. На господаря яйце му се пече, казва българинът. Това число, 30, то се повишава, тъй както когато турите в едно шише аромат. Но като турите нещо нечисто, тази нечистота остава в шишето миризма. Следователно, ако вие с една ваша лоша мисъл турите какво да е число, то се опетнява. В дадения случай то е философия в живота.

Вие мислите, че знаете много. Аз се чудя някой път на ума ви. Туй още не е философия в света. Всеки ден аз може да опетня живота си. Всеки ден аз може да повдигна живота си. С малки работи, без да зная, може да опетня, и без да зная, може да повдигна живота си.

Туй, което вие живеете, не е живот. Бялата дреха, която вие носите, това не е животът. Една торба пари, докато я занесете в гората, един-два дена ще я носите, но после какво ще стане с вас? Ще стане същото нещо, както онзи герой, който минал през гората. Срещнала го мечка, че го плюла, плюла. Какво бива от това, че го плюла мечка? Но след като го плюла мечка, човекът стои болен девет месеца. Девет месеца боледу-

ва от плюенето на мечката. Че каква отрова има в тази плюнка, та девет месеца да лежи болен? Казва: “Мечка ме плю.” Казвам, може ли мечка да те плюе, и да боледуваш от това. От друга работа е, не че мечка те е плюла. Как ще обясни, че мечка го е плюла и девет месеца е лежал болен.

Хубаво, ако ги носиш тия пари, и усещаш, че разбойници ще те хванат, ще те оберат. Казват: “Ти носиш пари.” Да, парите не са твои, измъчват те, може с години да носиш белезите на тия рани, парите, които си ги носил.

Ако вие в света страдате, никой в света не страда напразно. Всеки човек има за какво да страда. Дали знаете, или не, то е друг въпрос. Ако тази мечка ви срещне някой път и ви плюе, има много причини. Мечката плюе човека само при един случай. Когато тя има малки мечета, ще те срещне и ще те плюе непременно. Казва: “Ти си умен човек. Моите мечета се страхуват от хората, не са свикнали. Тебе не те ли е срам, че ще изплашиш моите мечета? Ти си човекът, трябва да се отделиш.” Туй иска да каже мечката, като го плюе.

Всички ония, които мечката ги е плюла, все деца са имали. Аз да ви докажа. Ако аз бутна едно от вашите мечета, ще ме плюете, и оттатък ще минете. Че как! Да кажем, че имате едно мече, което кърмите. Може да сте на двацет и пет, трийсет, четирийсет години, но имате една възлюблена, в която е вашият ум. Пишете й писма. Аз дойда и кажа: “Що ходиш?” Само една дума кажа, веднага вие кипнете, казвате: “Ти не разбираш, ти нея не я познаваш, ти не си една десета част. Ангел е тя.” Плюете, плюете. Питам, де е погрешката, в мене или във вас? В мене. Що ми влиза в работа да ви говоря за вашата малка мечка, ни в клин, ни в ръкав ми е. Що трябва да ви срещам? Да ви оставя в гората да ходите със своето меченце. Един ден ще стане голяма мечка. Като стане, вече няма да се плаши.

Сега извадете разсъждението. Това е ежедневиият живот, който нас ни тревожи. Някое наше мече ни тревожи, или ние сме уплашили някое мече, той ще ни плюе. Постоянно си

има плюене: речено-казано, речено-казано. Казвам, мечета са това. Казваш: “Моят интерес.” Интересът, това е мечката.

Казвам, във всичките науки зависи как употребяваш една наука. Идеите се опорочават външно. И добродетелите се опорочават. Ако една добродетел дадеш не намясто, тя се опорочава. Ако един порок употребиш за добро, ще го повдигнеш. Ако вземеш и откраднеш от един богат човек, който има милиони, вземеш сто-двеста хиляди. Срещнеш един сиромаш, който се влюбил в някоя мома. Иска да се ожени, но няма пари, иска да се самоубие. Като го срещнеш, дадеш му парите, кажеш: “Вземи тия пари и живеј както Бог дал.” Тия пари веднага се повдигат, те са намясто дадени.

Какво ще каже вашият морал? Може ли това да бъде? Може. Наместо да се самоубие един човек, по-добре е парите да се откраднат. Онзи богатият човек е касиер на Бога. Ще каже: “Изгубиха се двеста хиляди лева от касата, отидоха някъде.” Това съотношение ще ги намери един ден. Но щом като ви говоря така, онзи, който не разбира, ще каже: “Значи може тогава да пооткрадна.” Ти ще откраднеш и може да дадеш, но има резултати. За резултатите трябва да мислиш. Не да те е страх от резултатите. Трябва да знаеш, че ако дойде някой резултат, може да счупи гърба ти.

Сега допуснете друго положение, направите къща, турите дебели греди, може да са железни. Започнете да товарите отгоре. Товарите, товарите, казвате: “Държи къщата.” Знаете ли до кое време държи къщата? То има определена мярка. Един ден може тия греди да се огънат и целият горен етаж може да се срути. Ти не може да направиш цял един склад. Тогава същата погрешка правиш, натрупваш идеи. Къде ще туриш тия идеи? Природата не обича натрупани работи. Всяка една идея, която е подвижна, трябва да се тури на работа. Малко идеи се изискват на човека, за да работи. С малък капитал ще работиш. С малък капитал може да работи, който знае. А с голям капитал работи, който не знае. Силният човек може да носи много, а слабият малко.

Питам тогава, кой е по-умен, силният или слабият? Силният е всякога по-умен. Обаче вие ще кажете сега, че силните хора на земята са глупавите хора, а слабите са умните. Обаче в небето силните са умни, а слабите са глупави. На земята силните хора са добри, а в небето силните хора са лоши. Какво ще разберете сега?

Питам сега, кой от вас би се влюбил в един слон, който тежи може би десет хиляди килограма, пари има в него. Ама някой, който тежи петдесет килограма, може да се влюбите в него, че сърцето да тупа. Слонът може греди да вдига, а този никакви греди не може да вдига, даже една метла не може да хване, да измете. Влюбите се в този. Как ще разрешите това противоречие? Това са факти, които трябва да се преведат. Това са истини, които трябва да се преработят. Не абсолютни истини. То е отношението между слона и слабото същество. Туй отношение защо е така? Обаче един силен слон може да се влюби в слаб слон. Силния силният трябва да го обича. Слабия слабият трябва да го обича. Ако вие обичате един силен човек, показва, че и вие сте като него. Другото заключение. Ако не обичате слона, не може да бъдете като слона, нямате характер като слона. Ако обичате едно нежно същество, което не може да мете, целия ден мърда пръстите си, мязате като него. Като погледна идеала ви, казвам: “Даню куца.”

Вие ще наведете другия пример, ще кажете: “Нали Бог обича слабите.” Друга философия. Вие Бога оставете. В Бога има две качества, които в никое друго същество не съществуват. Само Бог има две качества и те Го отличават от цялото битие. Аз ще ви оставя да ги намерите. Те са две неизвестни вътре, с които се отличава. Но ние в света, които сме излезли от Бога, всеки иска да бъде голям, никой не обича да бъде малък. Всеки обича да бъде учен. Хубаво е да бъде учен. Всеки иска да бъде силен, никой не иска да бъде слаб. Но голямата сила образува втвърдяване. След като бъдеш много силен, ще се втвърдят твоите мускули. Ако си слаб, ще се образува кал, и в тази кал нищо не расте.

Мекота и сухота има в живота. Те имат съотношение и животът започва. Ако има само влага, живот не може да има. Ако е само суша, пак не може да има живот. Там, дето допира сухотата и мекотата, в тази точка започва този процес на живота. Обмяна става в едното и друго положение.

Сега аз ще ви кажа: “Не гаси огъня. Грей се на огъня, но не го гаси.” Какво ще разберете? Каква философия има в това? Не гаси туй, което не се гасне. Да изгасиш огъня, то е все едно да изгасиш своя живот.

Казвам, не запушвай водата, не спирай водата. Какво трябва да правиш? Пий водата, не я спирай, нека си върви. Водата, значи, е израз на живота. Остави живота да тече, тъй както е, не се меси в живота да спираш или да туряш бентове, остави го да върви. Може да пиеш малко.

После казвам тъй, ходи по земята, но не тъпчи земята. Може да ходиш по земята, но не да я тъпчеш. Ако тъпчеш по земята, ще образуваш прах. Там, дето много тъпчеш, няма да има стрък от трева, пустиня ще бъде животът. Много хора тъпчат на едно място. Ходи, но не тъпчи на едно място. Това не е никаква философия.

После казвам, не задържай въздуха с кърпа. Дишай го, възприемай го, пушай го да влиза и излиза свободно. Сега вие казвате: “Да служим на Бога.” Но как ще служиш на Бога, като не знаеш? Представете си, че вие сте при един знаменит учител по музика, как ще му служиш? Иска да му пееш. Ако имаш глас, иди. Ако нямаш глас, стой отвънка. Да му ревеш, това не е пеене. Той ще каже: “Вън, вън.” Той ще вземе своята цигулка или пиано, или китара, и ще опита регистъра на гласа ви. Ако намери, че ти имаш хубав глас, ще те тури на почетно място според степента на гласа. Гласът ще ти определи мястото. Като те срещне, казва: “Този е от способните, даровит е.”

В природата вие носите известни способности, искате своето място. В какво седи вашата способност? Ти казваш: “Към мене ти нямаш уважение.” Може да имам уважение към вашата мисъл, към вашия глас. Да имаш мисъл, която да те пов-

дига. Да имаш изкуство, да знаеш да рисуваш. Аз като отида при един учител по рисуване, може да съм царски син, но царският син нищо не струва, ако не знае да свири. Учителят иска да се рисува, да е даровит.

Вие сте дошли до едно положение, схващате живота по един механически начин. Най-после казвате: "Човек да си поживее." Знаете ли какво значи това, да си поживее? Вие сте млади, ще си поживеете. Един ден ще остарееете, ще умрете, ще ви заровят, ще станете на прах. Ще седиш може би с хиляди години и знаеш каква философия ще имаш. Хич няма да ви вземат, както вие мислите.

Каквото са казали пророците, е вярно, но и каквото аз кажа, е вярно. Всичко, което е казано, е вярно, но и аз каквото казвам, е вярно. Именно че вие ще останете с хиляди години да пазите тялото си. След като се стопи тялото, ще останете да броите частиците, от колко частици е било направено, и ще ги пренасяте от едно място на друго, като богатство ще ги четете. Питам, хиляди години като четете, от колко частици е направено вашето ухо, от колко частици е направено вашето сърце, черва, стомах, косми, и тъй четете, станете специалист, туй знание къде ще го приложите? Да кажем, изчислявате от колко хиляди частици е направено вашето око. Какво ще ви ползва? Казвате, толкоз тухли имат белите дробове, толкоз сърцето. Държите статистика, но няма никой при вас. Преброявате след хиляди години, какво ще добиете.

Да допуснем сега друго да се случи. Понеже, вие като не може да идете в небето, ще дойде някой от Невидимия свят, ще мине и ще пита: "Колко тухли имаш?" "Толкоз." "Може ли да ми ги продадеш, понеже ми трябват. Слизам да се възплътя. Мене ми трябва материал." Ти седиш сега и правиш търговия, ти не може да слизаш. Дава ти толкоз пари, горе-долу опознавате се. Аржан конте. Той слиза на земята, направи си очите. Вие оставате. Тия пари, които сте взели, няма къде да употребите във вашия свят. Казвате: "Отидоха тухли-

те.” Тухлите бяха по-съществени, понеже ваши бяха. Парите, турят ги на едно място, на друго, броите ги.

Сега може да обясним по този начин. То е една [идея]. Какво спечелвате по този начин? Само когато нещата се изпълзват, само тогава имат цена. Някой път да кажем, седите и пее-те тона “до”. Няма идея. Но представете си, че изкажете “до”, когато имате едно много важна мисъл. Като дойде тази мисъл, дойде и “до”. Когато някой умре в една къща, песен има ли? Когато се роди някое дете, майката, като вземе детето, започва да пее. Тупа го и пее, казва: “Моето детенце, моето ангелче.” Докато пее, все го тупа.

Това са неща, взети от живота. Аз не ги измислям сега. Те съществуват в сегашния живот. Ще изясните идеята на една майка. Понеже Бог ѝ дал, пее тя, казва: “Според както разбирам, така пея.” То не е модерно, не е нещо от Бах или Моцарт, от Бетовен, с бемоли. Не е някоя класическа песен. Но тя пее, идеал има. Като тупа детето, то поддържа нейния идеал.

Сегашната класическа музика мяза на влюбените. Българката не мисли за никаква публика. Онази певица, като излезе на сцената, гледа всичките, иска да изкара нещо от тях. Но публиката някой път се разочарова от нея. Казвам, ако може да влезете в душата на тази певица, тя иска да постигне нещо потаено. Тази певица не търси само препитание, тя търси някого в публиката и като го намери, вече не пее. Певецът или певицата, като намерят този, когото търсят, не пеят вече. Певицата, като намери някого, тя пее само на одного, не пее на публиката. Тя пее на цялата публика, тя казва: “Тебе търся, тебе пея. А тези са даром.” Те може да ѝ плащат, но тя не пее само защото ѝ плащат.

Сега правя превод. Недоволството в света наричам мърморене. Това е пеене по музика. Ти пееш, но там се скарат. Като намериш ти онзи, когото търсиш, не пееш вече, не се караш вече с никого. Като го намериш, казваш: “На теб ще пея. Оста-ви ги, те не разбират. Имам нещо, което специално на теб ще пея.” Певицата никога всичко не пее. Има неща, които певица-

та никога на публиката не пее. Като намери този, който разбира така, както тя разбира, тя ще му пее. Казва: “На тебе може да пея.” Казва: “Имам една песен, която само на себе си пея.” Когато кажем, че певица млъкнала, не че млъкнала, но идея има вътре, казва: “Тази идея може да я пея само на един, който е просветен.” Някой ще каже: “Гласът.” Когато се пее идейно, гласът върви по един строго определен начин. Тия упражнения идат естествено.

Казвам сега, вие сте дошли до един свят, дето всеки ден градите и събаряте, градите и събаряте, и вследствие на това нищо не може да постигнете. Някой път казвате: “Учителят трябва да ни каже.” Прави сте, че трябва да ви кажа, но и вие трябва да разбирате. Казвате: “Учителят трябва да ни говори. Толкоз години вървим по този път, да ни упъти.” Но вие, като не искате да се упътите... Прави сте, че искате да се упътите, но както е вярно едното, е вярно и другото. Че ако е за упътване, Бог е направил света, Бог е направил всичко.

Питам сега, защо има дисхармония в света? Тази дисхармония е наша. Той е направил всичко и от нас чака и ние да направим всичко. Това е всичкото. Седя аз, гладен съм, но в мене има изкуство, художник съм. Казвам, не съм разположен, ще се опетня да работя, срамота е. Да не работя е още повече [срамота]. Ще ида, ще рисувам. Хем ще платя, ще кажа: “Ела сам.” По петстотин лева ще платя за едно позиране. Четири пъти по петстотин лева, две хиляди лева. Обаче аз като рисувам, ще се намери някой богат, който обича хубавото, красивото, ще вземе картината, ще плати двайсет хиляди лева. Като платя разноските, две хиляди за позиране и три хиляди за бои и други неща, всичко пет хиляди, за мен ще останат петнайсет хиляди. Или може да платя за едно позиране хиляда лева. Пет пъти – пет хиляди лева. Направля една картина, някой богат ми даде петдесет хиляди лева, джобовите ми започват да прашят. Аз като художник взимам самоуверена стойка. Не че съм по-гениален, но като дойдат парите, ставам по-самоуверен, по-стабилен. То е относителна реалност. Единственото, което ме пов-

дигна, то са двете картини. Аз имам смелост, когото повикам, и той прокопсва, и аз. Ти ходиш без работа. Аз кажа: “Ела сам, почакай.” И петстотин лева. Кой от вас няма да печели?

Мнозина от вас печелят петстотин лева, ама няма художник да ви повика.

Казвам, в живота ще дойде едно същество от Невидимия свят, ще ви повика. Хрумне ви някоя идея, казвате: “Аз нямам работа.” Започни сега. Хиляда лева за едно позиране. Позирай [за] хиляда лева, вземи парите. Пет пъти по хиляда лева, пет хиляди лева, къде ще ги намериш? Ако копаеш с мотиката, едва сто лева може да вземеш през целия ден.

Казвам, тия новите идеи, като нахлуват, може да ги изтъкувате по този начин, вие ще бъдете по-близо до истината. Ако по този начин хората може да разберат живота, ако не са заинтересувани разумни същества за нас, животът става скучен. Скучен е животът, никой не те вика, никой художник не те вика, никой музикант не те вика. Ти гледаш, казваш: “Животът няма смисъл.”

Сега не искам да кажа, че туй е несъществено в живота. В дадения случай има несъществена идея, която трябва да се реализира. Тази идея има връзка с идеите, съществените идеи. Художник съм гладен, не може да рисувам. Все-таки трябва малко хлябец. След като ям, четката работи. Музикант може да съм, проповедник, какъвто и да съм, и светия да съм, трябва да ям. Светията, за да покаже своето изкуство, и той трябва да яде.

Разликата е там, че художникът яде по един начин, музикантът яде по друг начин, по един и същ начин не ядат хората. Вие още не знаете как дъвче художникът. Музикантът, и той дъвче, но музикално дъвче. Музикантът, художникът не дъвчат еднакво. Светията, владиката, дъвче по особен начин. Всички хора в света дъвчат по особен начин. Има нещо специфично в дъвкането. Всеки, както дъвче, такова и възприема от храната. Защото в природата съществува един закон, абсолютен закон на дъвкането. Ако ти не туриш това абсолютното число, приро-

дата няма да ти даде туй количество, което искаш. Запример природата не обича непостоянните хора. Че ти си непостоянен, тя ще ти намери място. Постоянните хора, разумните хора туря на работа, създава им работа, и да няма работа. Онези, които са непостоянни, постоянно има слизване, пак ще те тури някъде да работиш, но ще те тури на една работа, която не ти е по угодата, ще бъдеш заставен да работиш. Онази глистя, която е заставена да рови. Мислите, че доброволно рови. Заставена е от немай-къде.

Сега, ако се изтълкува истината, вие тази истина ще я навиете на пръст, ще я опетните. На нашето място горе на Витоша имаме един кърт. Той е бил един даровит философ преди две хиляди години. Понеже не знаел да помага, пратили го кърт да учи да рови земята. Как ще докажете на света, че е философ? Ще кажете, как може философ кърт да стане? То е вярата ви. Сега някои казват, че някое магаре или някой кон бил някой владика. Такива приказки може да ви наведе много.

Един турчин, принц, живял много пиянски живот. Разпуснат живот, развален. Като умрял, турили го в едно магаре, продали го. Не че той станал магаре, но го турили вътре да живее. Къща не му дават, някой палат, но къщата на някое магаре. Принцът в палата не може да прави каквото иска. Магарето е собственик, той е кираджия, свободен. Магарето казва: “Ще плащаш.” Той, като влиза, вижда какъв му е халът. Един ден господарят го натоварил с дърва. Така се случва, че ги купил брат му, който живял в палата. Като дошли до палата, то се тегли, не иска да влезе. Чудят се защо. Минава един дервишин, казва: “Не бийте магарето. Аз ще му пришепна нещо и то само ще влезе.” Казват: “Трябват дървата, да влезе.” Той се приближил и му казал: “Влез, не те познават.” И то влиза. Какво ще кажете вие?

Ние взимаме магарето с тия обяснения. Всеки може да бъде в условията на магарето. Всякога може да бъдеш при условията на един червей, при условията на един вол, с копита. Тия ограничителните условия непременно ще дойдат. Това са

числа. Конят, магарето, волът, това са математически числа, които трябва да разбираш при какви условия са.

Казват, ти докато не станеш праведен, човек не може да станеш. Докато не изникнат рога, то е закон в природата, докато не изникнат рога, докато не оставиш два противоположни метода на противоречие, да критикуваш, да разсъждаваш, ти човек не може да станеш. С противоречието ще се бориш. Обаче, ако твоите рога не може да употребиш там, дето трябва, ти не може да извадиш никаква поука за себе си.

Казвам, [в] това положение, в което се намирате, ще дойдете до изходни положения на индиферентност в света, защото една идея, която се повтаря неразбрано, ще докара втръсване. Казваме: “Да бъдем добри... да бъдем добри...” Най-после, трябва да станем добри, но ще стане втръсване. То е механически начин. Доброто като иде чрез механически начин, късат се обръчите. Щом се късат обръчите, тогава вече няма единство в нашето познание. Скъсат се обръчите, изгуби се единството. Не може да живее, както иска.

Сега сестрата, която припадна там, у нея се е набрала много въглена киселина. Кръвообращението не става правилно, дихателната система не функционира правилно. Малко вода има, иска да полеят отвън вода. Щом някой припадне, вода трябва, веднага минава.

Казвам сега. Всеки един от вас може да припадне в живота. Всеки човек, след като не ял три-четири деня, откъсват му се краката. Това, което липсва, ти ще го доставиш в живота.

Казвам сега, вие трябва да използвате малкото, което ви е дадено. Капитала, който ви е даден, използвайте го. Ще се спрете върху една способност. Ще започнете да градите. Всеки един от вас трябва да има определена идея, която да го отличава. Казваш: “Аз съм бездарен човек.” Това нещо не е вярно, така не се говори. Бездарността в света съществува, само когато нещата не се употребяват на своето място. Ти не може да измениш Божествения ред на нещата. Вие не може да накарате да тече водата нагоре. Вие не може да ходите с

ръцете. Това, което краката вършат, ръцете никога не може да го извършат. И туй, което ръцете вършат, краката не може никога да го извършат. Туй, което очите вършат, ръцете никога не може да го извършат.

Значи всеки орган извършва спесифична работа, която другите не може да извършат. Следователно в макрокосмоса имате спесифична работа, която никой не може да извърши. Да допуснем, че вие сте на главата на този космически човек един косъм, но този косъм има свое предназначение. Като косъм ще изпълните функцията си. Казвате: “Каква е длъжността на един косъм?” Аз ще ви попитам каква е длъжността на една помпа, с която се изважда вода? Длъжността на един кран е да се върти, да изтече водата. Обаче ако ви кажа, че вие сте само един косъм на този космически човек, вие мислите, че е малко. Но ако сте косъм, то е много, много голяма работа е. Има хора, които и косъм не са. Да си косъм на главата е много.

Този космически човек има и дрехи. Ако си косъм, взимаш участие в тялото. Пък може да си някое копче на дрехата на този космически човек, по дрехите, по палтото или по панталоните. Особена мода имат тия космически хора. Може да си и някоя малка дупчица на дрехата, за цветя. Този човек има всичките желания, той какво ли не туря. Той има дупчица на своето палто, и всеки ден мени цветята. Където ходи се оглежда, няма кого да хване. Някой път дойде при хората, казва: “Вие, хората, какво мислите заради мене?” После пак се намери в противоречие, няма другар. Като няма какво да прави, космическият човек се занимава с дребните хора. Като се скъса едно копче, заменя го с друго.

Сега вие ще попитате тази философия вярна ли е. По-неже казах, че всичко, каквото казват хората, е вярно, и аз каквото казвам, е вярно. Обаче, ако бях казал, че всичко, което казват другите, не е вярно, то и аз каквото говоря, не вярно. Ако кажа, че това, което е казано, е наполовина вярно, то и аз каквото кажа, е наполовина вярно. Ако вие имате косъма на този космически човек, който е направен от такава фина материя,

вие ще бъдете най-богатият човек. Знаете ли колко струва един косъм? Преведете.

Сега да слезем от космическия човек долу на земята. Ще работите и трябва да се живее. Аз съм съгласен, че трябва да се живее. Защо трябва да се живее? Пишете една теза: “Трябва да се живее, и защо трябва да се живее”. Няма да определяте философски. Не “тъй е определил Господ”. Вън от това, защо определил Господ, защо трябва да се живее. Казва: “Трябва да свириш.” Защо трябва да свириш? Гледал съм, някой няма пари. Взема от един приятел от втори, от трети. Най-после вземе цигулката, свири, за да изкара своята прехрана. Но това е подбудителната причина.

Ако нямаше музикалност в мене, как ще свирия? Най-първо, природата ме заставя да си изкарам парите по един честен начин. Тя казва: “Аз ти дадох изкуство. Ще изкараш хляба си чрез музика, ще работиш чрез музика.” Казваш: “Дотегна ми.” Цял един живот с четката да цапаш. Но два пъти няма да повтаряш едно и също нещо. Втори път музикант няма да се родиш. Човек, като се роди веднъж художник, втори път друго ще се роди. Еднообразие няма в природата. В едно съществуване ако се родиш философ, в друго няма да се родиш философ.

Нали ви казах, че всичко, каквото е казано от хората, е вярно. Ако вие вярвате, че аз каквото казвам, е вярно, и вие каквото кажете, ще бъде вярно. Ако вие не вярвате, каквото аз казвам и вие каквото казвате, няма да бъде вярно. То е съотносителен закон. Каквото аз вярвам в другите, това и те ще вярват в мене. Каквото аз правя заради тях, и те ще го направят заради мене. Каквото мислите за другите хора, така и те ще мислят, точно по вашия калъп, само в друга форма.

Ще кажете, всичко, каквото Господ направи, е добро. Не че злото не съществува, но ако вие кажете, че в света съществува зло, Бог ще каже, понеже признавате, че съществува, то съществува и във вас, злото. Щом кажеш, че в света съществува зло, ето какво подразбира? Аз като отказвам злото, не че то не съществува, но като казвам, че само доброто съществува в

мене, аз го отричам само в себе си. А в другите може да съществува, то е друг въпрос. Може да отрека туй, което е в мене. Туй, което е във вас, не може да отрека. Но за себе си в дадения случай или съм добър, или съм лош. Аз върша само доброто. Ама ти зло не вършиш. Аз за другите няма да мисля сега.

Та практически приложете. Каквото мислите, то ще стане. Ако вие мислите, че Онзи, Който направил света, че е допуснал нещо [несправедливо], намирате, че Божиите работи не са така, както трябва, вие съдите себе си. Та тук именно туй положение, дето трябва да дойде, да се спрете върху него, ако искате да прогресирате.

Сега много пъти казвате: “Той е малко сприхав, много говори.” Че в какво седи неговото говорене? Че той говори много високо или много ниско, то не са наши работи. Ако слухът му е много деликатен, той говори много тихо. Ако слухът е слаб, говори много високо. Когато обичаш някого, казваш: “Колко сладко говори.” Като ангел говори. Искаш да го слушаш. Ако не го обичаш, не искаш да го слушаш.

Хубавото и лошото говорене, то е един психологически момент на вашето разположение отвътре. Казвате: “Той не говори добре.” Вие трябва да знаете говорите ли истината. Не трябва да се произнасяте. Именно от какво гледище вие съдите, че той не говори добре. Човекът проповядва, държи цяла една проповед: “Обичай Господа!” Вие не се спирате върху това, казвате: “Еди-кой си, в началото, неговото въведение не беше хубаво. Не можа да го изясни.” Той казва: “Обичай Бога.” Аз хващам това, пък какво било началото или крайт, върху това не се спирам. Казвам: “Отлична проповед.” Значи той туря известни факти. Че не ги доказал, аз оставям това на негова сметка. Аз не се бъркам в неговата работа сега. Защото има един закон в света. Туй, което е в противоречие на земята, е в съгласие на небето. Туй, което е безумие за хората, е мъдрост в небето. Тази проповед, която тебе ти се вижда разхвърляна, в небето я слушат, цена има. Пък някоя, вие я слушате, ангелите даже и гръб не дават, никой не слуша, занимават се. Тогава ще дойде-

те до другата страна, ще кажете: “Тогава хората да не слуша-
ме.” Разбиране трябва.

Щом правиш усилие да говориш добре, ти не говориш
добре. Една чешма никога не трябва да прави усилие да тече.
Коя чешма прави усилие, от немай-къде тече? После, чешмата
никак не държи сметка колко вода изтича от нея, колко тонове
вода излиза. Тя не държи сметка. Казва: “Мен това не ме инте-
ресува. Онзи, който изпраща водата през мене, той държи смет-
ка, изчислява. Аз в неговите работи не се меся.” Ти ще кажеш:
“Как да не се месиш?”

Представете си, че вие сте слуга при един господар,
много добър човек. Един ден той ви дава един билник, запе-
чатан с печат. Дава ви билника, да го занесете. Вие тръгвате,
ама искате да знаете колко тежи. Отивате при един бакалин,
казвате: “Я виж колко тежи.” Претегляте, пет килограма. Ама
какво е това нещо? Започвате да го човъркате, извадите тапа-
та. Там, дето го занесете, казват: “Защо е отпечатано?” Какво
се ползвате, ако извадите, ако го претеглите, че е пет килог-
рама, че го опитате. Тя не е ваша работа. Ще занесете шише-
то, ще кажете: “Господарят изпрати това шише.” Ще запита-
те ли колко тежи и какво има вътре? Господарят го е теглил и
той знае какво има вътре.

Има нещо, което не може да опиташ. Ти може да го опи-
таш, но ти ще изгубиш своята чест. Господарят ще бъде недо-
волен, ще каже: “Стояне, колко имам да ти давам?” “Пет хиля-
ди лева.” Даде ви парите, даде ви пътя, казва: “Вървете.” Той
казва: “Слуги, които теглят шишетата и които чоплят какво има
вътре, не ми трябва.”

Мислите ли, че Господ не прави същото? Същото пра-
ви. Щом види, че си теглиш шишето, казва: “Ти си от много ум-
ните философи. Станал си самостоятелен. Нямаш нужда да бъ-
деш слуга.” Праща те да станеш господар. Чудни сте вие. Каз-
ваш: “Аз имам Господ.” Че ти, като имаш Господ, няма какво да
седиш тука. Вие сте много богати, живеете с вашия Господ. Ти
казваш, че имаш Господ. Щом имаш Господ, тогава иди и жи-

вей с твоя Господ, ти си намерил своя път. При нас седят онези, които нямат никакъв Господ.

Вие с пълните шишета какво правите? Щом напълните шишето, турите тапа, хайде навънка. Празните давате, но празните имат валидност. Докато вие сте празни, вие сте без работа. Щом сте пълни, на пазар ще ви продават.

Идеята е това, да разбирате вътрешния смисъл на живота. Ако по този начин вие не разберете, всичкото знание в света няма да ви ползва. Вие ще бъдете “девет години Стоян болен лежал”. На тази българска песен аз не зная произхода. Девет години Стоян болен лежал. Защо? Защото Стоян се влюбил в една мома. Тя го ритнала и той се е дуелирал с онзи, който се оженил [за нея], и той го наранил, и тогава девет години трябвало да лекува раните. Любовна работа. Болен лежал Стоян девет години.

Аз вземам тия обикновените работи. Нищо, в което се влюбвате, не вземайте в ограничен смисъл. Когато употребявам някой път, че някой се е влюбил, подразбирам, когато ние се влюбим в някоя материална вещ, разбирам красивата мома и красивия момък. Аз не разбирам обикновените отношения на хората. Тия, обикновените, отношения на хората, любовта на младите, те не съществуват на земята. То е както чисто в духовния свят.

Ако двама млади се обичат, то е чисто от духовния свят. Това, което хората виждат, то е обикновен факт. Ако всеки знае за вашата любов, тази любов я имат и птичките, и животните и барбазънците, по същия начин се обичат. И в тях има флирт, поставят се, че не се обичат. И най-малките животни, тя ще се обърне, като че не дава никакво внимание, пък той обикаля, иска да я убеди. Каквото вършат най-малките същества, върши го и човекът. Казва: “Не искам да го слушам.” Защо? Не иска да го слуша, понеже тя загатнала да й купи, пък той не могъл да разбере нейните желания. Ама като донесе онова, което тя иска, изведнъж усмихне се, даде му една усмивка. Но това не е любов, това са материални отно-

шения. Това го правят търговците. Като донесе стока в дюкяна, той се усмихне. Като платиш за един плат, той се усмихне, понеже сте влезли.

Аз искам да говоря за съществени неща. Ако мислите така, ще се опетните. Ако за любовта мислите по материален начин, ще се опетните. Хубавото, което имате в себе си, любовта, не е от материален характер. Усмивки, сладки думи, това са дрехите на любовта, но това не е никаква любов. Това е външната страна. Любовта е от друг характер.

Ако ви попитам, колцина от вас са виждали един любовен поглед. Ако знаете, рисувайте този поглед. В любовта погледът има сила. Онзи, който е болен, нещастен, като го погледне с любовния поглед, той ще оздравее, ще възкръсне. Когато Христос отиде при гроба на Лазаря, имаше любовен поглед. Повдигна очите Си нагоре, погледна го, любовен поглед беше, и Лазар излезе от гроба.

Ти не може да излезеш от гроба, ако някой ти каже: “Колко те обичам.” Да може да излезеш, ако каже: “стани!”, и ти станеш, и излезеш, то е любов. Ако каже: “стани!”, и ти не станеш, нито ти го обичаш, нито той те обича. Това е истината. Но съществува тази любов като възможност.

Ако вие всички тук, които ме слушате, имахте тази сила, каква цена бихте имали. Кой не би ви обичал, да ви заведе някъде. Навсякъде ще ви викат. Хората ще ни казват: “Погледни, погледни.” Кой баща, коя майка, на която дъщерята е тръгнала в лошия път, не би те викала. Без много думи, като погледнеш дъщеря й, да се обърне към Бога.

Сега говорим, говорим. Аз говоря на вас, опитвам ви. Аз любовно не ви гледам. Аз да ви кажа защо любовно не ви гледам. Аз съм от тези, които обичат истината. Който ме гледа любовно, и аз го гледам любовно. Не може да изменя този закон. Той е Божествен закон. Божественото в мене не може да се измени, нито вие може да го измените. Ние по човешки можем да говорим каквото искаме. Може да говорим много работи, но Божественото във вас и в мене, то е абсолютно чисто.

Сега трябва да дойдете до Божественото. При това Божествено други са законите.

Сега ви казах една хубава мисъл. Казвам ви една истина, че любовно не ви гледам. Знаете истината. И вие любовно не ме гледате. Щом нещо не станало по вашия кеф, нахвърляте се, казвате: “Учителят.” Щом заминете, и аз отподире някой път махна, и аз си дам мнението. Уподобявам го на нещо. Понеже съм философ, уподобя го на една величина, на 30, 40, 100, 10000. На всяка величина съответства известна форма. Но с туй нищо не се постига. Казвам: “Неразбран човек е, нищо не се постига.”

Когато някой дойде, казва ми: “Знаете ли какво се говори за вас?” Казвам: “Зная.” Понеже не съм погледнал любовно. Но още не му дошло времето. И в себе си казвам: “Право имат тия хора. Щом ги погледна любовно, здрави ще бъдат.” Казва: “Знаеш ли?” Казвам: “Зная.” Те каквото говорят, право имат. “Дали е истина?” Истина е. Каквото говорят, право имат.

Но аз ще кажа нещо. Каквото кажеш, право е. И аз каквото кажа, е право. Аз като мисля, казвам: “Прави са.” Нищо повече. Тогава отнасям мисълта към друго нещо. Ако тяхната мисъл заради мене може да ме окаля, прави са. Повдигна се нагоре. Щом като ме окалят, за мене е случай да направя една баня. Вляза в бистрата вода, измия се. По някой път мързелив съм. Следя, като ме окалят, ида при чистата вода. Вляза вътре, окъпя се, казвам: “Много хубаво стана, че ме окаляха, да се окъпя.” Другояче не бих отишъл.

“Отче наш”

VIII ГОДИНА НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС (1928-1929)

Четиридесет и първа лекция
29 май 1929 г., София – Изгрев

ВЕРНИ ПОЛОЖЕНИЯ

“Отче наш”

Размишление върху въздържанието.

Чете се темата “Трябва да се живее, и защо трябва да се живее”.

Ако се остави само брашното, без да се меси, може ли да се яде? Има една философия, която ние познаваме като забавление.

Пишете темата “Възможно ли е човек да живее без страдания”. Може ли да се живее без страдания? И едното е вярно, че може да се живее без страдания, и другото е вярно, че не може да се живее без страдания. Ако разглеждате нещата в природата, вие ги разглеждате не абсолютно, защото на земята никой човек няма абсолютно познание за нещата. Всичко оно-ва, за което говорим, е относително, временно.

Да кажем, да напишем числата: 1234, 2341, 3214, 4321. Тази система в природата съществува ли? Възможно е да съществува, но възможно да е обратното. Къде е създадена човешката система? Създал я човешкият ум, човешкият дух по известни съображения.

Сега ценностите на числата като количества нали се изменят.

Да допуснем сега, че известно количество, едно число на едно тяло, се изменя, изменя се неговата тежест. Какво може да съдим? Представете си, че имате едно дете. Като се роди, на първата година тежи три килограма. Но туй дете не е започнало с три килограма. То, най-първо, е тежало един килограм, после е тежало два. Сега се родило и тежи три, след това четири.

Когато кажем, че едно дете тежи три килограма, а друго четири, какво влагате вие в тази тежест? Пораснало. Хубаво, ако туй дете дойде, и тежи 1234 какво ще мислите? Невъзможно. При сегашните условия е невъзможно. Тогава отделяме четирите, остава 123. Сега, може да тежи 234. Този, който има толкоз материя на тялото си, какво може да съдите за него? Може да съдите, но това число има свои отношения като разумно. Да кажем, туй представлява цялото тяло. За да има това число известна стойност върху съзнанието, трябва да се знае каква е неговата интелигентност, неговата чувствителност. Първо, ще определите неговата интелигентност и неговата чувствителност.

Допуснете, че децата се раждат на три, или три и половина, или четири килограма. За да изрази интелигентността на числото, трябва да има дроб. Ако няма дроб в теглото, не може да се съди нищо за интелигентността, не може да се знае нищо за интелигентността на детето. Трябва да има някаква дроб. Може да кажем, че има три килограма и две десети (3.2), три килограма и една десета (3.1), три килограма и двапет и пет (3.25). Характерът на това дете, което тежи три килограма и четвърт, ще се развие по един начин. Ако има три и двеста грама, неговата интелигентност върви по друга линия. Ако има три и триста, линията е съвсем друга. Ако едно дете има три килограма, а друго четири, то диаметрално ще се различава от второто. Качествата на тия две деца ще се различават. Не само тежестта, но и устройството на тялото ще се различава.

Ако вземете и си представите гръбначния стълб на това дете, този ъгъл, който определя шията и раменете, той е важен.

Той определя по каква линия върви, дали има мъжественост в себе си, или има женственост. Всички, които имат по-остри ъгли, са с по-голяма мекота, пластичност. У мъжа този ъгъл постепенно се издига. Онзи, който не разбира геометрията, изправянето на тия кости няма да знае защо е. В природата всяка една кост е направена математически и точно е турена. Дължината на костите е определена. Дължината на раменната кост, на лакътната кост, после функциите на всичките кости са определени. Като се вземе скелетът на човека, тъй както е направен, може да се знае какви са способностите, какъв е капиталът, с който той работи. Човек от тялото си, от костите може да знае какво е вложено.

Човек трябва да знае какво е вложено в него, не да се блъска, да иска нещо невъзможно. Някой път сме чудни. Някой път ти идеш при един лост, искаш да вдигнеш една тежест голяма. Ако този лост е тънък като двата ти пръста, каква тежест може да вдигнеш? Когато влезеш в практическия живот, някого гледаш, има ум едва на две магарета да раздели сено, а той е философ. Турайш го, на две магарета не може да раздели сено. Казва: "Не трябва теглилка." Не е така, със сметка е туй. Със сметка ще ядеш. Всичките страдания в света започват все без сметка.

Та в първата стъпка трябва да се разберат разумните закони на природата. Ние сме се отделили и сме недоволни. Защо си недоволен? Страдаш. Защо страдаш? Причините кои са? Всяко страдание си има свои конкретни причини, близки и далечни. Боли те коремът, боли те главата, ушите, очите. За всяка болест има конкретна причина. Ти ще си дадеш и конкретен отговор, отчет. Може да си ти причината, може да е друг, трети, четвърти. Безразлично кой е причината, но трябва да се знае, за да може да се помогне. Или имаш дарба, или някой талант. Трябва да знаеш произхода на своя талант, защото ще го изгубиш, ако не знаеш откъде иде, ще го изгубиш, след една година ще пресъхне.

Вие виждали ли сте мекотели, глисти, които излизат? Докато са в почвата, отлично, обаче щом излязат на повърх-

ността, не им иде наум да влязат пак в почвата. Като изгрее слънцето, изсуши им кожата и те умират. Слънцето им казва: “Вие сте още малки. Не ви е позволено да излизате на повърхността на земята. Отдолу ще работите. Ако излезете на повърхността, ще умрете.”

Има условия, при които вие играете ролята на един глист. Има условия, при които ти не може да излезеш на повърхността. Отдолу ще работиш, докато сформироваш твоя организъм, да може ти да се приспособиш при новите условия, при които ти може да работиш. При сегашните условия, за да може да работим, нашият мозък трябва да се приспособи за работа. Разните области на мозъка не са еднакво готови за работа, има някои части, ти не знаеш как да се постави.

Представете си, че иде твоят учител да ти говори, ти му обърнеш гърба си. Сега какво ще кажеш? Учителят, и той ще обърне гърба си към тебе и ще каже: “Говори ти.” Затуй им върви много на китайците. Когато ученикът се обърне с гърба към учителя си на физическото поле, той е на дъската. Когато е на дъската, когато работи, само тогава може да обърне гърба си. Когато сме без работа, към Господа гледаме. Когато имаме работа, нагоре не гледаме. После, като не работим, нагоре ще гледаме. Като работиш, ще гледаш земята. Тя е дъската, на която ние пишем, работим. Тя е голямата черна дъска, на която ние трябва да разрешим видни задачи в света. Казва: “Аз мотика взимам, лопата взимам.” Всичките мъчнотии в света принадлежат към земята. Ако ти на черната дъска не знаеш да работиш, [ти не знаеш да живееш]. Ти на черната дъска пишеш писмо. С мотиката, когато работиш, то е черната дъска. Обличаш се, то е черната дъска. Ядеш, пиеш, то е черната дъска. Каквото правиш, то е все земята. Идеш на църква, запалиш една свещ, мислиш, че е за Господа. Ти си на черната дъска. То е все надолу, ти свещ търсиш. Ти на Бога се молиш, но нещо на земята търсиш.

Ние сме много чувствителни, да се не изложим. Хубаво е, да се не излагаме. Всеки един от вас казва: “Нямам уважение

в живота.” Ами, ако ти си изгубил уважението на Невидимия свят, какво ти струва уважението на твоите съкласници, че те уважават? Ако ти си изгубил уважението на учителите в една гимназия, какво ти струва тогава почитта на учениците? Хубаво е да имаш почит и на учителите, и на другарите.

Трябва всички да се върнете назад, или да идете напред. Защото по този начин, по който сега вървите, аз да ви кажа какви ще бъдат резултатите. Сега говорите за светостта, за Бога, за това-онова, но един ден, малко прегърбен, ще кажете: “Едно време.” Какво едно време? Туй е заблуждение. То е актьорство. Казвам, хубава рол играеш. Каква рол ти е дадена? Защото старият човек рол играе. Хората играят рол. Казвам, какво си научил ти от живота? Главното нещо, като човек какво си научил? Казва: “Не си струва да се живее. Не си струва да се живее тъй.” Играеш ролята “Не си струва да се живее”. Аз вече знам авторът на тази драма кой е. Казва: “Не си струва да се живее.” Защото онзи, който изгубил парите си, казва: “Не си струва да се живее.” Онзи, на който изяли яденето, казва: “Не си струва да се живее.” Онзи, който е затворен казва: “Не си струва да се живее.”

Който казва “не си струва да се живее”, не че казва, че не трябва да се живее, той подразбира, не струва да се живее при тези условия, в тези условия, в които е поставен, не може да се живее. Той казва: “Не струва да се живее.” Но той нямаше повод. Но този, старият, човек, той има право. Той казва, не струва да се живее. Сега развивам темата. При тия условия, при които сме, никой не може да живее. Туй казва старият човек: “Тъй както сме, не може да се живее. Аз вървах по този път и както ме виждате, бабичасах, сгърбих се. Едно време бях изправен, като вървах по този път, всичко вървеше по мед и масло. Но сега не е мед и масло.”

Казвам, сега какво си научил? Изходният път какъв е?

Изходният път е, че трябва да се умира. Човек трябва да ликвидира с тия условия непременно. Може сега вие да ликвидирате. Някой път трябва да различаваш какво нещо е човек да

умре. Има едни хора, които умират много радостно, пък има други, които умират мъчно. Аз ще ви приведа един пример. Той е следният. Представете си една млада, красива мома, която се жени за един красив княз. Тя е готова да напусне дома. То е един вид умирање, понеже напуска дома. Той я взима и накрай земята отива, готова е да жертва всичко. Но представете си, че тази дъщеря ще женят за един негър, грубиянин, такъв хилав. Тя трябва да се ожени. Какво ще бъде между първото и второто състояние?

При смъртта ще се ожениш за някого. Смъртта е оженване. Някой път ще дойде онзи ангел, ще хване и ще те ожени. Някой път ще дойде този, черният, и той ще те хване, ще те пренесе. Тогава ти ще гледаш.

Сега някои от вас може да кажат, дали това е така. Така е, разбира се, ами че как. Сега под думата женитба вие имате много ограничено понятие – оженване на физическото поле. Щом човек те обича, той вече има желание да те задигне по който и да е начин. Имаш приятел, искаш да го отделиш, искаш да го държиш вкъщи. Обичаш един кон, отделяш го, пазиш го, не го пушаш при другите коне. Щом не го обичаш, казваш: “Нека ходи в гората.” Щом е възлюблен, казваш, ти го държиш. Казвам, за тебе е много добре, но този кон ще те пита: “От какво произтича моето ограничение?” Казвам: “От любовта на твоя господар.” Този кон ще има хубаво седло, златни зенгии. Дамът ще бъде хубав, слуги ще има. Но той не е свободен. Защо? Защото го обичат.

Сега вие казвате: “Аз искам някой ангел да ме обича.” Ами ако влезеш в дама на някой ангел и вземеш мястото на един кон? Казвате, че това е невъзможно. Когато дойдоха да вземат Илия с огнена колесница, дойдоха и с коне. Тия коне теглиха. Може да бъдеш един пророк и да теглиш. Не мислете, че тези коне бяха свободни. То е само един начин на разсъждение. Може да кажете: “Такъв ли е духовният свят?” Не е такъв, но нито е такъв, какъвто вие си го представлявате. Той не е такъв, какъвто аз ви го представявам, нито е такъв, какъвто вие си го представлявате.

Казва: “Хубав е оня свят, да го видиш. Какви поляни зелени. Ония дървета, хората хубаво облечени.” С какво са облечени? “Все със светлина, с хубави бели дрехи.” Казват: “Видяхме и Стария Господ.” Как е Старият Господ? “С бели гащи, дълги. Христа видяхме.” Какъв е? Всички може да имате такова едно понятие. Казва: “Много светъл.” Очите светли ли бяха? “Не видях.” Очите не видял, космите не видял, краката Му, нищо не видял. Някоя свещ трябва да е било. “Не, човек беше.”

Най-първо, в човека, и в духовния свят да е, и където и да е, ще обърнеш внимание на очите, ще обърнеш внимание на носа, ще обърнеш внимание на устата, ще обърнеш внимание на челото. То е писано. Не обърнеш ли внимание на челото, че то е човекът. След туй ще видиш космите. Че лицето ще видиш, че ръцете. Най-първо, ще имаш представа за неговото лице. Имаш ли ти туй, ти вече имаш една площ, имаш един свят, в който може да разположиш силите, с които човек работи. Човек не е в лицето.

Сега има една наука. Тя тепърва ще се развива, тази наука, според която, ако ти насочиш своята мисъл или своя поглед към коя да е част на човека, ще произведе известен род чувствения или мисли. Някой казва: “В очите ме гледа.” Някой път той те гледа, но гледа само брадата, гледа една вдлъбнатина. Ходи насам-натам, но вдлъбнатината гледа. Гледа само брадичката, каза: “Хубава една брадичка, една трапчинка.” За очите, за туй-онуй, не му се говори, казва: “Много хубава трапчинка. Такава трапчинка не съм виждал.” Друг ще говори за някакви гънки, казва: “Гънки има на устата, като се засмее. Красиво нещо.” Той все ходи и гънките гледа. Където ходи, гънките са в неговата мисъл. Някой дойде, казва: “Носът му.” Някой обърнал внимание на веждите, някой на очите. Прави са, и цяла наука е това. После, ако той обърне внимание на ръцете.

За какво мисли човек върху тялото, той ще обърне съответстващо внимание. Мислите и действията ви върху целия ви организъм на човека и в духовния свят ще предизвикат известно влияние. Затуй съществува една наука, която в старо време

са наричали трепетник. Някой път трепне на ръката, на врата. Играе нещо. То е цяла телеграма. Ако проиграе дясното ви око, значи вашата работа се урежда. Ако проиграе лявото око, значи работата няма да стане. Ако ти проиграе дясната страна, добре ще стане. Ако проиграе лявата [зле] ще стане. По някой път проиграе тук, под лъжичката. Щом проиграе под лъжичката, много хубаво е. Не може да има по-хубаво, да ти проиграе под лъжичката. Като проиграе, то е вдъхновение. Ако си оратор, ще имаш бляскава реч. Ако ти си професор, учител, музикант, каквото и да си, проиграе ли ти под лъжичката, фурор ще бъде. Ако си млад момък или млада мома, фурор навсякъде. Но не проигра е ли... Като проиграе, то си има свои причини, то не е произвол. Това са разумни причини в света.

Много пъти има същества свършени в небето, нямат работа, оратори са, да ви кажа по земному, за да разберете, завършили са своето развитие, нямат работа. Не че нямат работа, но като останат, гледат някое същество, което страда на земята, оплаква се, че е нещастно, моли се да го направят малко щастливо. Това същество съсредоточи своята мисъл, измени всичкото състояние, проиграе под лъжичката. Не им струва много, всичко да тръгне напред. Ден, два, три, месец, два, гледат, ти си радостен, задоволен, весел.

Така работят и великите хора, и разумните хора, уреждат работите на хората. Ако ти може да използваш този момент, откакто са обърнали внимание, да пазиш връзката с тях, те ще ти помагат. Пък ако се отнесеш невнимателно, ще намерят някого друго, ще обърнат вниманието си върху друг. Туй е, де-то казват, че и без заслуга може. Не че е без заслуга. Те гледат какво се крие в тебе, гледат ти може ли да използваш условията. Или, казано на онзи класически език, Бог обръща внимание, понеже тия същества са свободни. Но Божественият Дух, Бог, Който е създал света, Той не създава. Той не може да определи за нас нито една секунда време, то е немислимо. Но Той трябва да отдели една десетмилионна част от секундата заради нас. Вижте какво схващане има Той. Той ще отдели една десетми-

лионна част от секундата, ще намери едно същество. Има същества, с които Бог работи. За това, да намери, да определи някое същество, Му взима една десетмилионна част от секундата. Туй същество разширява времето, защото неговата гама за времето е една стохилядна от секундата, а пък това същество ще намери друго, на което времето е както нашето.

Всички тези същества взимат участие в твоя живот. Човек е под тях, йерархически са наредени. Та в Писанието е казано: "Никой не умира за себе си." Ами за кого умира? За някого. И за себе си не може да живееш. Ние трябва да живеем, но за себе си не може да живеем. Ние трябва да живеем, но за себе си не живеем, не се заблуждавайте. Може да каже някой: "Аз може да живея за себе си." Ти може да живееш за себе си до толкова, доколкото разбираш онази велика Божия идея, която е внесена в твоята душа. Тази идея има приложение в дадения кръг, в който се движиш. Ти ще приложиш в дадения случай тази Божествена идея и ще извадиш опитност, всичките блага на живота. Може да съжелявате.

Някой път казвате, защо си се родил жена или защо си се родил мъж. Малко дете си, не знаеш колко ще живееш. Може да умреш като млада мома, може още на десет години да те вземат. Те казват, кармически умряло детето. Хората кармически не умират. Кармически е, ако вземат един човек и по закон го обесят. Когато обесват един човек, по карма е. Но когато един стар човек умира, когато един светия умира, по карма ли е? Не е по карма. Той умира по закон, направил някое престъпление. Онзи, който не е направил никакво престъпление, за какво умира? Може да кажете, съдбата му е такава. Нему трябва една опитност, през която трябва да мине. На светията в дадения случай му трябва една опитност, да опита в дадения случай какво нещо е смъртта. Защото, когато грешникът умра, умира по един начин. Светията умира по друг начин. Казвате, как умира като светия? Като умрете като светия, ще знаете. Никой не може да знае как умира светията, никой не може да знае как умира грешникът.

Аз съм гледал някой човек, аз му гледам лицето, свиване става. Разкривят се веждите, разкриви се устата. По всички тия движения може някой път да се съди какво става вътре в неговата душа. Защото тия пертурбации на лицето може да показат в света какво отражение има, какво преживява. До известно време този човек се смущава. Да кажем, аз не съм ясновидец, но един ясновидец, като мине тъмната зона, тоя се уплаши в ужас. Всички животи на миналото изпъкнат в картини. Той започва да се плаши от живота, какво ще прави? Но идва онзи, който го ръководи, казва: "Не се плаши. Туй, което виждаш, не си го създал ти, не е твоя творба. Ако речем да те съдим, има и други, които ще вземат участие. Ти имаш известно приложение, но всичко туй, което виждаш, няма да го турят на твоя гръб." Минеш в една по-светла зона, докато всичко туй оставиш зад гърба си, и влезеш в духовния свят, дето няма никакво задължение. Преминеш тази граница.

Всеки един от вас може да направи един опит да мине в другия свят. Нали сте имали такива моменти, когато сте чувствали, че сте на третото небе. Минали сте тази граница, може пак да се върнете. Ще идете и ще се върнете. Туй се чувства, туй човек не го създава. Неговият дух, неговата душа може моментално да излезе из тялото и да се върне. Някой път може вашата душа да излезе, без обаче вашето съзнание да знае, че душата ви излязла. Ще кажете: "Как така?" Майката може да ходи където си иска, без детето да знае къде ходи майката. Защото азът е съвършено свободен.

Психолозите говорят за его. С 1 може да означим духа. 2, това е душата. 3, това е егото. Следователно нашето съзнание, в което живеем, то е облекло на човека. Та сегашните хора казват, че човек нямал душа. Значи иска, след като роди детето, дълго да не живее в тялото, да живее извън тялото. Бащата напусне тялото, остави го. Остава да живее егото. Някой път дойдат бащата и майката, усещаш се вдъхновен. След като заминат, те те оставят като в пансион. Напусне ли те баща ти и майка ти, напусне те туй благородство, любовта. Туй дете се

учи, когато дойде душата. Оставен без душа, той е малко бебене, което иска само биберон: дай, дай.

Казвам, когато човешката душа, баща ти и майка ти, дойдат да живеят в тебе, вземат участие в отхранването на детето, гледат дали може да стане нещо от него. Ако няма да стане, веднага те развалят тялото, започнат работа пак наново, докато направят едно тяло, подходящо за човека. Тогава те се веселят. Тогава бащата и майката казват: “Този човек тръгна по небесния път, той е съвършен.”

Сега, когато изучавате Писанието, казва: “Да се всели Духът.” Мнозина имате едно механическо схващане. Духът, по този начин, по който е поставен, по човешки е то. Почти отношението е същото. Както бащата и майката се грижат за детето, така и душата и духът се грижат за вътре в нас. То не е център, към който тяхната деятелност е съсредоточена. Когато човек се съедини с душата и духа, той става мощен. Тази е вашата задача, най-първо, да намерите баща си и майка си. Не само да ги намерите, но и да ги опознаете. Тогава, като говорят, казва: “Виждали сме нашия баща.”

Но аз ви казвам, опитайте вашия баща. Това е вътрешно психологическо състояние. Когато човек иска да стане силен, да може да воюва в този свят, ако ти тръгнеш в света и имаш това съзнание, да знаеш, че с тебе има други някои същества, работят подир тебе, положението ти е вече сигурно. Щом се поколебаваш, веднага се изменя целият ход на работата. Първото нещо е сега във вратата ни. То е теория на нещата. Трябва да пазите връзка, да усилите връзката. Вие не се стремете да разберете какво нещо е Бог. Пазете връзката. Дръжте туй в съзнанието си, че Бог прониква навсякъде.

Всяко проявление е хубаво в света. То е проявление на туй първично, където и да е, може да е в животните, може да е в растенията. Ако видите една хубаво узряла круша, някой плод, то е едно малко проявление на Божественото съзнание. Ако видите чист извор, който извира, то е проявление на Божественото. Ако времето е приятно, то е проявление на Божес-

твеното. Ако вие през целия ден спазвате туй съзнание, виждате навсякъде проявление на Бога. Казвате: “Денят днес беше много хубав.” Но във вас дръжте идеята, че един ден ще дойде, и никой не може да го разклати. Божественото във вас никой не може да го разклати.

Някой казва: “Знаеш ли дали има Господ, или не?” Вие какво ще му кажете? Как ще му отговорите? Той пита дали има Господ, или не. По сегашните методи ще започнете веднага, научно да му докажеш. Не е лошо, но ти ще му докажеш, и той пак ще остане на своето мнение. Той ще каже, не е доказано. Това не е доказателство. Сега питам, трябва ли ние да доказваме на хората дали има Господ, или не. Христа, като Го запитаха учениците Му, какви доказателства даде? Казват: “Покажи ни Отца.” Кой е виждал Отца? “Който е видял Мене, видял е и Отца.” Той подразбира, казва: “Отец живее в Мене и Аз живея в Отца.” Той говори, две положения дава.

Обаче вие какво ще кажете сега? Представете си, че имаш смелостта и Му кажеш: “Който е видял мене, видял е и Отца.” Представете си, че ти, ученият човек, да ме питаш, има ли Господ, или не. Знаеш ли какво казват турците? “Мукалити са, казва. Такъв серсемин досега не съм виждал. Той е първият серсемин, който виждам.” Когато хората питат има ли Господ в света, идеята за Бога, хората разбират има ли разумност. То е друг въпрос. Идеята за Бога хората разглеждат от разни гледища. Има ли Господ, няма ли Господ, не е една и съща идея. Кажете: “Къде е мястото на Бога?” Философски е навсякъде и никъде. Ние какво трябваше да кажем? Ако обърнем, никъде и навсякъде. Но този ред на разсъждение, той само обърква, но той не може да ви интересува. Аз зная какво ви интересува. *(Учителят взе един бастун.)*

Сега какво искам да ви кажа? Казвате, досега аз разправях за Бога. То са отвлечени работи. Бог, кой Го знае къде е, никой не Го виждал. Да оставим тия набожни работи.

Казвам, на вас ви трябвават парици. Взема, че започна да копая, извадя едно гърне от десет килограма. Казвам: “Стига ли

ви?” После взема, че обърна пръчката на друго място. Изваждам друго гърне, от двайсет килограма. Казвам: “Да ви предам едно изкуство. Бедни сте. Но с едно условие. Ще извадите толкоз, колкото ви е нужно.” Аз имам тази магическа пръчка.

Има ли Господ, или няма? Кое е важно сега? Вас ви трябват пари, да си купите книги, защото, ако нямате книги, няма да бъдете учени хора. Като имате пари, ще имате книги, ще имате учител, защото без пари никой не ви учи. Ще си направите къща. После, ще имате автомобил. После, конче с малко кабриолетче. Сега ще кажете вярването какво е? Вие оставете вашето вярване, какви са вашите практически вярвания. Хубаво, аз като покажа с тази пръчица къде има богатство, има ли разумност в нея, или не? Който разбира, то е скрито вътре в пръчката. Казва: “Ще ме носиш.” Аз като го нося, той открива парите, той е маг. Като открие, взимам. Втория ден дойдем и двамата на мястото. Казвам: “Как сте? Парите, които извадихте?” Казва: “Няма тоягата ви. Къде е?” “Оставих я.”

Сега не само това, но да кажем, аз може да дойда някъде и да ви кажа: “Копайте.” Вие намирате. Пак казвам: “Копайте.” Пак намирате скъпоценни камъни като кокоше яйце. Това е пример. Веднага ще се измени съдбата ви.

Не само това, но в земята има известни течения на земния еликсир. Туй изсъхване на дървета знаете ли на какво се дължи? Жизнената прана е отбита, теченията са отбити. Жизнените течения, с които се хранят корените на дърветата, са отбити. Сушата и студът станаха причина да отбият туй течение.

Сега туй течение е и във вас отбито. Туй течение може да се повърне. Да кажем, ти си болен човек. Казвам, покопай малко. Копаете, веднага излезе вода, умиеш се, веднага си здрав. Казвам, зарови този извор. Туй ценното в света, туй Божествено течение постоянно извира. То е временно така. Когато Мойсей вдигна своята тояга, удари канарата, изкара вода.

Казвам, сега вас ви трябва едно знание положително за благата, които са скрити в земята. За този еликсир трябва да знаете, за благата, за тия течения трябва да знаете, за златото

трябва да знаете, за среброто трябва да знаете. Трябва да изучавате земята. Вие казвате, като идете в небето. Че какво ще правите, като идете в небето. Небето е място за знание, дето трябва да работите. Като идеш, там трябва да работиш. Принципно ще създавате. Животът, най-първо, започва с философия, с развлечение, после със занимание, после работа. Работата наричаме Божественото. Занимават се ангелите, пък ние сме философи, развлечение ни трябва. Развлечение хората трябва да имат. Хората, които имат развлечение, имат труд.

Някой от вас казва: “Аз познавам Господа.” Хубаво, щом познаваш Господа, ще ти даде една тояжка. Или ти, като дойдеш тук, беден си, сърдиш се, молиш се на Господа. Ходиш при един банкерин, ходиш при друг. Никой не ти дава. Но ако Господ е в тебе, казва: “Извади си от земята.” Сега, като идеш при един банкерин, той не те приема. Господ казва: “Сега, като извадиш гърнето и идеш при първия банкерин, от който си искал пари, ще кажеш: “Господине, аз искам да вложа своите пари при тебе. Ще ми дадеш един чек.” Ти ще занесеш цялата торба.” Веднага се изменят условията.

Кое е по-хубаво, да вземеш пари от банкерина или да му занесеш пари? Да му занесеш пари е по-хубаво, защото добиваш достойнство. Ще кажеш: “Господине, аз влагам парите си на безсрочни влогове.” След два месеца пак занесеш торбата, на третия друга.

Човек трябва да има съществено знание в себе си, да го придобива за своя си живот. Вземете лекуването, не е лесна работа. Някого лекуваш, но се влошава работата. Лекуваш едного с известен лек, оздравява. Лекуваш другото, разболява се. Лекарят лекува едного със зло, оздравява. Лекува другото – умира. Не всички може да се излекуват с един и същ цяр в света. За всяка една болест има спесифичен лек, специфично растение. Колкото болести има, толкоз и лекове има. Дадеш ли съответното растение, болният оздравява.

Всяка една болест се дължи на един недоимък вътре в организма. Слаб ти е стомахът. Стомахът значи няма онази жиз-

неност, която може да работи. Ще вземеш известно растение, ще уякчиш стомаха си.

Казвам, въвн от вашето верую има една наука, с която трябва да се занимавате. Някой ще каже: “Втори път като дойдем на земята.” Но вие започнете сега. Като дойдете втори път, ще продължите работата си. “Няма да остане време.” Казва: “На осемдесет години съм.” Започни работа, никога не е късно.

Затуй във вас трябва да се роди тази мощна вяра за една наука, с която ние може да подобрим живота си. Или този живот да се подобри, тъй както Господ иска.

Казвате: “Ако Господ иска.” То е криво схващане. Бог е вложил в нас едно желание, което ние трябва да развиваме. Ако аз не искам, и Бог не иска. Има неща, ако аз искам, и Бог иска. Пък има други, Божествени работи, ако Бог ги иска, и аз ще ги искам. Сега ние казваме: “Каквото Бог иска.” Да, вярно е, каквото Господ иска, но има нещо, ако аз го искам, и Господ го иска. Искam от Бога здраве, ще ми даде. Мен ми е потребно. Ако аз го искам, тогава Той ще ми го даде. Вие казвате: “Господи, ако обичаш, дай ми здраве.” Как ще кажеш на Господа, че ви трябва здраве, да ви разбира Той. Онази жена, която страдаше от кръвотечение, казва: “Само до дрехата Му да се допра, и ще оздравея.” Христос усети, че сила излезе от Него. Тя не каза: “Господи, мога ли да пипна дрехата?” Ти ще имаш вярата в Господа, като пипнеш дрехата с всичкото благоговение, с всичката вяра, Той ще каже: “Да бъде по вярата ви”, а не казва “Ако иска Господ.”

Ние поставяме въпроса на крива основа. Криво се тълкува Писанието. Не е нахалство, но тази жена имаше вяра. Всичките мъчнотии, които имаше, се магнаха. Мнозина се намират в мъчнотии, казвате: “Молим се, но Господ не ни слуша.” Как може да ви слуша Господ? Много голямо мнение имате, много искате Господ да ви слуша. Не, какво да ни слуша, как да ни слуша? Спесифично искате Господ да ни слуша. Той няма време, една минута няма да отдели за нас. Ти няма да Го спреш, няма какво да Му описваш. Той знае. Ти няма да пра-

виш онази погрешка на онзи проповедник. Като започне да разправя за Господа, цитира стихове. Дойде друг учен, и той цитира стихове, тъй казал Господ.

Ти някой път се молиш, и дойде противоположна мисъл. Тогава, като се молиш, да няма никаква контрастна мисъл. Туй състояние е много тягостно. Може да се молиш на Господа, казваш: “Мен ще слушаш.” Моето бръщолевене, ето един контраст. Христос казва: “Не мислете, че е в многото говорене.” Думата ви ще бъде: “Ей-ей.” Като кажеш същественото, ще вярваш в това. Необходимо е да придобиете знание на земята.

Сегашните условия, при които живеете, са много трудни, много мъчно се живее. Защото десет души ще те срещнат най-малко и ще развалят онова, което си придобил, да ти развалят придобитото. Сутринта излизаш весел, вечерта се връщаш грохнал. Като излизаш сутринта, и вечерта да се върнеш загостял, да си спечелил нещо. Така трябва да се върне човек. Разсъждавайте обективно. Това не е упрек, но това е нов начин за работа. Защото всичките религиозни вярвания, това са методи и начини. Но в природата има един начин, свършените същества, онези, които са завършили своето развитие, те имат един път, един начин. Най-хубавият път е, който са намерили. Казват: “Нашата опитност е туй, ние така сме завършили, така сме учили.” По този път, като вървите, ще свършите с най-малко мъчности, с най-малки разноски. Има други методи, които са много скъпи. Запример сутрин станеш, в третото небе си, весел. Вечерта се връщаш в ада. Молиш се, таман се очистиш, на другия ден пак паднеш. Пак ставаш, пак падаш, най-после казваш: “Дотегна ми да се моля.” Едно тягостно състояние имаш.

Ученикът трябва да се освободи от противоречието, което съществува в неговата душа. Да се избави от него, противоречието да остане вън.

Сега някои то вас имате тази опитност. Не знаая дали някой път ще намерите парите. Сега някои братя казват, че имало някъде пари заровени. Още никой не ги е намерил. Ня-

кои казват: “Зная злато заровено.” Но не може да го намерите. Казват, че не било позволено да се изважда, било омагьосано. Светските хора отдавна, без да са омагьосани, намериха и злато под земята, и скъпоценни камъни намериха. Религиозните хора [казват], че не му дошло времето, ако човек има пари, ще го развалят.

Сега не си туряйте този страх, че парите може да ви развалят. Ако много пари имате, дайте на другите, да не ви развалят. Ако толкоз се плашите, дайте ги. Щом дойдете до онова, което ви разваля, дайте го. Понеже, ако на една вода турят един бент, може да направи някаква пакост, пуснете водата да тече.

Сега да дойдем до същественото. Ученикът трябва да бъде богат умствено, да бъде богат духовно. Не материално трябва да бъде богат, не по форма, но туй, което имаш, на онова съзнание ти да си господар. Да знаеш къде е богатството и то да е на твое разположение. Защото всичкото богатство на земята е на разположение на праведния. Той със себе си няма да го вземе, но само туй, което е потребно. Златото, скъпоценните камъни, като тежки, ще ги оставите тук, в другите светове няма да ги занесете. Като идете на слънцето, там има друго богатство. Но има друго богатство, което ви помага на земята. И там по същия закон ще ви трябва. Казва Христос: “Търсете първо Царството Негово и правдата Негова, а всичко друго ще ви се приложи.” Търсете първом пътищата, по които Той създава и върви, да няма никакво противоречие.

Ще дойдеш, искаш пари. Намери гърнето, извади го, занеси го. И второ намери, занеси го на банкирина, за да познае, че си станал щедър. Дойде някой брат, закъсал. Дадеш му книжката. “Колко ти трябва?” “Две хиляди.” Дойде друг брат или сестра. “Много си закъсала.” Казва: “Този брат е много щедър.” Изваждаш, даваш.

Аз бих ви желал всички да имате по една книжка. Като дойде някой, веднага: колко ви трябва. Толкова дай. Ако нищо не давате, значи нищо не сте намерили, в банката нищо не сте вложили.

Сега трябва да се извадят парите и да се вложат при този банкерин, да се даде тази книжка.

“Божията любов носи пълния живот.”

Бъдете тъй добри няколко седмици, или пред клас, или след клас, да си направите упражненията. Вие съвсем занемарихте. Аз искам да забогатеете. Ще дойдете през зимата да искате пари. Богатство ви трябва. Всинца вие трябва да бъдете здрави.

Тази година гледайте да не изгубите. Двайсет и девета година има нещо, което друг път не може да вземете. Другата година като дойде, по друг начин ще дава. Двайсет и девета година каквото вземете, каквото приложите, добре. Каквото не вземете, отиде.

Поне четири-пет седмици рано идвайте. Аз вярвам, всички може да идвате рано.

VIII ГОДИНА НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС (1928-1929)

Четиридесет и втора лекция
5 юни 1929 г., София – Изгрев

ВЪНШНИТЕ ЛИНИИ НА КРАСОТАТА

“Добрата молитва”

Размишление върху правдивостта.

Понеже в природата всичките тела се движат, ако светлината на едно тяло се намалява, какво показва? Тялото се увеличава. Ако тялото загасва, светлината се намалява. Една свещ, ако гори на сто или двеста, или триста километра, светлината ѝ се намалява. Сега какво заключение може да извадите, ако светлината се намалява? От намаляването на светлината може ли да определим с каква бързина се отдалечава тялото?

Сега изобщо всичките хора свързват проявите на живота със самия живот. В проявите на живота не седи само приятното, красивото, страданието, скръбта, но целокупната проява на Духа. Той е резултат на Духа във всичките Негови прояви.

Следователно едно страдание може да бъде фиктивно, може да няма нищо реално. Казват: “Баща ти умрял.” Ти страдаш. Или кажат: “Парите са изгубени някъде.” Ти страдаш. Но може парите да не са изгубени, пък и ти с парите не си се родил. После, идеята, че баща ти умрял, е фиктивна идея. После казват, че някой се родил. Че умрял някой или се родил, това са неопределени идеи. Или да пишат вестниците за тебе, всичките хора да говорят, да направят някое голямо тържество за тебе. Такива лъжливи положения в живота съществуват.

По някой път, когато се приближава и когато се отда-
лечава, човек страда. Това не е живот. Да кажем, вие мислите,
че ви се спи. Мислите, че вие имате едно реално явление. Каз-
ват, че човек трябва да спи. Мислите ли, че човек трябва неп-
ременно да спи? Казвате, че човек трябва да бъде буден. Но
будността е противоположен полюс на спането. Човек, който
спи, не може да бъде буден. Невъзможно е човек да бъде бу-
ден, и пак да спи.

Казвам, когато се говори за живота, трябва да се раз-
бира нещо съществено, което не може да се опише. Някой каз-
ва: “Страданията.” Страданията на един човек не са страда-
ния на друг човек. Страданието на едного произвежда радост
на друг. Радостта на друг произвежда страдание на друг.
Изобщо на земята, когато даваш, скърбиш. Пък някой път, ко-
гато даваш, радваш се. Защо някой път, когато даваш, скър-
биш, пък друг път, когато даваш, се радваш? Когато си разпо-
ложен към някого, приятно ти е, когато даваш. Но щом не си
разположен комуто даваш, заставен си да дадеш, не ти е при-
ятно. Някой казва: “Малко дадох.” Ние го считаме като явле-
ние, че така трябва да бъде.

От какво произтича, че спрямо някой човек не може да
бъдеш разположен? Сега ти, като се възпитаващ, защо спрямо
някого не може да бъдеш разположен? То не е само спрямо вън-
шните хора, но човек някой път и спрямо себе си не е разполо-
жен. Вземете простото явление, вземете огледалото, огледайте
се. Някой път се харесваш, някой път не се харесваш. Щом се
огледаш, не си красив, неприятно ти е. Не знаеш как да изле-
зеш от това затруднително положение.

Питам, защо човек иска да бъде красив? То е един стре-
меж на духа. Тя е една необходимост. Нещата, които се офор-
мяват, представляват красотата на физическото поле. Щом е
красив човек, имате вече завършен акт, животът се изразява.

Красота има във всички съзнания, във всички области
на живота. Запример, ако вие бихте се пренесли в един по-висш
свят, [той е красив,] защото външната красота е израз на съзна-

нието вътре. У животните няма красота на лицето, има красота на тялото. В лицето има грозота, няма красота. Може ли да се възхищаваш от лицето на един вол, сокол, змия или от лицето на някоя жаба? Красота в лицето има у хората, а у животните има известна пластичност, красота в тяхното тяло.

Красотата е един външен израз на съзнанието, разширение на съзнанието. Колкото човек е по-красив, толкова съзнанието е по-широко, по-будно е съзнанието. Красивият и грозният човек са противоположни. Красота и грозота спадат към едно и също явление, само че красивият съзнава, че е красив, и грозният съзнава, че е грозен. Онзи, който съзнава, че е грозен, съзнава, че някога е бил красив, пък красивият съзнава, че някога е бил грозен. Там имате обратното. Светията, който съзнава, че е светия, съзнава, че е бил грешен. Грешният и светият човек са полюси на един и същ живот. Едно сравнение противоположно, което съществува в съзнанието.

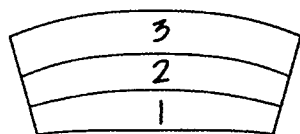
Казвам сега, ако вие се пренесете в един свят с по-широко съзнание, ако се пренесете при ангелите, вие един ангел от друг по красотата не може да различите. В съзнанието на ангелите те съзнават туй различие, окото им е толкоз будно. В тях има това различие, както между хората. Различават се лицата.

Казвам, има еднаква стойност навсякъде. Човек трябва да бъде красив. Красивият човек, ако красотата е пластична, той има всичките качества, защото в него животът се развива правилно.

Сега допуснете, че имате две линии, които представляват човешкия нос. Допуснете, че този човешки нос представлява течение в природата. Носът се е образувал, понеже има известно физическо течение от мозъка, което образува цял един кръг около човека. Туй течение може да бъде по-гъсто или по-рядко. Ако носът се удължава, какво показва това? Ако носът се удължил два пъти, какво заключение може да извадите? Когато една река се удължава, какво показва? Че силата, която стои зад туй

удължение, е станала по-голяма. Следователно у дългия нос, по същия закон, първичната сила е по-интензивна, силата, която образува носа. Но ако този нос се разширява, какво показва? Някой нос е дълъг, но е сплеснат. Ако носът се удължава или ако се разширява, вие имате два вида носове. Ако една река се удължава, показва, че сила има зад нея. Пък ако реката се разширява, показва, че водата се еувеличила, не само тази река и силна в стремежа си, но тя е същевременно издръжлива. Широчината показва издръжливостта. Но когато носът става по-широк, то се дължи на чувствата. Дължината на носа зависи от мисълта. Когато човек мисли, носът се удължава. Когато човек чувства, носът се разширява. Навсякъде, дето има разширяване, този закон е така. Удължаването на лицето става по закона на мисълта.

Сега на всичките области трябва да знаете този закон как да го пренесете. Удължаването на челото къде ще го пренесете? Ако челото е широко и ниско, какво има? Ако челото се разширява, чувства-

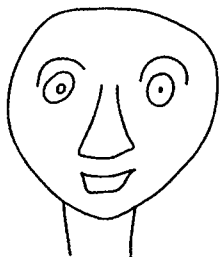

та играят важна роля. Ако челото се издига, става високо, мисълта е, която прави челото високо. Едно чело, което е широко и ниско, такова чело е практически, способно за обикновения живот на физическия свят. Онзи, на когото челото е високо, той е философ, не го интересува обикновеният живот.

Сега, ако съберете този, който има чело от петнайсет сантиметра широчина и два сантиметра височина и друг с десет сантиметра широчина и пет височина, тия двамата ще имат различни възгледи за живота. Когато се изучава, онзи, който има ниско чело, не може да мисли. Не че ниското чело е неспособно на мисъл, но няма условия за мисъл. Ниското чело не е организирано.

Мнозина от вас, най-първо, трябва да изменят формата на вашия облик, да направите каквото изменение и да е на вашата глава. Трябва да разбирате този вътрешен закон за красо-

тата, да знаете къде какво да измените. Искаш да придобиеш мекота в характера, ако не знаеш линиите на мекост, никога не може да придобиеш мекост. Може ли онзи художник, който няма понятие за красотата, да рисува красиви картини?

Аз ще ви нарисувам една картина, ще стана художник, вие ще се учудите. Тава са линии в живота, те съществуват, те не са произволни. Туй положение показва, че в природата, дето туй същество живее, има вечна борба, брожение, всичко е неорганизирано. Питам, ако тия две същества се срещнат, питам, каква любов ще проявят едно към друго. Любовта на тях ще бъде такава, че мъжът, като хване жената, ще я налага.

Тя ще го налага. Тя в носа, той в носа. И двамата казват: "Много се обичаме. Много знаеш да биеш." Ще мязат на онзи Тарас Булба от Гогол, който, като се върнат синовете от училище, иска да види какво са научили. Синът набива бащата. Той казва: "Браво!"

Питам, може ли за тази картина да получат Нобеловата премия. Ще ви я дадат ли? Няма никаква красота, никакво съотношение между очите, между носа. Следователно трябва да се оформи.

В морално отношение мнозина от вас мязат на това нещо. В сегашното положение, ако идете в ангелския свят, на това ще мязате. Вие ще кажете, души сме. То е друго нещо. Художникът бил красив, но не искат да видят художника, но картините му. Художникът сам себе си не излага, но картините си. Ако е за художника, да се изправи със своята четка, но казват: "Картините дай." Една картина, две, три, четири. И от тия картини съдят за вътрешния бит на художника, какво се крие в душата му. Тия картини показват състоянието на художника, неговия вътрешен гений.

Казвате: "Как, не ме ли харесваш, не съм ли добър човек?" Смешно е. Дай си картината. "Списател съм." Дай си кар-

тината. “Философ съм.” Дай си съчиненията. “Учен човек съм.” Теорията, хипотезата, понятията за света дай. “Аз съм свят човек.” Твоята святост не искаме, дай си картините. “Аз двайсет години как живея, и двайсет години все тегля.” Картините да видим, които си изработил. “Аз за бъдеще мисля”. Хубаво, за бъдеще.

Казвам сега, тия са несъотношения. Така не се разсъждава. Всякога трябва да имаш нещо изработено, да имаш една идея, на която да се установиш в себе си. Да имаш една идея изработена.

Да допуснем, че вие отивате за оня свят. Най-първо, кой ще бъде пропусъкът за оня свят? Да допуснем, че идете до райските врата. Какво ще кажете, за да ви пуснат? Не вземайте в дребната смисъл. Вие казвате: “Как тъй, ние вярваме в Христа?” Син, който не мяза а бащата, бащата никога не го приема. В деня, в който ти може да убедиш бащата, че синът не мяза нито на бащата, нито на майката, нито на дядото, нито на някого от фамилията, него вече от фамилията ще го изпъдят навън. Бащата усеща, че има нещо общо, в неговия род или от майката, затова го обича. Ако го убедиш, че няма нищо общо, казва: “Това дете не е наше. Да си върви.”

Та този закон е общ в природата. Не може да обичате някой човек, който няма някоя черта, която има у вас. Най-първо, трябва да бъдем художници. Не само да сме учили, но да имаме нещо изработено. Дотолкоз, доколкото човек изработва, не е в много картини, но в малкото хубаво, завършено. Вие, като оставите тялото на земята, с какво ще идете в оня свят?

Колцина от вас, като сте работили толкоз време, имат опитността да са ходили в оня свят? Може някои да сте имали, да сте били до вратата на рая в миналото. Може да кажете, че сте ходили, но това е предположение. Но колцина от вас имат опитността съзнателно да сте ходили до вратата на рая? Сънувате някой път, че в подземия ходите или хвъркате из въздуха, но колцина от вас имате опитността да сте ходили до вратата на рая?

Сега, ако не сте ходили до вратата на рая, туй ни най-малко не показва, че раят не е за вас. Ако досега не сте ходили, някоя вечер трябва да идете. Сегашните хора казват, че като идат в рая, назад не се връщат. Простите хора в българите казват, че който отиде в рая, назад не се връща. Сега вие седите тук и слушате лекция, но една жена има, която била три дни в оня свят, разправя ми какво видяла, какво са ѝ казали. Та в туй отношение някои прости хора са по-богати в своята опитност от вас. Вие сте по-богати във философия, пък те са по-богати в опитност. Следователно във време на изпитание те ще издържат повече, отколкото вие може да издържите.

Сега може да запитате, защо именно. Онази река, която има повече вода, по-мъчно пресъхва. Онази, която има по-малко вода, по-бързо пресъхва. Онзи човек, който има богатата опитност, той ще издържи в големите изпитания. Казва: "Това нещо го видях?" Като пресъхне, ще започне да мисли дали това нещо е било, или не. Затуй именно всичките ви вярвания, туй, което се преподава, трябва да се спрете, да имате една опитност. Опитността е вече изработено. Казваш: "Аз вярвам." Всеки вярва.

Ако сега ви кажат, опишете красотата, как ще я опишете? Вие имате известни идеали за красотата, но как ще я опишете? Външните линии на красотата какви са?

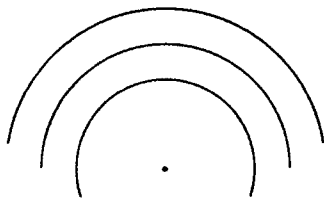

Тази линия, ако гледате отдалеч, е красива, но не е красива. Един човек, който прави постоянно движение, свие ту едното, ту другото [рамо], ту се чопли, ту се чеше, казва: "Не може да търпя." Той ме гледа. Представете си, че извадя един от вас и всичките започнат да му се смеят, пък той трябва да остане тих и спокоен, нему да е приятно. Да разсъждава съвсем обективно, като че не е свързан, като че това не се отнася до него. Туй да бъде в реда на нещата, че се смеят.

По някой път вие трябва да се заставите пет минути да стоите спокойни. Аз ви гледам, когато правите упражнението,

нито един не е застанал тъй, като закован, да мисли, да се качи горе. Щом се движите на физическото поле, вие не сте горе. Отвън трябва да има абсолютно спокойствие, а вътре трябва да има напрежение. В онзи парен котел онази пара, която бушува вътре, отвън няма никакво сътресение. Движението трябва да бъде вътре, да се движи умът.

Казвам, красиви линии. Най-първо, турете един център и около този център правете упражнения свободни. Щом като имаш красива линия, ще имаш еднакво отношение към центъра. Щом имаш смущение, не може да направиш кръг. Но ако мислиш, че може да теглиш една крива линия, колкото самоувереността е по-голяма, токоз [линията] е по-красива. На мнозина от вас ви трябват физически упражнения. Вземете един прът, направете един кръг, втори, трети. Пет-шест минути може да се упражнявате.

Сега ние не се упражняваме достатъчно. Ако човек не може да добие самовладане, той губи резултатите на своя живот. Всички болезнени състояния произтичат от факта, че много от енергиите, които сега имаме в организма, изтичат навън. Всяко безпокойствие, това е изтичане на енергиите навън. Животът е цяла една школа за запазване на енергиите. Дотолкоз може да бъдете здрави, доколкото може да задържите енергиите. Дотолкоз може да бъдете успешни, доколкото може да задържите енергиите си. Доколкото може да владеете вашите мисли, дотолкоз може да бъдете успешни. И доколкото може да владеете вашите чувства.

Думите на избухливост свързват чувствата. Всяка дума има своя динамическа реакция. Някой път някоя дума може да има избухливостта на барута. Някой път мисълта може да има избухливост, както химическите вещества избухват. Някое чувство може да има избухливостта на динамита. Ако запалите динамита или барута, избухват. Но има по-страшни избух-

вания от химическите. Едно психическо избухване е по-страшно от химическото. Една психическа мисъл, която избухва, може на сто, петстотин, хиляда километра да направи разрушение, когато динамитът е на двайсет-трийсет метра, зависи от количеството. Колкото думите са по-силни, става едно избухване на по-големи райони. У всичките религиозни общество става едно избухване.

Аз забелязвам по някой път, братя и сестри нямат търпение. Един казва: “Чакай сега, аз да кажа.” Друг казва: “Чакай, аз да кажа.” Бързат. Чакай, последен да изкажеш мнението си. Не мисли, че твоето мнение ще бъде меродавно. Защото ти каквото и да кажеш, ще се намери някой друг, по-умен. Ти не си последен гений. Може да си много добър, но пак допусни, че има по-добри, защото, ако туриш граница, че си най-добър, ще спънеш себе си. Ако туриш, че над тебе има хиляди и милиони същества по-добри, това ще те въодушевява да се развиваш, ще има накъде да се стремиш. Ако туриш една граница, ако допуснеш, че ти си най-добър, завършил си своето развитие, накъде ще ходиш?

Казвате: “Аз искам да разбера.” Какво искаш да разбереш? “Какво нещо е Господ.” Че ти като разбереш какво нещо е Господ, ти сам себе си ще унищожис. Ти, ако искаш да разбереш какво нещо е Бог, обичай Го. Ако искаш да разбереш Бога, обичай Го и ще Го познаеш. Ти искаш да Го познаваш, без да Го обичаш. Такъв закон няма. Казваш, че си Го познавал. То е обратният закон. В любовта има единичко проявление. Човек, който обича, постоянно се разширява съзнанието на човека.

Сега трябва приложение на едно учение. Когато човек не стъпва с цялото ходило, куца му нещо. Човек трябва да стъпва с цялото ходило, с всички свои добродетели. Ако стъпваш на пръстите, ще мязаш на котка. Ако стъпваш на петите, ще мязаш на кон. Човек трябва да ходи на цялото ходило. Човек има крака. Конят няма крака, има копито. Котката има само пръсти.

Когато говорим за човека, ако ти не може да стъпиш самоуверено на краката си, ти добродетели нямаш в себе си.

Стъпката на твоите добродетели ще зависи от твоя ход. От това, как ти ходиш, може да се познаят твоите добродетели. Като ходиш, трябва да знаеш как да ходиш. Вие ще кажете, тия работи са празни. Ако не ги научите, вие в живота нищо не може да постигнете. Трябва да знаеш къде да поставиш ръцете си, в джобовете си или отвън.

Сега, да започне една работа в живота, новата култура. Това, което имаме, е старата цивилизация. Обаче в новата култура ни помен няма да има от сегашните движения. Някой върви, погледне ту наляво, ту надясно, като че дебне. Или върви със свити вежди, като че се сърди. Друг върви, пляска с ръце. Казват, весел човек. Никакъв весел не е, това е актьорство. Веселият човек не съзнава, че е весел. Скръбният човек не съзнава, че е скръбен. Който скърби, без да знае, че е скръбен, и който е весел, без да съзнава, че е весел, той е човек.

Във вашето съзнание казвате: "Учителят тия работи трябва другояче да ги представи, друго трябва да каже." Сега кажете ми, какво трябва да кажа. Не само така да критикувате, но кажете. Казвате: "Не е хубаво, човек малко сериозен трябва да бъде." Кой е сериозен? Сериозен човек, аз разбирам следващото. Говори някой човек, слушам го в даден момент, зная къде говори право. Щом в него има усилие да ми се представи по-вече, отколкото е, той не е сериозен човек. Сериозният човек казва, ако има една река, колко е широко. Казва: "Има двеста метра." Като отидеш, ще видиш, че има двеста метра. Много дълга. Колко е дълга? Хиляда километра. Това не е сериозен човек. Сериозният човек е точен. Колко е широка? "Толкоз, хиляда километра точно."

Сериозният човек казва: "В толкова часа аз ще дойда." Нито пет минути по-късно, ще дойде навреме. Той е сериозен човек. Закъснее ли пет-шест минути, не е сериозен човек. Някой път може да има ускорение или закъснение. Сериозният човек, който е точен в постъпките си, казва: "Ще уча два часа." И учи два часа. Казва: "Ще направя това." Направи го. "Няма да го направя." И не го направи.

Българите казват: “Заповядай да ядеш.” Казва: “Не съм гладен.” А като седне, казва: “Уста кучешка, разядох се.” Той не е сериозен човек. Той е гладен, но очаква да го канят повече пъти. Казва, ако го поканят, че изведнъж вземе да яде, ще помислят, [че е лаком,] че чака да го побутнат. Иска да си даде тежест. Но когато каним един човек, трябва да бъдем искрени. Турците имат добър обичай. Той казва на госта си: “Буйрум.” Всеки взема и седне. Втори път няма “буйрум”. Който седне, седне.

Българите имат обичай да се канят много пъти. Казва: “Заповядай.” Не си по-голям от хляба. В туй отношение българинът има повече време. Който търси време, българинът има много време. Българинът само с едно е богат, българинът може да продава време. Той тръгнал някъде, гледам го спрял. Казва: “Ти в града ли отиваш?” “Да в града, казва, бързам.” Но като спре, много време мине. Стои половин час, казва: “То има време, не бързай.” Тя е хубава черта. Но този, който има много време, има опасност от отлагане.

У българите има друго едно несъответствие. Ти го срещнеш с дървата, казва: “Къде отиваш?” Теб ти трябва каруцата. “До града отивам.” “Колко може да вземеш?” Казва: “Около двеста лева.” “Аз ти давам триста.” “Ами дървата?” “Дървата ще ги вземат.” Той иска да иде в града, да продава дървата. Идеш при един българин в село, и за маслото му даваш три-четири лева повече. Не го дава, казва: “Ще ида в града да го продам.” Ще пътува пет-шест часа, ще скъса едни цървули. Може да го продаде и по-евтино, но казва: “В града продадох маслото.” Аз гледам, мнозина, че и вие ходите да продавате маслото в града.

Гледам, като правим упражнението сутрин, казват: “На Учителя де му дойде наум боси? Не може ли с обуца?” Може, не че това е закон. Когато хората се съберат на едно място, всичките да са боси. Щом между тях има разделение – има обути, други боси – никаква работа не става. Боси – боси. Обути – обути. На екскурзия – на екскурзия. Кога да станем? В четири – в четири. В един – в един. Че рано много. В един

часа, нищо повече. В дванайсет – в дванайсет. Всички на един ум. Казва: “Ама чакай да видим времето.” Казано е, на екскурзия. И дъжд да е, не спирай. Тия неща не трябва да препятстват. Да имаме едно мнение при всички условия. Това е сериозен човек. Казва: “Много рано, не съм се наспал.” Ще отидем на екскурзия, ще си доспим. Най-първо, да свършим работа, после ще си доспим.

Другото положение, което ви липсва. Казвате: “Не ме разбират тия хора.” Че не ни разбират хората, е вярно, но когато ни разберат, ние ще бъдем на небето. На земята не може да има разбиране. И да искат да те разберат хората, не могат. Тук, да искаме да ни разберат хората, ще ни направят най-голямата пакост.

Децата искат да знаят какво нещо е лукът. Изядат една люспа, втора, трета, казват: “От люспи е направен лукът.” Всяка обвивка има свое спесифично предназначение. Първата, втората третата, цяла философия има за лука. Трябва да ви говоря защо лукът си е направил десетина обвивки, кое го е накарало да прави обвивки. Лукът казва: “Човек трябва да познава себе си.”

Да познаваш себе си, без да се обезсърчаваш. Да кажем, аз съм сприхав човек. В тебе сприхавият човек има енергия, ти може да придобиеш обратно качество на сприхавостта. Само сприхавият може да развие едно благородно качество. Мнозина сприхави не може да разберат, казват: “Аз съм лош човек.” От тебе светия става. Ако не си лош човек, светия не става. Казва: “Какъв дженабетин съм.” Човек от тебе може да стане. Казва: “Трябва да знаеш, аз съм много добър човек.” И много лош човек може да стане от тебе. Ще кажат: “Как тъй лош?” Лош човек превеждам какво значи. Като кажат, че той е добър, разбирам, че той е лош, и после станал добър. А като кажат, че е лош, разбирам, че той съзнава, че е лош, и че в него има стремеж, отива нагоре. Онзи, който съзнава, че е добър, в него има обратно движение, той се връща към лошото.

Сега тълкувам. Онзи, който съзнава, че е лош, той е човек, който дава. Той обича, той дава от себе си. Онзи, който съзнава, че е добър, той взима. Питам, с кого може да спогодиш, с онзи, който дава, или с онзи, който взима. Затуй казваме тия контрасти, с добрия човек не може да живееш, той иска, а с лошия може да живееш.

Вие, като се карате, с добрите се карате, с лошите хора никога не се карате. Лошият човек казва: “Дотегна ми.” Добрият е възискателен. Той няма това, няма онова. Само добрите се карат. Дето има каране, все са добри хора. Като се карат, казват: “Много лоши са.” Не, много добри са, затова се карат.

Аз съм наблюдавал някой път пияници. Седнат двамата. Единият казва: “Ние, бай Стояне, много сме я загазили. Дай да си попием. Ха наздраве.” “Да прием. Много сме я загазили, много сме лоши.” На другата маса седят двама, не пият вино. Единият казва: “Знаеш ли, че ти не устоя на обещанието. Имаш да плащаш една полица.” И двамата са благородници, облечени хубаво. Казва: “Ти имаш да ми даваш. Аз мога да те дам под съд, аз мога да те туря в затвора.” Другите двама се прегърнали, целуват се, казват: “Човещина, но ние на какво сме замязали.” Другият казва: “Прав си. Я, глава.” Питам, от тия, двамата пияници и двамата благородници, кои са по-благородни. Аз предпочитам да имам съзнанието на пияниците, има вече наука.

Сега лошите хора са добри хора, а добрите хора са лоши хора. Превеждайте сега. Лошавината какво значи. *Лош*. *Л*, първата буква, показва стремеж нагоре към хубавото. *О*-то показва, че трябва да има условия да станеш добър. *Ш*-то показва, че този човек обича да говори истината. Тази буква показва, че той ще лъже, но казва: “Полъгвам по някой път. Не съм само такъв, да лъжа, но по някой път.” Лош човек е, който се стреми към Бога, който има условия да бъде добър. Говори истината. Той, като излъже, казва: “Излъгах те. Да ме простиш, човещина. Онзи ден за тия стоте лева, излъгах те. Казах ти, че баща ми бил болен. Не беше болен баща ми, но исках да пийна, казах една дубара.”

Другият сега, праведник. *Прав. П*-то показва, че човек е затворил пътя си към небето, отворил пътя към земята. *Р*-то показва, че взел топуза си, че кой каквото каже, се бие. Той мяза на кралимарковия боздуган. *А*-то показва, че е бременен с желания. То е неговият хамбар, дето всичко туря вътре. Тогава казва: “Аз съм много прав човек.” Прав надолу, прав с юмрук, прав с желания. Най-после, хамбарът голям. Казва: “Прав човек съм.” Много прав. Само че лошите ще наследят Царството Божие, правите ще бъдат изхвърлени навън.

Аз предпочитам думата “лош”. Тя е окултна дума, има съдържание. “Прав” е двусмислена дума. Затуй сега ние, за да изменим този закон, казваме: “Правда, справедливост.” Ще туриш буквата *С*, за да измениш закона. Буквата *С* ще измени целия ход на нещата. Справедлив трябва да бъдеш, а не прав. То е процес на размишление. Справедливост трябва да има. Ще съзнаваш, че си прав, но за земята мислиш. Съзнаваш, че си прав, но боздугана показваш. Съзнаваш, че си прав, но все за себе си мислиш. Голям хамбар имаш, но е за тебе. Ще кажеш: “Стига толкоз.” На децата, които вдигат шум, показват справедливостта: “С-с-с-с.”

Тогава, разбирайте закона. Ще превърнеш своята справедливост в “спри!”. Спри вече, отиваш надолу. Затуй казваме, че справедливия човек трябва да го спрем. Праведният човек еднакво трябва да съзнава, че е лош, че той обрал господаря, взел тия пари, изневерил на своите деца, разпродад всичко.

Някои хора са лоши от лично гледище, но от общоколективно гледище никак не са лоши.

Казвам, в съвременния език трябва да се превръщат думите. Сега хората само за правото говорят, но не могат да бъдат прави. Трябва да намерите една дума, която да ви въздейства.

Сега туй, за което ви разправам, е история. Ако ви кажа, че вие сте от правите хора, или ако ви кажа, че вие сте от лошите... не, няма да ви кажа, че сте от лошите, вие сте от правите. Трябва да направите една промяна.

Тогава ще кажете: “Сий.” На всинца ви трябва едно “сий”. Сий на Стария завет е онзи, който трябва да дойде у вас.

Сий, значи Божественото, което трябва да се пробуди. Този Сий, когото очакваш, трябва да се спре твоята правда, за да дойде той. Всичко, каквото си припечелил, трябва да го дадеш. За себе си няма да живееш, ще живееш за Бога. Всичко онова, което съм припечелил, защото злото и доброто в света са печалба. Като кажеш, праведен човек, не че той е лош, но при известни условия праведният е десет пъти по-лош от лошия, при известни условия лошият човек е десет пъти по-добър от правия.

Та казвам, трябва ви сега едно “сий”. Туй, което във вас е “сий”, на английски е [...], на френски е “се са”. Така е. Сий, ти си човекът, който мислиш, който може да стане добър. Но вие се спирате и казвате: “Аз съм много лош човек.” Щом си лош човек, ти си човек, който тръгнал към Бога. По външно съдържание, по израз си лош. Имаш стремеж към Бога, условия имаш да станеш добър, говориш със себе си истината.

Човек никога не трябва да покрива своите погрешки. Той трябва да ги излага на Божествената светлина, за да се изправи. Ако вие не отваряте себе си, не да се изложите изведнъж, да изсъхнете, но всякога трябва да отваряте вашето съзнание, за да може Божествената светлина да влезе и да извлече всичко, да обработва нещата. Когато къщата е влажна, отвори прозорците си, за да се проветри къщата. Когато у човека има известни елементи, които не може да употребява в живота [той трябва да се излага на Божествената светлина]. Човек трябва да съзнава, че е лош, но че има и добри работи.

Лошият човек съзнава, че Бог трябва да работи в него. Праведният човек е, който съзнава, че той трябва да работи в себе си. Праведният сам работи в себе си, а в грешния Бог работи. Грешният казва: “Ние загазихме. Само Бог може да оправи тази работа, само Той може да ни избави.” Праведният казва: “Ние сме спасени вече.”

И тъй, този, който го загази, стане сутрин, моли се, казва: “Господи, гладен съм.” Онзи, светията, който е богат, стане сутрин, и там Христос го представлява. Казва: “Благодаря ти, Господи, че не съм като онзи грешник.” При такова

състояние каква култура може да има, какво разбиране за духовния свят, каква връзка или по какъв начин Духът във вас може да работи.

Ние говорим за сегашния живот, тъй като сега е в тази форма, в която сме турени. Говоря за спесифичното съзнание, което вие имате. Може да го измените. За да го измените, вие трябва да имате положителна наука. Може да ви дам известни формули, да ги превърнете. Цялата сегашна математика може да се превърне в една действителна математика, тия числа да бъдат живи числа.

Да кажем, имате философи, един, двама, трима, четири, десет души философи. Какво може да направите с тях, знаете ли? Вие можете да обърнете целия свят. Ако вие имате десет красиви дъщери, ще бъдете ли беден човек? Една от друга по-красива. Едната красавица, другата още по-красива, и десетте са чудо в света. Баща, който има десет красиви дъщери, не може да бъде беден. И князе, и царе ще идат при него. Човек може да бъде богат, стига да има десет красиви дъщери, те са богатство заради него. Това са живи числа.

Казвам, ако се жениш, роди десет красиви дъщери, за да станеш човек. Пък ако не може да ги родиш, хич не се жени. Ако ти отиваш в науката да учиш, и родиш десет красиви идеи, ще те повдигнат. Ако ти влезеш в едно учение и родиш десет красиви идеи, те имат динамическа сила. Те са като сили. Ще работиш с тях, всичко може да направиш. “Чакай, казва, да попитам Господа.”

Тогава аз, като ида при Господа с десетте дъщери, показвам първата и казвам: “Господи, как, харесва ли Ти?” Казва: “Нека мине вдясно.” После представям втората. Казва: “Нека мине вляво.” Представям третата. “Вдясно.” Представям четвъртата. “Отляво.” Петата. “Отдясно.” Питам, каква е идеята, като туря моите дъщери, пет отляво и пет отдясно. Ще кажете: “Втасахме я.” Нали всички искате да бъдете отдясно.

Господ казва тъй: “Петте дъщери ще ги оженим на физическото поле, да работят. Петте ще ги вземеш и ще ги напра-

виш учителки, петте няма да се женят.” То е работа. След време тия, които са на земята, ще се качат горе на тяхно място, пък другите ще слязат.

Първия път като представи дъщерите, първата беше отдясно. Но втория път като ги представи, първата ще бъде отляво, втората отдясно, третата отляво, четвъртата отдясно. Туй е вярно. Ако вие днес сте от дясната страна на Бога, утре ще бъдете от лявата. Но вие сте идея на някого. Да кажем, ти си философ, мислиш, че твоето съзнание принадлежи на някое божество, по-високо. Ти си син на някого. Един ден твоят баща ще представи сина и дъщеря си пред Бога, ще каже: “Господи, да ти представя моята дъщеря.” Господ те туря отляво.

Целия ден опъваш каиша, работиш. Казва: “Много съм скръбен, много съм тъжен.” Ще работиш. Тъжните хора, скръбните хора работят в света, на работа са те. Някой казва: “Много съм радостен.” Целия ден се потриваш, четеш книги. Едното положение е право, и другото положение е право.

Казвам, този, който днес е радостен, утре ще бъде скръбен. В нашето съзнание Божественото остава в нас като един елемент неизменен, а нашият вътрешен живот постоянно ще се мени. То са тия идеи. Едното съзнание ще дойде, с което ти ще работиш, ще боравиш, до известно време то ще бъде с тебе. После, ще дойде другото съзнание, после трето, четвърто, докато дойде онова положение, да разберете Божия закон. Например да съзнаем, че всичко онова, което върши Бог, е добро и че в Божиите постъпки има вечна справедливост.

Вляво ли, или вдясно, трябва да бъдеш добър. Щом като говорим за доброто, добрият човек се сменя. Той трябва да дойде на друго място. Той седи на стола, казва: “Аз съм добър човек. Аз ще дам своя стол.” Онзи, който може да даде своя стол на другите, е добър човек. Този, който взима стола насила, е лош човек. Ако някой взема насила моя стол, той е лош. Онова, което ние може доброволно да направим на окръжаващите за едно съзнание, е добро. Не съм длъжен да направя добро за целия свят. Ако в дадения случай през деня към един човек окажа по-

читание и уважение, както за Господа, то туй ти си го направил за всичките хора. Следователно всички съзнават твоето добро.

Още за една седмица ви давам поздрава. Онзи, който поздравлява, ще поздравлява с дясната ръка, другият с лявата. Който поздравлява – с дясната ръка, който приема поздрава – с лявата. (*Към един брат.*) Много те обича твойт ревматичко. Обича те, стиска те. Нали като галят някого, щипят го. Хванат някое дете, то писне.

Трябва да дойдем до правилните схващания. Тия неща аз ги разглеждам, но за мене, ако е да изнеса една истина, аз бих го счел за губене на време, да разправяш за неща елементарни. Тия неща в един напреднал свят ги знаят и децата. Казвам, ако тия неща не ги научите, вие по-големи и по-страшни не може да имате.

Ако идете в Индия, един факир, който се е проснал на земята, и пак ще стане. Десет години се простират на земята. Какви усилия прави, за да [добие] една благородна черта. Десет години ляга-става, ляга-става. Какво търпение има. Някой индус свие ръката, и ноктите излязат от другата страна. Четири-пет години седи със свити пръсти. Ще кажете, това е заблуждение. Не, то е цяла наука. От вашето гледище е заблуждение. Че ако вашата ръка е отворена като суха и няма никакви линии, отворената ръка трябва да има линии, ако в тази отворената ръка няма любов, ако в отворената ръка няма мъдрост, ако в отворената ръка няма истина, ако няма милосърдие, ако няма правда, каква отворена ръка е. Ако тази затворена ръка има любов, има мъдрост, тя е намясто.

Следователно, ако затворената ръка не съдържа любовта, тя не е затворена. Ако отворената ръка не съдържа любовта, тя не е отворена. И затворената, и отворената ръка трябва да съдържат туй. Ръката трябва да бъде не само отворена, но и затворена. Затворена и отворена трябва да бъде ръката. Да бъде отворена, както трябва, и да бъде затворена, както трябва. Ако моята ръка, която спасява някого, е затворена, не е намясто. Когато искам да освободя някого, че ръката ми не е отворена, не е намясто. Когато искам да освободя някого, да пусна, отварям

ръката. Тя е добра ръка. Когато хвана онзи разбойник и го разтърся, ръката е затворена, тя е на място.

Казва: “Знаеш ли какво говори любовта?” Какво говори любовта? Не трябва да изнасилваш съзнанието на твоя брат. Ще каже някой: “Трябва да бъдем със затворени ръце.” Да, тъй е. Със затворени и с отворени ръце трябва да бъдем.

Та сега в себе си ще приложим този закон. Известни идеи ще държиш, други ще пуснеш. Всички вие трябва да се стремите да приложите вътрешно самовладане. Всичките промени, които стават във вашето съзнание, винаги да бъдете свободни, понеже всичко, каквото става във вас, съдейства за добро. И доброто, и лошото за праведния са равни. Всичко, каквото става за вас, има своя добър смисъл. Така като схващате, ще имате едно правилно схващане за живота. Не се стремете да преобразите вашия сегашен живот.

Запример някой казва: “Аз не искам да бъда търговец. Аз искам да бъда еди-какъв си.” За някой човек е определено да бъде търговец, за някой човек е определено да бъде учител. Кой където е поставен, да не изменя своето положение. Поставен си в едно положение, докрай изучи. Щом като свършиш онова, което се преподава, в това положение по-висшето съзнание ще те вземе, ще те пренесе на друго място.

Може туй да трае един ден, един час, пет-десет, може да трае цял живот, но повече от един живот не може да трае.

Тайна молитва.

“Божията любов носи пълния живот.”

VIII ГОДИНА НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС (1928-1929)

Четиридесет и пета лекция
26 юни 1929 г., София – Изгрев

ДВАМАТА БАКАЛИ

“Отче наш”

Размишление върху Божия промисъл.

Чете се темата “Отличителните черти на ученика”.

Какво е тъкачество? Да изтъчеш платно.

“В начало бе Словото”

Разбирането на човека зависи от неговия живот. От неразбирането зависят неговите страдания. Щом се увеличават страданията, увеличава се неразбирането. Щом се намаляват страданията, то е един признак, че разбирането се е увеличило.

Вие, най-първо, може да турите М – мъдростта, то е най-високото състояние. Мъдрецът е, който се е научил да живее. Следователно мъдрецът не страда. След него иде разумният човек – Р, после иде интелигентният човек – И, после иде астралният човек – А, и най-после иде личният човек – Л, човекът на личността. Той е като кърт, който се занимава с ровене, който всякога избира почва да рови. Ако питате защо ходи отдолу и рови, ще ви каже, че той си има философия. От нашето гледище може да е посмешище, но той си има разбиране, философия – от векове ходи и рови. Той знае защо ходи под почвата. От наше гледище не знаем кои са причините, ко-

ито го заставят да рови, защо не си [е] избрал някоя друга служба, да не рови.

Ние го кръщаваме кърт, понеже постоянно кърти. И англичаните казват “кът”. Кърт с какво се пише, с ижица или с ъ? Англичаните имат “кът”, и българите имат кът – кът да седи някъде, да има място. Но “кът” на английски значи да отрежеш. Българинът казва “кът”, и англичанинът казва “кът”. Българинът го кърти, англичанинът го реже. Англичанинът е по-практичен. Българинът ще търси търнокоп, да го изкърти.

Във всяка една философия трябва да дойдем до основните положения, които човек трябва да изучава. Той трябва да изучава доброто и злото като сили вън от себе си, или да ги изучава обективно. Те може да окажат известно влияние. Доброто оказва известно влияние и злото оказва известно влияние. Доброто внася известно влияние, че внася известно разширение в чувствата и в мислите и т.н. А пък злото има свойство да изстудява. Всякога при злото става свиване в човека. Следователно, ако този принцип действа, злото е един процес на смаляване. Като дойде злото, ще се [смали]. При злото човек има най-малките условия да се прояви. В края на краищата този, който върви в този негативен път, всичките придобивки са кратковременни, бързи са. Един вълк може да хване една овца и да я изяде, но в края на краищата ще плати с живота си. Тези придобивки не са постоянни.

Казвам, всички вие, които сте дошли до това положение на живота, трябва да имате спесифично схващане. Вие ако гледате светът как живее, вие не може да намерите вашия път, защото външният път не е меродавна мярка.

Запример онзи ден ние бяхме на Витоша. Имаше 22 градуса топлина, баня някои си правиха, толкоз беше хубаво. Тук долу беше мъгла и студено. Според този закон ние казваме: горе всякога е по-топло, долу е по-студено. Не е вярно това. Англичаните, като ходиха да изследват Хималаите, намериха, че на места има студ, който ги вмразяваше, но и по височините имаше места, на които топлината беше 25-30 градуса топлина.

Още съвременната наука не е изучила топлите и студените зони. Има известни зони, където оперират известни сили. Учителите на окултните школи знаят, но съвременната официална наука сега започва да изучава тия знания.

Вие имате най-доброто разположение като човек. Не се мине половин час, веднага се смени настроението. Казваш: "Нямам разположение." Ти само констатираш факта, но причините на твоето неразположение де са, не знаеш. Може да са вътре в дома. Вие намирате някого виновен. Вие го считате като лош полез. Казвате: "Този, ако не е вкъщи, работите ще вървят." Но това не е философия. Причините на нашето неразположение не се намират в дома. То може да е един повод, един резултат на нещо у вас. Или срещнете някого по пътя. Казвате: "Лош [поглед] има." Може да се случи да се измени вашето състояние. Започвате да ставате суеверен. Или после срещнете някой човек, казвате: "Откак срещнах този човек, не ми върви." Или пък: "Откак срещнах този човек, изясни ми се." То е, че този човек съвпада с добрите течения, които идат, или пък друг съвпада с лошите течения.

Вие сте достигнали до една област, дето трябва да знаете да се справите с външния свят. Казва: "Ще се моля на Бога." Аз, когато казвам, че трябва да се моля на Бога, разбирам, че трябва да дишам. Дишането е закон. Трябва да дишам правилно. Или трябва да ядем. Яденето е един закон, той съществува – ти трябва да ядеш. Какво трябва да ядеш и как трябва да ядеш? Какво трябва да ядеш сутрин? Попара? Какво трябва да ядеш на обяд? Печено? Вечерно време какво трябва да ядеш? Някой казва: "Пих един чай."

Природата, като определила яденето първоначално, имаше ли чай, предвиден за меню? Чая го имаше, тя го тури, но тя тури водата, за да прекарва твърдите храни, да ги поразмеква. Понеже тази вода се изменя от външните влияния, на колко градуса трябва да бъде, каква топлина трябва да има? При сто градуса над нулата пие ли се? При десет градуса под нулата пие ли се? Десет-двайсет градуса под нулата водата пие ли се?

Не се пие. Едва ли до нула градуса може да се пие. При колко градуса замръзва водата? При нула градуса. Ако знаеш на колко градуса замръзва водата, това няма да поддържа живота ти, то е специфично знание. Ако знаеш как да употребиш водата, това е важно.

В някои отношения птиците, животните, млекопитаещите употребяват водата по-добре, отколкото хората. Понеже в нашето ядене някой път ние туряме повече сол и мазнини, те ни заставят да прием повече вода, отколкото трябва. А пък някой път ние ядем храни, които са толкова сладки, у нас се заражда желание да прием повече вода. Казваш: “Аз вода не пия.” Когато искаш да бъдеш здрав, някой път е нужно да стане известна промивка. Трябва известно количество вода, да става промяна. Водата в организма играе такава роля, каквато играе в земното кълбо. Ти не може да произведеш каква и да е реакция без вода. Трябва да става обмяна всеки ден, трябва да внасяш всеки ден вода в организма си, и то доброкачествена. Да кажем, ако си в един град като Париж, Лондон, Берлин, Ню Йорк, имаш право да се извиняваш, но тук, в София, може би на един-два километра разстояние може да имаш, може да напълниш едно гърне с вода, нищо няма да те извини. Казва: “Нямам време.” Време всички имате, стига да иска човек. Когато иска, има време, когато не иска, няма време.

Времето на човек, който има желание, се продължава. Времето на човек, който няма желание, се скъсява. Като каже: “има време”, има време. Като каже: “няма време”, няма време. Като каже: “Много полека вървиш”, тъй става, много полека върви. Като каже: “Много бързо вървиш”, тъй става – много бързо върви. Казва, че “тази работа не може да направя”, и тъй става – не може да я направи. Като каже, че може да я направи, тъй става – направя я. Казва, че учен човек ще стане. Тъй става – учен човек става. Като каже: “Учен човек няма да стана”, тъй става – учен човек не става.

Човек е всемогъщ, каквото каже – става. В това отношение почти маги сте. Казвате: “Не вървим добре в пътя.” Право

е, тъй става. Именно трябва да дойдем до положението, дето думите стават сила. Но ти се свързваш с известни течения, казваш, с каквито дружиш, такъв и ставаш. Промяната е един резултат на всички сили. Ти вървиш, но не си сам. Като погледнеш, ще видиш, ти не си сам. Ти вървиш – отляво и отдясно цяла една компания, разговарят се като агенти или както ги наричат, комисионери, – тези, които разпространяват търговски стоки. Всеки носи стоката си и убеждава.

Сега на вас ще ви дам едно окултно правило. Вие искате да го пишете, вие само ще ме слушате. Аз ще ви го представя във форма, както е в природата, вие ще извадите правилото. В природата има двама бакали, големи предприятия, фирми. Едната фирма принадлежи на тъмнината, другата принадлежи на светлината – бакалин на тъмнината и бакалин на светлината. Вие може да ги кръстите черната ложа и бялата ложа. Едната – по Бога, другата – по дявола. Но то е един факт.

Аз, щом като вляза в един бакалин на тъмнината, ме посреща много учтиво: “Заповядайте, господине.” Дюкянът е отлично нареден. Захарта, зехтинът, всичко туй, но в него има желание да ме излъже. Като ме излъже, той усеца в тази лъжа много голяма приятност. Ако може да ме излъже, по-хубаво нещо от това не може да намери в света. Той има десет чувала наредени, с хубава захар, но не зная коя е най-хубавата. Ако го попитам коя е най-хубавата, той ще ми представи за най-хубава най-лошата. Питам: “Ами онази?” Той казва: “Не струва.” Той иска да прокара калпавата, евтината захар за доброкачествена. Аз погледна, представя се, че вярвам. Казва: “Онази е много евтина.” Казвам: “Дай ми десет килограма от нея.” Той прехапе устните, тя е по-скъпа. Ние играем на табла, хазартна игра. Той не е от тези, да се покаже. Казва: “На драго сърце.” Тегли. После има смокини. Пак същия закон, иска да тури евтините, да ги прокара много по-скъпо. Аз казвам: “От другия чувал ми дай.” Напазаря си, напълня торбата, изляза. От най-евтиното и най-хубавото вземам, аз си избирам. Законът е такъв.

Като вляза при един бакалин на тъмнината, аз си избирам стоката. Ще го питаш коя е най-хубавата и [коя е] най-калпавата. Не вземай от тази, която той казва, че е най-хубава. Това, което той казва, че не струва, от него вземи. Ако държиш туй правило, глава няма да те боли. При този бакалин като влезеш десет пъти, той постоянства, същият закон. На единайсетия път като идеш, той затворил, фирмата се преместила на друго място, ликвидирал да го не знаят. Ако ти не си умен, той всякога ще те излъже. В него има желание да лъже. Не че ще спечели, някой път губи, но като те излъже, той целия ден е весел, казва: “Намерих едного да излъжа.”

Щом като влезеш при бакалина на светлината, ако държиш същия закон, както при бакалина на тъмнината, ще изгубиш. Като влезеш при него, ще кажеш: “Моля, дайте ми от най-хубавата стока.” Каквото ми даде, най-хубаво е, той трябва да избира. Аз не избирам, той избира. Когато съм при другия бакалин, въпросът е друг, тогава аз избирам.

Тия бакали вървят с вас и продават стоката си. Каквото ти каже бакалинът на тъмнината, ти направи противното. Ти няма да казваш какво мислиш заради него, ще похвалиш тяхната стока, че е много хубава, но ще вземеш от другата стока. При другия бакалин законът е, че той [не] може да продаде калпава стока, той продава хубава стока. Единият продава долнокачествена стока за първокачествена, хубавата стока държи за себе си.

Ние, когато оставяме работите, казваме: “Бог да ги уреди.” Когато отиваш в бакалницата на светлината, в Божествената бакалница, остави работите ти да ги уреди друг. Кажете: “Най-хубавото ми дайте.” Не си избирайте. Избирате ли вие, ще изберете най-долнокачественото. Щом си в другата бакалница, избирайте вие. Щом сме на земята, ние сме в бакалницата и всеки един от вас трябва да избира. Ако не избирате, дяволът ще ви избере най-долнокачественото. Дете ще се роди, пак ще избираш. Туй дете в тъмнината се ражда по един начин, в светлината – по друг начин. Някои хора се раждат вечерно вре-

ме, някои посред нощ, имат един характер. Някои се раждат до обед, имат друг характер. Каквото казвате вие.

Казвам, щом сте се родили вечерно време, ще знаеш, че в тебе има много стока от бакалина на тъмнината. Но ти опитваш тия стоки добри ли са, или не. Трябва да знаеш своята стока доброкачествена ли е, или не. Искаш пари назаем. Ти ще се покажеш много внимателен. Отиваш ти при бакалина на тъмнината, искаш да минеш за много праведен, искаш да вземеш пари от него. Мислиш ли, че ако изнесеш една от неговите отрицателни черти, той ще ти даде пари назаем? Нищо няма да ти даде. Ще кажеш: той не е лош човек. Не, не, ти умно не постъпваш. Ти от бакалина ще вземеш пари назаем, макар че е лош. Той ще ти тури условия, но ти избири условията, не се връзвай. Ти кажи: “Ако аз взема пари назаем за една година, колко са лихвите?” Казваш: “Както ти уредиш.” Ако е както той урежда, ще бъде [както оня] българин, който взел осем крини жито от един турчин, че след като плащал осем години, останали осемдесет крини. То е дяволът. Като те върже дяволът, след осем години ще имаш да даваш още осемдесет крини, ако оставиш той да урежда работите. Щом вземеш парите, не отлагай, плати. Оставиш ли, отиде вече. За една година плати. С добрия бакалин може да отлагаш година, две, три, пет, десет. При онзи — за година, повече не отлагай.

Ако се зароди във вас желание, да изправите погрешките. Що е изправяне на погрешките? Една погрешка е един навик. Тай както българите, [които] се намират в Америка, дето има друг обичай. Няколко пъти може да го арестуват. В България сто пъти може да плюеш, никакъв затвор няма. Но в Англия има място, плювалници има. Не е позволено да плюеш където и да е. И в природата е така. Един англичанин казва така: “Законът на природата е закон на Англия.” Англия се води по законите на природата. Както в природата постъпват, така и тя постъпва. В природата не обичат да плюеш, където искаш. Ти може да плюеш, тя не забранява, но ще платиш. Не се позволява да плюеш навсякъде. Плюеш ли, ще се яви полицаи, казва:

“Моля номера ви, името ви.” Ще ви съставят един акт, ще ви глобят. Първи път ще ви глобят, втори път, трети, и ако човек не изправи една своя погрешка, не погрешка, то е един навик, какво ще придобие? На десет места плюнеш, но десет акта ти съставят по сто лева. Ти едва на деня изкарваш 50 лева, какво си спечелил? Печалбата е, че ще изплатиш това, което има да даваш. То е икономическата страна.

Вие казвате, защо светът да е нареден така? Оставете този въпрос за света, защо светът е така нареден. Има работи, с които ние не трябва да се занимаваме. Защо хората трябва да се развиват, оставете този въпрос настрана. Как се е развивало човечеството. Даже най-видните хора проучват [как] се е развивало, как е минало от една форма в друга се опитват да превърнат. Ние още не знаем в каква форма ще се смени конят, след тази форма конят в каква форма ще мине. Ако има прогрес, ако формата представлява закон на развитие на живота, тогава всяко стъпало, всяка форма ти трябва да знаеш към коя от формите спада в дадения случай.

Много от нашите мисли не са от рода на хората. Да допуснем, че у тебе се заражда желание, кажеш: “Да го хвана за врата, да го удуша!” и мислите, че то е изкуство на човек. Не е изкуство на човека, то е изкуство на животните. Казва: “Иде ми да го хвана, да го разкъсам на парчета.” Мислите ли, че това е от човека? То е на животните. Казва: “Искам да му направя добро, къщица да му мобилирам, да му купя дърва.” То не е животинско, то е човешко.

Всичките отрицателни черти, които човек може да прояви, то са животински състояния, които човек носи със себе си. Или това са някои долни фази на човешкия живот на грехопадението. Тия фази ние сме наследили, това са неща, утаени в нашия организъм. Ние може да се освободим, не са толкова опасни утайки. Ще дойде една утайка, ще се прояви. Ако вие знаете, може да се освободите. Сега човекът не е създаден от утайки. Има утайки, има и наслоявания, богатства, вложени в човешкия организъм, сили, с които той трябва да се справи.

Та в тази област трябва да знаем откъде започва личният живот. Има една област, да се занимаем с почвата, с всички елементи. Ако може да изучите личността обективно, вие тогава ще изучите отрицателните, лошите страни на личния живот. След като се справите с него, ще влезете да изучавате астралния живот. Той е вече животът на водата. Рибите преди хиляди години са придобили известна опитност, известни познания. След туй ще дойде интелигентният човек, то е човекът на ума. Ще се справите с какво? [С] въздуха. Най-после ще дойде разумният човек, той е духовният, плод на умствения свят. Вие ще имате тук силите на светлината и силите на топлината да се справяте. Мъдрецът вече се занимава със самия живот.

Тия четири области, то са условията, при които животът може да се прояви. Ако не разбирате тия условия, тогава и животът да дойде във вас, ако не сте подготвени за тия условия, този живот правилно не може да се прояви. Вземете в земеделието. Може житото да го посееете, както българите го сеят, то е една от системите. Семето го хвърлят в почвата. Обаче сега има една друга система, която препоръчват, леховата система. Вие може да накарате един клас да порасте една педя и половина, но трябва да го посадите няколко пъти. В тази лехова система, най-първо, се посадят семената рядко. След втори път, като се разкопае земята хубаво, тия покаралите житени зрънца се пресаждат наново на разстояние 20, 25, 30 сантиметра едно от друго. Ако вие посадите по тази система, от един декар ще изкарате толкоз жито, колкото може да изкарате при другата система от десет декара. Значи, ако на житото му дадете по-голямо пространство, то ще даде повече.

Следователно законът е същият. Вие имате известни дарби в себе си. Ако на тези дарби дадете повече условия, с по-малко усилия ще даде повече изобилие. Ако не разбирате, вие с години може да се мъчите. Добрия живот вие не го считайте една придобивка, която може да се даде по наследство. Добрият живот, добрите навици, то е придбивка. То е задача на живота.

Казва: “Аз искам да бъда добър.” То е задача. Ти се раждаш с възможности да бъдеш добър. Но добър да станеш, то е придобивка на живота. Ти се раждаш с възможности да мислиш, но ти мъдрец не може да се родиш. Ти се раждаш с възможности, но всичките придобивки, това са възможности, зависи от вашата разумност как ще постъпите. Някой казва: “Сега аз не съм добър човек.” Като че неговата добрина е наложена. Казва: “Да бях се родил добър... да бях се родил богат... ама баща ми да беше богат.” Това са вметнати работи, че баща ви е богат или че баща ви е беден, това са вметнати работи в живота. Случайно е да бъде баща ви сиромаш. Баща ви е сиромаш, защото е заспал, защото не разбира, затова е станал сиромаш. Баща ви е богат, защото разбира. Ако вие вървите по линията на разбирането на баща ви, вие ще имате, както баща ви има. Ако вие не вървите по разбирането на баща ви, вие няма да имате, както баща ви [има], вие ще загубите всичко, което има. Може да се ползвате от опитността на баща ви. Миналото, опитността онаследявате, може да се ползвате, както от книгите на един библиотекар. Ти не може да вземеш тия книги, да ги задържиш за себе си. Чуждите добродетели и добродетелите на баща си не може да вземеш. Добродетелта на баща ти е негова, твоята добродетел е твоя. Туй, което придобиваш, то остава твое.

Затуй именно казвам всички хора да вярват. Хубаво е всичките хора да вярват, но твоята работа ще се оправя от твоята любов. Твоите работи ще се оправят от твоето добро, твоите работи ще се оправят от твоята интелигентност, от твоето сърце, от твоя ум. Не казвам, че ти ще бъдеш съвършен господар. Условиата, при които си турен, тази Първоначална Причина, Бог, Който те е турил, този Бог има желание всичко [да уреди], казва: “Разумно ще работиш.” Той ти турил учители наоколо, да изпълниш Неговия закон, оставил те е свободно там, де-то работите вървят съгласно.

Сега вие вървите добре. Божествените ограничения идат, понеже Бог никога не може да направи погрешка. Ние сега мислим, че Той, като допуска погрешка, казва: “Ще мине.”

Че като направим погрешка, даже Той не мисли, законът е такъв. Ти, щом направиш погрешка, ще усетиш мъздовъздаянието не след много векове. Казва: карма. Някой седи на високо място, казва: “Аз ще скоча.” След векове не иде мъздовъздаянието от скачането, веднага ще си изкълчиш крака. Казва: “Ще остане ли в другия свят да ме наказват?” Не, наказаха те сега. Мъздовъздаянието в света иде точно навреме. Туй, дето някой от вас казва, че нещо ви се случило от миналото, има нещо. Има нещо от миналото, но ти скочи. От миналото ти може да направиш същата погрешка, че има мъздовъздаяние. Миналото върви, но ако си разумен, кармата не може да те застави да грешиш. Но е тъй, но ти може да не грешиш, може да не скачаш, от тебе зависи. Защо ще скачаш долу.

Казвам, в разумното разбиране на живота, този живот трябва да го примириш с условията, при които живеем. Да кажем, ти си беден човек, но не харесваш положението си, седиш, занимаваш се, защо Господ създаде света, колко е лош и т.н. Ти остави защо Господ направи света. Ти допусни в ума си, светът е добре направен, допусни, че всичките хора са добри, ти си останал на опашката последен, който трябва да се поправиш. Веднага ще се подобри светът. Ти като мислиш, че светът е лош, не си на правия път. Представи си, че всички са добри, и ти си останал последен в тази йерархия. Всичките хора са се обърнали към Бога, ти си останал на опашката. Ти живееш с неправилно убеждение на миналите векове, че хората са лоши. Може това да е една мисъл на миналото в тебе.

Кога са лоши хората? Щом някой човек ме излъже, той е лош. Преди да те излъже не беше лош. Даде ми пари назаем, той е добър. Не ми ли даде пари назаем, той е лош. Преди да ми беше дал парите, не беше добър, и като не ми даде, стана лош. Дали човек дава, или не дава, то е друг въпрос. Не трябва да си създавам идеята, че еди-кой си човек е длъжен да ми дава каквото поискам. Няма такъв закон. Който иска. Но при какви условия, който иска? Всички знаете, който иска, при какви условия дава. Той иска почивка, дай му почивка. Исква стомахът хра-

на, дай му храна. Иска въздух, дай му въздух. Иска умът да мисли, дай му мисли. Ако ти дадеш на ума каквото иска, ако ти дадеш на сърцето каквото иска, ето закона, от който трябва да започнем. Ако на тия твои близки, които искат, не може да услужиш, как ще услужиш на външните хора.

Тогава вие ще се намерите в положението на онзи, който отива при друг. Той нямал доверие, казва: “Не може ли да ми кажеш една лъжа?” “То, казва, беше на младини. Но сега лош е животът. Много съм пострадал, побеля ми главата. Баща ми умрял. Викат ме, нямам пари.” Капват две сълзи. Онзи изважда хиляда лева. Казва: “Това е последната лъжа.” Той сам не вярва на това. То е един краен пример. Аз не зная, такъв един пример едва на един милион хора може да стане. Турям един знаменател един милион. На един милион хора ще се намери един така да постъпи, но го има, не е изключение. На един милион случаи ще дойде един, така да те излъже по този начин.

Питам, след като те излъже, дал си хиляда лева, най-първо се заражда желание, казваш, той те излъга. Какво се образува в тебе? Казваш: “Що бях толкоз будала аз?” Аз, ако съм на ваше място, ще го повикам, ще му дам един банкет, ще му кажа: “Понеже баща ти умрял, ще ти дам банкет, ще ти дам хиляда лева. Много ти благодаря, ти ми създаде хубави мисли.” Аз му казах: “Кажи ми една лъжа.” Не му казах: “Кажи ми една истина.” Аз накарах този човек да лъже, казах му: “Кажи ми една дубара.” Аз му казах да лъже. Ако му бях казал: “Ти си ходил в странство, кажи ми нещо хубаво”, човекът щеше да ми каже. Аз казах: “Я ми кажи една лъжа, кажи ми хем хубава лъжа.” Сега има една опасност.

Една нова насока трябва да вземете. По някой път в живота има един морал, той е относителен. Ти трябва да бъдеш добър, това няма да туряте в сметка. Ти трябва да се учиш, това няма да туряте в сметка. То е все едно да казва някой: “Ти трябва да дишаш.” Преди той да ми каже, аз дишах. “Ти трябва да ядеш.” Преди той да ми каже, аз ядох. “Ти трябва да почиваш.” Преди той да ми каже, аз почивах. Какво иска да ми ка-

же “ти трябва да дишаш”, на това трябва да обърне внимание. Правилно трябва да дишам. Казва: “Правилно трябва да мислиш.” Като каже: “Ти трябва да мислиш”, ти досега не си ли мислил? Но правилно трябва да мислиш. Ти трябва да бъдеш добър християнин. Нима досега не съм бил добър християнин? Трябва да определим в какво седи тази добрина. Това [е] твое право. Казва: “Да разбере правата смисъл.” Казва: “Учен човек трябва да стана.”

Казвам: “Ти си се облякъл тънко, скоро времето ще се измени.” “Че отде знаеш, че времето ще се измени?” Господ знае. Не се минава един час, времето се изменя. “Аз не го послушах. Вали дъжд, окваса се, може да се простудя. Този човек предупреждаваше, казва, времето е хубаво, но може да се развали, съмняваш ли се?” Като тръгнах от къщи, бях неразположен, туй неразположение моят барометър го показва. Ти тръгваш, но времето ще се развали. Неразположението показва, че в пътя времето ще се развали. Тръгваш в пътя за стока, усещаш крайно неразположение. Казват: “Ти не си добре запознат, ще те излъжат.” Ти го усещаш вкъщи, ти отиваш, казваш: “Казваше ми нещо.” Хубаво, щом ти е казвало нещо, щом си така неразположен, трябваше да купиш най-малко. Ако искаше да купиш за десет хиляди лева, трябваше да купиш за хиляда. Ти си отишъл да купиш за десет хиляди, пък си купил за двайсет хиляди. Купуваш много стока, не може да я продаваш. Това е вътрешно лакомство.

Мнозина християни им се иска изведнъж да станат християни. Казва: “Искам да бъда много добър човек.” Той иска да бъде много добър човек, всичките вестници да пишат за него: “Негово превъзходителство господин Иван Стоянов даде десет хиляди лева за сиромасите, двайсет хиляди лева за едичие си училище. Този е един благороден човек.” Дава за Великден, за Коледа, после за другата година. Всичките хора знаят, че той прави нещо. Той иска да бъде добър човек. Питам, след като пишат вестниците, той казва, печели. Хората ще кажат, имал, че дал. Не е това.

Човек трябва да има едно вътрешно съгласие с живота. Друго нещо трябва да търси. Божественото, разумното. В какво седи туй Божественото, разумното? Когато дойде това Божественото, разумното, ние постоянно Го отричаме. Ще се заредят като този бакалин. Него ден ти ще влезеш в бакалницата на тъмнината. Ще попиташ за туй, което искаш, колко струва. Той ще ти даде най-калпавото. Тази захар ти не избираш.

Сутрин ставаш, молиш се, искаш да бъдеш добър човек. Но Бог на пътя ти дава най-малкия опит, да бъдеш добър човек. Срещне те един господин, казва: “Ела с мене да ми направиш една малка услуга.” Най-малкото е то.

IX ГОДИНА НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС (1929-1930)

Двадесет и първа лекция

15 януари 1930 г., София – Изгрев

ОПИТНАТА ШКОЛА

“Отче наш”

Размишление.

Всеки ученик или всеки верующ има да се занимава с две задачи по отношение на числата: абсолютни числа и относителни числа. По отношение на философията има да се занимават с реалните неща на живота. Едновременно трябва да изучавате човешкия свят и Божествения свят. Именно трябва да държите в ума си мисълта: абсолютно реалността не може да се прояви на земята. Тя временно се проявява.

Вземете един процес, вие сте гладен. Като се наядете, мислите ли, че няма да огладнеете? Не се минат три-четири часа, гладът пак се явява. Пак се нахраните, не се мине много, пак огладнеете. Сега философията, защо е гладът. Гладът е един стремеж, една реалност, на която никой не знае произхода. Тогава се задава въпросът, без ядене не може ли. Та казвам, трябва да се утоли жаждата. Щом има глад, без ядене не може. В човека то е един стремеж да се прояви вечното в човека. Ти, като си гладен, благодари на Бога, че си огладнял, защото в този глад ще видиш Божията благост. Този глад, то е благо на Бога. Ако не ядеш, няма да благодариш. Дойде желанието да спиш, благодари на Бога, че искаш да си почиваш, то е условие да видиш Божията благост. Това е едно схващане.

Малкото дете вкъщи направи една погрешка. Дойде баща му с пръчицата, понашари го. Веднага за пръв път то се слиса, как, отде баща му да го набие, отде извади този закон. Намери се в едно противоречие. От една страна го обича, от друга страна има пръчица. Пръчицата отде излезе? Детето накара пръчицата да израсне. То като не послуша, пръчицата израсна. Щом човек върши волята Божия, пръчицата не израства.

В какъвто и да е смисъл, дето наказват човека, то е едно противоречие. Може да бъде противоречието в ума, може да бъде в сърцето, може да бъде във физическия свят, но справи се с противоречието.

Сега на първо място как ще се справиш с противоречието? То е най-лесното. Щом си нацапаш ръката и си при някой извор, не ходи да се показваш на този, на онзи, че си се оцапал, не се стреми да се чистиш с кърпа, но тури ръката си в извора, измий я във водата и благодари, че си се оцапал, за да видиш свойствата на водата. Ти след всяко измиване изучаваш свойствата на водата. Ти като си измиваш калта, от водата влиза едно качество, свойство, никой друг път, ако не беше се оцапал, нямаше да влезе.

Да допуснем, че както сега светът е направен, че хората не биха правили погрешки, да допуснем, че всичките хора бяха светии. Но в света нямаше да има светии. Сега има светии, понеже има грешници. Светии и грешници, това са два полюса. Онзи, който разбира: в света се явява грехът, за да се явят качества на светията. Злото се явява в света, за да се прецени доброто. Пък онзи, който иска да проникне в дълбокия смисъл на злото – никога не може да се разреши. Преди да е съгрешил човек, други съгрешиха преди него, още по-напреднали. В сравнение с тях човек е дете. Човек в райската градина е дете. Преди него съгрешиха по-големи. За малкото дете казват, че имало ябълка, а за по-напредналите, които съгрешиха, казват, че се възгордяха, но как се възгордяха и какво направиха, никой не знае.

Сега ще ви чета Дванайсета глава от Деянията. На какво трябва да почива опитността? На реалното, на Божествено-то. То всякога трябва да се прояви. Ние рядко съзнаваме това проявление. Аз ще ви прочета Дванайсета глава, пък вие ще си направите заключението. *(Учителят чете.)*

“А в църквата ставаше усърдна молитва за Него.” Сега вие казвате: “Господ нали знае. Щом знае, ние не трябва да се молим.” Не е въпросът, какво Господ знае, ние трябва да се молим. Че учителят знае, то е друг въпрос. Ти ще учиш. Учение-то на учителя не те ползва, ако ти не учиш. Те се молиха и резултатът на тяхната молитва какъв е? “И когато [ангелът] щеше да го изведе, Петър спеше между вързан два войни с вериги.” Както всички, когато ще се случи нещо, спят. Ангелът му запоядва какво трябва да прави. Забележете, ангелът не му даде никаква директива, той го остави наред пътя, не му каза къде да ходи. Освобождава го и го оставя на пътя. Сега Петър, като го остави ангелът, идва съзнанието в него. “Петър дойде на себе си.” Когато слугинята съобщава, че Петър хлопа, и първите християни не вярваха. Казват: “Кой знае какво ти е хрумнало. Той е вързан.” Те са вярвали, че е неговият ангел. “Той е!” Казват: “Луда е.” Както сега казват. Сега, когато някой направи пакост на добрите хора, иде мъздовъздаянето. Петър знаеше обичаите на евреите, до известна степен той бил прозорлив.

Аз наричам Божествено, това е малкият елемент, който успокоява човека, както в туй последното положение. Че има други, които се грижат за човека, то е, което внася успокоение-то в човека. Сега мнозина застават на почвата, казват, едно време имало нужда от чудеса, сега няма нужда, понеже чудесата са били за неверните. Сегашните хора не са много верующи, следователно има нужда от подобно изявление. Че слънцето преди векове изгрявало, нима сега няма нужда да изгрява? Има нужда. Че звездите изгрявали преди векове, нима сега няма нужда да изгряват? Има нужда.

Казвам, за бъдеще всеки един от вас поне да има донякъде една опитност. Не е необходимо всички да имате една и

съща опитност. Има извънредни опитности. Те са като високите планински върхове, те не са за всички. Има обикновени опитности, които са за всички. Някой се обезсърчил, понеже няма тази голямата опитност. Колко планини на земята може да има като Хималаите? Само едни. Всичките други планински вериги са други. Има съотношение между планините. Така и между опитностите на хората има съотношение. Нещата в природата не се повтарят. Щом има една висока планина, не може да има като нея втора. Щом има две планини еднакво високи, те ще си противодействат.

Като се изследват планините, вземете Хималаите, те вървят постепенно, постепенно се снишават до най-ниските. То е вярно за святостта на хората. Святостта е специфично качество, то не е за всичките хора, да бъдат свети. "Свети бъдете." Ти може да бъдеш верующ, праведен, но свят, ако ти е определено в тази смисъл, може да станеш. Сега да разберете "определено". Щом си даровит, имаш условия да учиш, да придобиеш всичкото знание, което е необходимо. Щом нямаш способности, задоволи се с малкото знание, него придобий. Заради голямото знание не оставяй малкото.

Мнозина правят същата погрешка. Един виртуоз, като слушал друг, по-знаменит от него в Русия, се самоубил, че и той не е такъв виртуоз. Някои от вас се обезсърчават, като видят праведен човек. Ако е за ярем, светията има по-голям ярем. На грешниците турят малък хомот, на светиите турят такъв, че като го натоварят, тегли за десет волове. Десет пъти е по-голям яремът му, отколкото на грешника. Като слон е той, светията. Сега от вашето гледище вие мислите, светията е чиновник, покръщат го. Върши работа той, най-много работи той. Най-работните хора са светиите, много малко спят. Някой път подремват един час или половин час, другото време работят. Виждали ли сте мазоли на светии, светийски мазоли?

Потребна е тази новата струя в света, да поддържате връзката с Невидимия свят, да се усили във вас животът. Не този живот. Вие, ако нямате връзка, ще замязате на една шерпа.

Ако нямате връзка, пак ще имате живот, но ще чакате да завали дъжд и от покрива на някоя къща да дойде да се напълни щерната. Няма да бъдете извор. Щом образувате връзка с Невидимия свят, вие ще замязате на един извор. Сегашната идея на човечеството е всичките хора да станат големи или малки изворчета, да текат.

Казвам, ако някой от вас е обезсърчен, нека има смиреннието. Десет-двайсет сестри и братя да се съберат да се молят заради него. Защо да не се молите един за друг? Двайсет сестри, съберете се. Какво ще кажете и вие? Българите едно време имаха навика, при някоя вдовица ще идат двайсет-трийсет души на плака, ще ѝ жънат.

Сега ние сме дошли да положението сами да се молим за себе си. Мъчна работа е. Светиите може да се молят, но послабите, за тях се казва: “Молете се един за друг.”

Най-голямата сила в ръката на един верующ е молитвата. В едно отношение най-голямата сила, това е знанието, това е връзката, която трябва да бъде разумна, с Божествения свят. Молитвата е разговор. Тия, които са завършили своето развитие, ти трябва да се приближиш при тях, трябва да слушаш, да се молиш. Тогава, както сегашните ученици ходят при професора, разговарят, или художници, или скулптори. Този ученик иска да усвои изкуството, той обикаля веднъж, два, три, четири, пет пъти. Вземете онзи, който прави поезия, колко пъти ще коригира, после рими има, ритъм. Римите много лесно може да се намерят, но ритъмът е мъчен. Той туря две думи в рими: “Планини високи, долини дълбоки.”

Необходимо е всякога човек да спазва своя детински дух. Детето се отличава с едно качество на приемане любовта, която дава. Когато Бог дава, вземай, не питай защо го дава. Защото, ако питаш защо Бог дава, ти ще вземеш, и после ще дойдеш до обратния процес, ще дойде другият процес, ти ще даваш, Той ще взема. Тогава, ако питаш, ще дойде друго, да даваш, за да знаеш. Когато Бог дава, не питай, използвай. Та и в яденето ще изпитате Божиите блага. И в знанието

ще изпитате Божиите блага. В любовта ще изпитате Божиите блага. В мъдростта ще изпитате Божиите блага. В истината ще изпитате Божиите блага. Навсякъде ще опитате Божието благо в света.

Мнозина от вас вече сте на една възраст, казвате: “Остаряхме.” Защо остаряхте, кажете ми. Ще ме заставите да кажа нещо, което не желая: остаряхте, но не поумняхте. Не всички, някои от вас са толкова умни, че моите погрешки намират. Четири очи имат. Мъчно е да се намери една погрешка в света. Най-мъчното е да намериш една погрешка в света на един човек. Защото видимите погрешки не са погрешки и видимите добродетели не са добродетели.

Ще ви кажа две противоречиви правила, не ги обяснявайте. От незнайното е излязло знайното и от знайното е излязло незнайното. [От] това, което не си знаел, излязло това, което знаеш, и от това, което знаеш, излязло това, което не знаеш.

Сега ще поставите въпроса, защо именно, как тъй, от туй, което аз зная, да излезе незнайното. Под думата “незнайно” се разбира по-високо знание, туй което ти не знаеш, разбира по-високо знание, което не разбираш. Туй, което не знаеш, ако по буква тълкуваш “не знаеш”, е друго.

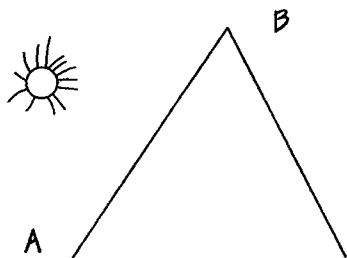
Значи от обикновените числа 1, 2, 3 излизат ония незнайни съотношения, които излизат от незнайното. От обикновеното знание излиза незнайното, висшето знание, а от висшето знание излиза обикновеното знание. Тъй се тълкува в света.

Казвам, трябва да започнете с малките опитности. Ако ти нямаш един малък опит, ако ти не започваш с малките работи на нещата, ти до великите никога не може да дойдеш. Ако от великите работи не може да слезеш долу, никога не може да имаш туй знание. Онзи човек, който от великото знание слиза до малкото, ако този човек съизволява да се занимава с малките работи, имате вече опит.

Незнайното, това е реалното в света, а пък знайното, това е относителното. Сега ние на земята вървим по обратен път, за да се убедим, че има друго знание, вън от сегашното. Сегаш-

ното знание не води към този път чрез заключения [и] опити. Казваме, трябва да има нещо в света.

Тогава в природата има един процес. Между двете линии има съотношение. Когато слънцето изгрява, огрява най-високите върхове. Когато слънцето се качва нагоре по своята орбита, сянката слиза долу. Този закон е верен. Щом ти на физическото поле в материално отношение губиш, в духовно печелиш. Страданията, това са сянката, с която слизаш. Ти страдаш – слизаш надолу, ти трябва да знаеш, че реалното се качва нагоре. То е смисъл на живота. Имаме обратен процес: щом слънцето дойде до залязване, сянката започва да се качва. Ние се радваме, когато сянката започва да се качва. Сянката се качва нагоре, но реалното слиза. Питам, кое е по-хубаво, сянката да слиза или да се качва.

Да ви представя въпроса тъй. Представете си в дадения случай линията А, по която слизате. Ти си слуга, цанил си се при един много добър господар, плаща ти, да кажем, сто златни лева на месец, които правят 3700 лева. Малко ти дава в сравнение. На другата строана ти имаш един господар, който ти плаща по десет хиляди златни на месец, но всеки ден те бие по два пъти на ден. Питам тогава, кое е за предпочитане, десет хиляди и по два пъти да те бият на ден или сто лева златни и да се отнасят човешки с тебе. Онзи винаги ти казва: “Аз пари ти давам, трябва да работиш.” Другият ти казва: “Много малко ти давам, но братски постъпвам.” С втория господар имаш разбиране на общи начала. Кое е по-хубаво? Следователно в дадения случай туй малкото с любов е за предпочитане, отколкото голямото с вътрешно неразположение.

Сега някои с вашите философски възгледи мязате на този господар, който дава по десет хиляди на месец, но всеки ден

има погрешка. Да кажем, че някой пророк пророкува, но не се сбъдва пророчеството, ти тогава какво ще направиш?

Разправяше една от българските пророчици, Кортеза, нейната опитност. В България, ако [има] една жена, която да се нарече пророчица, тя е първата, всички други след нея идат, това е мое мнение. Тя казва: "Имам три състояния. Едното, Божествено, виждам нещата, каквото казвам, става. Друго състояние, човешко, половината е вярно, половината — невярно, от това, което казвам. Трето състояние имам, в което трябва да се моля. Дойде някой, казва: "Кажи ми нещо." Аз искам да им угодя. Каквото кажа, не става, ще ги излъжа. Тогава дойде дяволът. Казва: "Отдалеч ида, кажи ми нещо." Колкото пъти съм казвала в туй положение, все е невярно, и колкото бой съм яла, все за това. Трябва да мълча, но Кортеза все иска да се покаже."

Често и в другите хора това състояние го има. Някой път ще мълчиш. Като дойде онова положение, да се качиш на върха, на този Божествен връх, то е едно съчетание в природата. Когато той е свързан с всичките разумни същества, всички те ще му помагат. Пророкът, който предсказва нещата, и стават, той не е сам. Цяла йерархия му помагат, той тил има. Онзи, който казва, и не става, той е сам. Щом се повдигате, всичко може да направите, тил имате, не сте сами. Щом кажете: "Аз вече съм придобил, стъпил съм на краката си..." Някоя сестра казва: "Стъпила съм вече на краката си." Не, тил имаш, не като Ирода. То е от Бога. Той казва: "Аз съм." Но има едно християнско смирение, което не е вярно.

Някой път ние носим привидно смирение. Някой казва: "Аз не съм много учен." Той очаква да му кажеш: "Ти си много учен." Позволиш ли си да му кажеш, че не е учен, ще си намериш белята. Той казва, че е беден, туй-онуй, а иска да каже, че е учен човек. Ти само му кажи, че е невежа. Той сам може да си казва, той, като ти казва, опитва те какво ще му кажеш. И действително нямаш право да му казваш, че е невежа. В какво седи неговото невежество? Той е толкоз невежа,

колкото ти си в дадения случай. Когато ние дойдем до Божествения свят, и аз може да бъда толкоз невежа.

Значи под думата невежа разбираме: нещо не знае, има нещо, което е пропуснато. Изисква се едно вътрешно смирение. В туй смирение трябва да има знание. Може да имаш знанието на апостол Петър, да знаеш, че ангелът дошъл, бутнал твоите вериги, obuеш се. Кажe ти: “Стани и излез вън.” Този човек, който е изваждан от тъмницата, или онзи, който не е изваждан от тъмницата, е по-силен? Който е изваждан, той има убеждение в себе си. И философът има знание, но не почива на един реален факт. Затуй са необходими реални факти в живота. Все-таки трябва да имате една малка опитност.

Някои поне от вас насън сте били избавяни. Разправяше ми един, насън натиска го една мечка, почва да го дави. Дошъл баща му, който бил умрял, хванал мечката за опашката. Казва: “Избави ме баща ми от мечката.” Ако баща му не го бе избавил от мечката, какво щеше да стане? Щеше да се събуди. Но все-таки това е една опитност. Друг един православен свещеник разправя как се мъчил. Той сънува, че го нагълтва една куче. Казва: “Като ме нагълта, после ме изплю навън.” Но след туй нагълтване какво става? Три месеца е боледувал, на косъм е бил животът му. Ще дойде кучето в дадения случай. Кучето е една опитност неблагоприятна. След това ще дойде друго. “Добре, че ме изплю, че като поп щях да [умра].”

Сега и първият, и вторият пример е реален, действителен. Онзи, че баща му хванал мечката за опашката, и този свещеник, не знае защо това куче го е нагълтало, защо го е изплюло навън, отде накъде. Но има съотношение, той боледувал, и в неговия живот станал един преврат. Казва: “Ако не си изправиш отношенията към Бога, ще те нагълта това куче. Ако не ги изпълниш, ще те нагълтам, ако ги изпълниш, ще те изплюя.”

Може да сравните лошите условия с онова куче, което може да те нагълта. Щом речеш в себе си да служиш на Бога, ще те изплюе кучето навън. То са ред други условия. Та у вярващия всякога трябва да се усилюва неговата вяра. Сега не гово-

ря, не ви казвам, че нямате вяра. Имате вяра. Някои имате вяра да скъсате един конец, но като туриш двата конца, не може да ги скъсаш. На друг вярата е силна да скъса два конца, но като туриш три конца, не може да ги скъса. Казвам, моята вяра се изпълни на един конец, искам и на два конца, после на три, четири, пет, шест, седем, осем, девет, десет, единайсет, дванайсет. Казвам, дванайсет конца като ги навъртите, моята вяра е като туй въже, ще се скъса.

Казвам, може да концентрирате вие вашите мисли където и да е и да скъсате едно въже. Опитали ли сте се вие да скъсате един конец, да видите? Вземете две тояжки, свържете един тънък конец, концентрирайте мисълта си, да видите дали може да скъсате конца. Вземете най-тънкия конец. Вие ще кажете: “Този опит е толкоз прост. Ние толкоз напред сме отишли, да късаме конца сега!” Онези от вас, които искат наука, да видят какво може да направят. Мнозина от вас ще се разочароват, конецът няма да се скъса. Конецът много мъчно се къса. Трябва да знаеш спесифично как да концентрираш своята мисъл, как да скъсаш този конец. Но за да направиш този опит, трябва да има разумни поводи, не само да констатираш един факт. Възможно ли е със своята мисъл да скъсаш един конец? Ако с мисълта си може да скъсате един конец, тогава може да насочите вашата мисъл където и да е като творческа сила.

Сега външната страна, разумната страна. Една мисъл във вас може да е като конец, да ви свързва. Имате едно ваше желание, то е като конец, едно последствие ще образува. Един конец между два колци, това е едно желание. Някой човек от вас е взел пари, 1000, 2000 лева, но не ги върнал, не ги платил, прави си оглушки. Искаш да бъдеш добър, но дойдеш до конца, не може да го скъсаш. Ако този конец вътрешно не може да го скъсате, външно – още по-малко. Ако някой от вас може да скъса един конец от макара, аз давам 1000 лева, една премия. Мъчна работа е. И другият въпрос е мъчен. За Бога трябва да простиш, но Бог никога не ни принуждава да простим. Бог ни опитва, но никога не ни заставя да простим. Ще

дойдеш до края, не може да минеш този край. Този край е на пътя, отдолу не може да се провреш, нито отгоре може да прескочиш. Ако речеш отгоре да прескочиш, той ще се повдигне, ако речеш отдолу да минеш, той слиза. По никоя начин не може да прескочиш, нито да се провреш. Ти трябва да скъсаш този край. Има други начини, може да го развържеш. Понеже развързването взима повече време, скъсването – по-малко, по-практично е да го скъсаш.

Казвам, този малкият опит е към вярата, която трябва да имам. Тази живата вяра, с която човек да се не обезсърчи. Обезсърчаването ще дойде. Ние не проповядваме, че няма да дойде обезсърчаването. Промени ще дойдат, но за нас е важно да добием онази реалност.

Най-първо, може да имаш две вериги турени. Аз знам праведни хора, имат вериги турени, молят се на Бога. Казва: “Каквото се помоля за хората на Бога, много ме слуша, но каквото се помоля за себе си, не ме слуша.” Някой казва тъй: “Каквото се помоля за себе си, Господ все ми е дал. Каквото се помоля за другите, Господ нищо не дава.” Някой казва: “Молих се за себе си, имам един вол, Господ да ми даде друг, но умря и другият вол.” По-добре да не беше се молил за вола. Има хора, като започнат да се молят за тебе, волът ще ти иде и овцата ти ще иде. Защо ти е такава молитва!

В съвременния християнски живот и в новото учение съществуват големи противоречия за физическия и духовния живот. Трябва да знаем донякъде причините. Само онзи, който те обича безкористно, неговата молитва може да бъде благотворна. Онзи, който не те обича, неговата молитва не може да бъде благотворна. То е закон донякъде. И затуй в основата, не да те любят, любовта е акт по-силен, но да бъде молитвата благотворна спрямо тебе, трябва да те обичат.

Основната идея коя е? Двете вериги да се скъсат. После човек трябва да се учи. Когато се яви ангел на Мойсея, каза: “Изуй обувката си.” Когато човек излиза от човешкото и влиза в Божественото, той трябва да се изуе. Ангелът, който

изважда Петра от затвора, понеже го въвежда в света, казва: “Обуй се.” Когато отиваш в човешкото царство, ще се облечеш, ще се облечеш, ще напълниш кесията. После ще напълните джобовете си, и двата джоба. Вие казвате: “Без пари.” Когато отиваш при Бога, ще отидеш бос, гологлав, от нищо не се нуждаеш. Когато отидеш в човешкото царство, хубаво ще се облечеш. Христос казва: “По-напред ви казвах така, но сега ви казвам – с тояга и с пълни джобове.” Когато кажем, че без пари може – може, когато отиваш при Бога. При хората когато отидеш, без пари не може.

Сега ще гледате да не направите грешката на онзи турски дервишин в банята. Когато отидеш на баня, трябва да имаш десет стотинки, да платиш. Че ти служиш на Бога! Казва: “Това е твоят занаят. Тази баня не съм направил да се къпят хората без пари. Аз се прехранвам от нея.” Законът е такъв. Условието при Бога са едни, при хората – други.

Следователно и за човешкия характер, когато обичаш един човек, може да му кажеш много работи, но когато не го обичаш, затвори устата си и нищо не казвай. Когато не обичаш някого, похвали го. Ако кажат: “Много зле мислят заради тебе”, кажи: “Много добър човек е. Аз го познавам, много добър човек е.” Похвали го. Големите дипломати правят така.

Представете си, че вие сте затворен, ти вземеш стражаря да го ругаеш, казваш: “Много лош човек.” Кое е по-хубаво, да дойдеш чрез закона на любовта, или да идеш чрез закона на противоречието? Аз препоръчвам на една млада мома. Хващат я, доведат я при един стражар. Тя го хване за ръката, постисне го, усмихне се. Като стисне ръката, поусмихне се, все се смекчава законът. Тя иска да каже: “Ти този закон отскоро си го хванал.” Най-после той се застъпи за нея, връща се при началника, казва: “Погрешно сме я хванали, тя е много добра.” “Тъй ли – казва началникът. – Пуснете я тогава.” Вие ще кажете, то е грешно. Скъсайте тази верига. Ангелът иде, нищо повече.

Сега аз давам това само за изяснение. Те са изключителни случаи. То се случва много рядко. То е една досетливост,

една, тъй да кажем, възпитана воля. Силата, която Бог е поставил в душата, разумно използвай. Ние говорим за разумното. Когато привеждам някой пример, имам предвид разумното. В разумния свят нещата имат смисъл. В човешкия свят имат пак смисъл, но законите са други.

Казвам сега, направете един опит да скъсате края отвътре. Всеки има по един край, опит направете. Този край, ако имате достатъчно време, развържете го. Защото, ако не правите тия опити, животът се обезсмисля. Разправяш веднъж своята опитност, разправяш втори път, трети, хората се насищат. Всеки ден трябва да казваш нещо ново. Човешкият живот на промените изисква нещо ново. Нещата, които не се подновяват, те отслабват. Всеки ден вие ще внасяте по една нова мисъл, ще я намирате. Не излизайте навън, докато не я намерите. Може да е малка като мушица, но да бъде нова идея. Туй новото, колкото и да е малко, всеки ден трябва да го имате. Туй Божественото да проникне. Не си разположен, не отивай на работа. Ще кажете: “Какво ще каже началникът.” Да допуснем, че вие сте началник, но трябва да дадете отчет. Какво ще кажете, защо не сте отишли? Да допуснем, че вие сте неразположен, не отивайте. Какво ще пишете на вашия началник? (*“По домашни причини.”*) Ако кажете, не съм разположен, по домашни причини, е най-лесното. Ако кажете: “Жена ми не ми позволи.” Жената е една сила.

Аз съм привождал онзи пример, дето един считал, че жена му е много лоша. В своето нетърпение я хвърлил в кладенеца да се дави. След малко един дявол, побелял, бяга от кладенеца. Казва: “Защо бягаш?” Казва: “Една жена дойде.” Онзи, който направил тази поговорка, искал да каже, че е много лоша. Светица е била. Като влязла вътре, проповядвала е на дявола, че той трябвало да избяга. Тя излязла от кладенеца и не се върнала при мъжа си, заминала си. Но той се научил, че дяволите ги е страх от жена, и станал лекар. Отива при някой болен, казва: “Жена ми иде.” И болният става. Той, откак хвърлил жена си в кладенеца, направил къща, купил си волове. Всички дя-

воли бягат. Тази жена, от която бягат всички дяволи, сила е тя. Като кажеш: по домашни причини, разбира се... Какво се разбира "по домашни причини"? По домашни или по семейни причини се разбира, или жена му е болна, или децата, или майката. Туй за семейните. Ами онези, които не са семейни? При втория начин научно трябва да се доказва. Другото, без да се доказва, по закона на вярата.

Най-първо, трябва във вас постепенно да развивате вярата. Щом се развива вярата, развива се и говорната реч на човека. Можете напълно да знаете към каква степен на развитие сте дошли. Ако имате една реч, по думите, които употребявате, ще знаете какво е вашето развитие. Вярата продиктува речта. Чрез вярата убеждаваме хората, вярата ни проправя пътя в живота. Надеждата ни стимулира, вярата ни проправя път, любовта реализира нещата. Когато говорим за вярата, разбираме: пътят е навсякъде отворен, всички препятствия вътре в живота трябва да се премахнат.

Сега това са общи положения. Да кажем, ако влезете в опитите. Има една школа в християнството, спесифична във всичките мистични школи, има една мистична школа на опитите. Който влезе, той дава обещание, че няма да пита. Като влезеш, задължен си, каквото ти казват, да направиш, помни това. По-добре не се свързвай. Най-първо ти казват: "Не се свързвай, трудно е." Като влезеш, няма да питаш. Каквото ти кажат, трябва да го направиш. Ще кажете: "Ако не е право?" Не влизайте! Щом влезеш – право, криво, ще го правиш. Казва: "Не се свързвай, за да бъдеш свободен." Обаче в тази школа, щом мислиш, че може да ти кажат и нещо, което не е много разумно, тия хора не са много просветени. Ако тия хора тебе може да те турят на един опит, който може да понижи твоя морал, тия хора не са разумни. Но ако всичките опити имат за цел да те повдигнат, те са разумни.

Казвам: разумните същества нямат някоя своя лична цел. Има две школи в света, едната черна, другата бяла. Там като влезете, малцина излизат. Излизат учени, но мнозина пропа-

дат. Казвам, навсякъде се изисква изпълнение. Запример, в тази школа ако влезете, най-първо, ако ти си един княз, ще ти дадат да миеш паници. Мръсни паници ще ти дадат и няма да ти дадат един парцал, сам трябва да намериш. Ще прегледат паниците, ще кажат, че не са хубаво измити. Представете си, че вие сте от обществено положение, не знаете да миете паници. Пишат бележка, че не си знаел да ги умиеш хубаво. Ще се намериш в противоречие.

В този опит седи една от великите тайни. Човек, който не знае да мие, какво знае? Миенето е първото нещо, защото в опитите ония прибори, с които трябва да оперираш, трябва да бъдат чисти. Този закон е верен. Всяка една мисъл, с която трябва да оперираш, трябва да бъде чиста, понеже тя е едно средство, сила, с която може да оперираш. Мисълта, това е един елемент, с който ние може да боравим.

Следователно, като научиш този закон, ти може да дружиш с хора, които са чисти. Не само да имаш предвид твоите мисли, но и [с] другите хора, които имат чисти мисли, трябва да оперираш. Казвам, то е опитна школа, в която хората може да се развиват. Вие ще дойдете дотам. Някои са влезли в опитната школа, някои ще дойдат, но има едно разбиране. Щом влезеш в опитната школа, ще се намериш в едно голямо противоречие. Най-първо, може да ти дадат да умиеш паниците. После, да знаеш къде да хвърлиш помията.

Сега колко мисли останаха във вас? Веригите, като дойде ангелът, трябва да ги скъса. Значи онзи, който ни ръководи, има един, който е всякога заинтересуван от нас, има един, дали ние го знаем, или не, той е заинтересуван. Когато той дойде, ще скъса веригите от твоите крака, ще те освободи, ще те изведе из страданията. Ще бъдеш ти тогава при своите близки, ще им разправиш опитността си.

“Зора се светла зазорява”

Помнете една мисъл: не се ровете много във вашето минало. Не ровете една рана, не изваждайте превръзките десет

пъти на ден. Превържете я веднъж и я оставете да оздравее. Щом много пъти я превързвате, тя живеница ще стане.

Казвате: “Не съм способен човек.” Не мислете за това, че не сте способен човек. Грешен си. Благодари, че си грешен, ти ще опиташ Божията благодат. Ти си дошъл в света да опознаеш Бога, не себе си. Ти остави себе си, ти си една форма. Ти като познаеш Бога, ти тогава ще бъдеш величие, всичко може да направиш. В момента, в който не може да познаеш, ще кажеш: две вгъкаваш, три разгъкаваш. Не се ровете, не казвайте: “Грешен съм.” Кажете: “Много хубаво, че съм грешен, намясто е. Светия съм. Много хубаво, че съм светия, намясто е. Невежа съм. Много хубаво, че съм невежа, намясто е. Малък съм. Много хубаво, че съм малък, намясто е. Пари нямам, намясто е. Богатство нямам, намясто е.” Казвай си, че някой си познал, че е богат. Щом той е богат, ти съзнаваш една истина. Щом аз съзнавам, че някой е богат, Бог му е дал туй богатство, туй знание, радвай се. Учи се някъде, радвай се, че има кой да го учи. Следователно, мене като учат, аз ще има кого да уча, аз ще стана учен човек.

Аз може в половин час да ви направя учени хора. Как тъй? Вземете едно желязо, което е черно, аз може да го направя в половин час да светне. Като го извадя, ще свети като лампа. Именно това е положителна страна. Има един обратен метод. По някой път аз съм го употребявал, но той е преходен. Запример някой път ви казвам: “Трябва да взема дрипа, да измия паниците.” То е временно, да мия паници. В Божествения свят два пъти в една и съща паница не може да ядеш. Тук и десет пъти може да ядеш, но в Божествения свят втори път с една и съща лъжица не може да ядеш, втори път нова лъжица, нова вилица.

Тогава питам, какъв е вашият закон? Когато пишеш писмо на твоя приятел, всеки път на нова хартия пишеш. Казваш: “Пратете ми хартия.” Всякога нова хартия, не може старото. Старото спада към друг закон. Има някои, използват закона, казват: “Ние сме праведни.” Срещне ме някой, че ми гледа ума.

Казвам, ти благодари. Ти се считаш по-умен, но ако аз не съм глупав човек, ти не можеше да бъдеш умен. Аз съм причината ти да бъдеш учен. Казва ми: “Ти си много учен човек.” Има възможност и ти да станеш учен човек, и ти имаш възможност.

Гледайте все положителната страна. То е правилният път. Някой път аз казвам някому: “От тебе нищо няма да стане.” Не са ме разбрали. Аз искам да кажа следното: “Тъй както чувстваш, тъй както мислиш, тъй както постъпваш, нищо няма да излезе от тебе.” Ти си като муха, дойде до прозореца, трак-трак. Онзи, който направи прозореца, е по-умна глава. Прозорците са по-яки, отколкото главата на една муха. Да е волска глава, може да счупи прозореца, но една муха, ще бъде смешно. Не мислете, че вие може да счупите тия джамове, те са по-яки. Вие ще изучавате характера на вашия стопанин, че той по някой път отваря прозорците. Разумност се изисква. Като отвори, излез навън, не се блъскай. Туй е сега разумната страна.

Седиш, дойде голямо нещастие, някоя трудна мисъл, зарадвай се. Че да кажем, не си красив, грозен си. Казваш: “Грозен съм.” Че някой път грозотията е по-хубава, отколкото красотата. Някой път неучеността е за предпочитане, отколкото да бъдеш учен. Те са временни отношения сега. Щом не си учен, хубаво е, щом си учен, пак е хубаво. Но в даден случай не ми стига умът, казвам, като заминеш, трябваше да му кажа това. Ти ако беше казал това, не знаеш какъв щеше да бъде резултатът. Но тогава ще мязате на онзи българин, който отишъл във варненско при един чехларин. Мерил, мерил, всичките чехли не му стават на краката. Турчинът казва: “Калъпсъз.” Той излязъл на четири-пет километра оттам и казва: “Ти си калъпсъз.” Ако беше казал в дюкяна, щеше да го набие.

Някой път благодари, че не ти дойде на ума, че ти дойде на четири-пет километра. Дръжте за положителната страна. Нещата както се слагат, е хубаво. Беден си. Сега не е да ви утешавам. Беднотията ще [възпитате], то е едно преходно състояние, през което трябва да минете, път на живота е. Ако Бог те е

турил на място, може би този път е най-хубавият път. Бедноти-ята е добра замисъл на Провидението. Не че Бог иска да те оста-ви беден през целия живот, Той те изпитва. Ти си свободен всичко да мислиш, но всичко в света работи за добро. Най-го-лямото противоречие съдържа една Божествена мъдрост. За бъ-деще ще проверите, че тия закони са верни. Каквото и да се случи за онези, които обичат Бога, ще се превърне за тяхно добро. Ако е така, да придобием тази опитност и да вървим напред. Знание придобивайте, сила придобивайте.

Дойдат някои от вас при мене, казват: “Учителю, аз не искам много пари.” Малко не искайте. Когато ще искаш, или много искай, или нищо не искай. Аз, като ида при някой чо-век, няма да искам 1000 лева. Като дойда при вас, ще искам 25 милиона златни. Това е най-малкото, което трябва да даде-те. Един ден това ще бъде най-малкото. Сега показва на как-ва степен на развитие сте. Сега казвате, да дадеш 25 милио-на, ще се разтърси земята, земетресение ще стане. Ти, като дадеш 25 милиона, като че си дал 25 стотинки. Значи седи в ума ви една много голяма величина. Когато дойде Божестве-ното, изобилие ще имате.

Запример вчера бяхме на екскурзия. Казвам на един: “Много си богат. Екскурзията струва 25 милиона, билетът струва 25 милиона и толкоз за въздуха. Другото е даром.” Зна-чи 50 милиона в злато. Казва: “Да ги имам.” Ще ги превърнем във валута на земята. Като станеш учен, може да превърнеш събраната енергия в един хубав ден, може да превърнеш в 25 милиона злато. После, ако тази енергия събереш и направиш десет грама радий, един грам струва девет милиона, значи де-вет по десет – [деветдесет милиона]. Знание се изисква.

Сега ние сме още [в] пътя на деца. Ние сме в положени-ето на онзи петел, който ровил на купището, дето слугинята из-хвърлила един скъпоценен камък. Петелът ритнал скъпоцен-ния камък, казва: “Да беше едно житено зърно.” Толкоз разби-ра. Ако вземе скъпоценния камък, има хиляди петли да се хра-нят. Казва: “Зрънце да е.”

Ние сега търсим зрънца, дребните идеи, пък тия скъпоценните неща заминаваме. Ние сме дошли до положението. Не че вие сте петли на бунището, то е само за изяснение. Най-хубавата идея в нас, най-хубавото, което Бог ни дава, ние го рита-ме, там е погрешката. Погрешката е в неоченияването. Бог ти дава условия да се повдигнеш, ти не може да схванеш. Какъв момент очакваш за бъдеще някога? Пък за бъдеще ще дойдат други неща предвид. В дадения случай днес има благо, използвай го. Ако не едно, второ, трето, четвърто. През целия ти живот Бог няма да те остави. Всеки ден носи своето благо. Той няма да ти даде една възможност, но хиляда възможности. Единия клуп като хванеш един ден, всичко ще тръгне.

“Божията любов носи пълния живот.”

IX ГОДИНА НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС (1929-1930)

Двадесет и втора лекция

22 януари 1930 г., София – Изгрев

МАХАЛОТО

“Отче наш”

В думите “зора се зазорява” дайте един отчет само, в природата каква е зората, какво представлява сама по себе си.

Размишление.

Едно забавление за деца. (*Учителят показва едно махало, с което се мерят теченията в човека.*) Това е една кофа, с която може да се изкарва вода. Сега някои от вас искате да знаете какво означава. Природата не го е създала. Значи в природата съществуват известни сили, които действат така. Но този образ, тъй както хората го направили да врачуват, ако се държи ръката отдолу да изолира, показва енергиите, които текат в човека в едната и другата ръка. Разделени са на вътрешни градуси, но същевременно са така елементарни. Има течения, които са здравословни, има течения, които са болезнени. Често тази стрелка, която е чувствителна, се обръща, на едната и на другата страна се върти, магнетическа е. Може да се определи какво е състоянието. Всеки човек може да се познае нервен ли е, какви са мислите, тревожи ли се. Ако мисли положително, стрелката показва, песимист ли е. Ако не е, стрелката играе. Какъвто е човекът, такава става и иглата, ту на едната, ту на другата страна с движи. Стрелката е вътре. Това е копринен конец, да се изолират теченията.

Всеки един човек е едно такова махало. Като те хванат отгоре за главата, ще показваш. Един човек е такова махало, влезе в едно общество, казва: “Не зная, неразположен съм, нервно напрегнат.” После се чувства радостен. Как ще го кръстите, какво махало? Скръбните хора се въртят по един начин, радостните хора се въртят по друг начин. Глупавите се въртят по един начин, разумните се въртят по друг начин. Все въртене има. И глупавите се въртят. (*“Как се движат?”*) Много искате изведнъж. (*Учителят върти махалото.*) Туй показва как се върти земята.

Човек е един чувствителен уред. Човешкото тяло е хиляди пъти по-чувствително, отколкото това махало. Всичките тия състояния, които денем вие минавате, ту грешници ставате, ту светии ставате, едно махало сте. Казвате: “Не съм разположен днес, няма да се моля.” Щом нямаш пари, ще се молиш и оттакъ ще минеш. Идеш при бакалина, ще се молиш. Щом джобът ти е пълен, изправиш се горд. Тази поза от какво зависи? Нямаш убеждения. Това са неща, наложени отвън. Дойде офицерът, войникът се изправя, замине си, отпусне се. Дойде учителят, ученикът се изправи, замине си, той се отпусне. Тези положения са наложени отвън, това не представлява нещо съществено, това е амалгама, която времето ще изхвърли. Има такива амалгами, научни амалгами има, религиозни амалгами има. Щом амалгамата изчезне, и огледалото изчезва.

Казвам, има преходни неща, които се отразяват на тия вътрешни състояния. Трябва да различавате състояния от състояния. Не съм разположен. Съществено ли е това неразположение? Много съм радостен. Съществено ли е това състояние, твоя радост ли е, или е отражение? Законът е такъв в махалото. Който е радостен, ако турите друг при него, който е по-радостен, веднага ще произведе точно обратен ефект. Турите при някой скръбен друг, по-скръбен, ще произведе обратен резултат. Той ще стане радостен. Казвате: “Защо?” Защото едно състояние може да се смени с друго. Затуй именно стават тия вечни промени. Човешките промени се дължат на физическия свят, както стават.

Сега разбира се не само това, но онези учени хора, които изследват, те забелязват известни движения, които стават. [...] По ръката има линии. Тия линии показват, че има течения. В хиромантията това са течения. И следователно, ако течението е силно, ако туриш туй махало отгоре на линията, започва да се движи по линията на ума или започва да се движи по линията на сърцето. Не само това, онези, които наблюдават, ще забележат, че има известни движения, които се поддават на туй махало, които показват състоянието на индивида какво е. Запример в туй направление, както го виждаме, се забелязва трептене на тази стрелка отгоре.

Казвам, човек трябва да наблюдава своето махало. Всяка сутрин като стане. Всеки един си има по едно такова махало в себе си, и още не е уредил. Като съчетае човешкото махало [...].

Сега по някой път вие питате. Вие задавате много мъчни въпроси. Пита ме някой: “Колко пари имаш в джоба си?” Иска да знае едно от двете, или иска да му даде, или иска да му вземе. Казвам: “Имам две стотинки.” “Нека стоят за тебе.” Казвам: “Имам хиляда лева.” “Дай ми 500 лева на заем.” Дойде някой в някое общество, казва: “Кой е най-почтеният, най-големият?” Защо търси най-големия, най-почтения? Защо иска пари назаем, да му направи услуга? Дойде някой, пита: “Кой е от вас най-герой, смел човек, който знае да стреля?” Иска да образува хайка, чета. Всеки търси съответстващи индивиди в света.

Та от Невидимия свят, света в който живеете, често ви рекрутират, всеки ден, мъже и жени, ви рекрутират. Ходиш, стреляш в гората, но никакъв заек няма, всички патрони изхарчени, нищо не убиеш. Целия ден го рекрутират. Ходи, бум-бум. Някой от вас може да е бил на някоя сватба [с] тези турски тъпани: дум-дум.

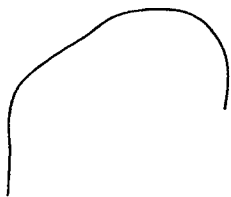
Казвам: ако ние дойдем да се освободим от тия противоречия, да видим в какво смешно положение се намираме. Запример някой често ме пита, казва: “Кажи нещо ново.” Аз знам какво. Кажете в джоба какво имаш. Да дам нещо. Работата

с даване не се разрешава. Животът всякога дава, той не се различава. То е в разбирането вътре, ако ти можеш да разбереш. Запример в дадения случай аз питам числото 5 идейно ли е, или просто като едно изражение. Кажете вие какво чувствате, числото 5 идейно ли е число, или не. Сега вие сами ще си дадете мнението, туй всъщност, което предполагате. Вие казвате: идейно. Числото 6 в дадения случай идейно ли е сега? Но вие се смущавате, не сте свободни, нащрек сте, да не би да ви хванат. Когато се надуват хората, е така. Запример някои от вас не искате да четете, да не би да направите една погрешка, стеснявате се.

Най-първо, всеки език си има свое правописание. “Ям” как се пише на български? С я ли се пише? Ядене, ядене – няма какво да се спираме яденето какво означава в дадения случай. Когато човек яде, наблюдавай го, ти ще го познаеш по яденето. Като седне на трапезата, ще го познаеш какво мисли за тебе, добро ли ще ти направи, като го нахраниш, или лошо ще ти направи. След време, от яденето, от едно чувство на яденето, като го угостиш, ще познаеш за бъдеще какво ще ти направи този човек за това ядене, какво ще излезе от яденето. Ако наблюдаваш първите десет хапки, както взема хляба, как отхапва. Той това може да го направи несъзнателно, както това махало е несъзнателно, но мисълта в него ще се изрази. Както взема хляба, ще го познаеш. Дайте му една пита, не му давайте малко. Опечете му една пита и го оставете той да я разчупи, опечете една кокошка и оставете той да я разкъса. Турете една паница с една хубава лъжица и вижте как ще започне, оставете цялата пита, цялата кокошка.

Българите, които живяха петстотин години под турците, се научиха да угощават турците, да не им правят зло. Всякога, когато българите хранеха турците, знаеха свойствата на свинята, че турчинът, в който страстите са силно развити, турчинът е на повърхността. Турчинът беше пратен при българина, българите да възпитат турците. И турците възпитаха българите. Защото на турците бяха главите вдигнати отзад,

развити са отзад техните глави. Турчинът не му мисли много, турците не са един мислещ народ.

Сега турците, които дойдоха да завладеят българите, бяха хора на кефа. Ако бяха разумни... Те за петстотин години, тъй както се разрешиха в цяла Европа, изгубиха почти всичко. До Виена дойдоха. Тия турци бяха се забравили.

Тия турци бяха се позабравили, те започнаха да гонят своите султани. Кой беше най-прочутият султан, който ходи да се бие с Тамерлана? Втория път може да научите кой беше.

Историята е едно огледало. Човек може да играе ролята на турците. Човек може да играе ролята на Тамерлана. Човек може да играе ролята на Наполеона. Колко време продължи държавата на Наполеона? Работите, които бързо стават, бързо се развалят. Работите, които медлено стават, медлено се и развалят. Закон има. Вие не може да ускорите нещата в природата. С каквата бързина нападате, каквото ще бъде нападение-то, такова ще бъде и отстъплението. Законът е почти същият: в един прилив колкото приливът е силен, толкоз и отливът ще бъде. Тъй щото в реакцията трябва да знаете, както се проектира вашата мисъл, такава ще бъде и реакцията. Трябва да знаете, че всяка мисъл има своя реакция, всяко чувство има своя реакция, всяко убеждение има своя реакция, всяко едно верую има своя реакция. Трябва да знаете, реакциите ще дойдат отвън. Именно човек всякога трябва да се спира. Когато дойде в света, той мисли върху реакциите, които ще дойдат.

Да допуснем сега, че вие забогатявате. Ще дойде реакция в богатството. Най-първо, между окръжаващите хора, между които сте. Ако са бедни, се показват учтиви, но после започват да се групират около вас. Но когато вие минете, все ще кажат нещо по ваш адрес нежелателно, ще започнат да се разпространяват слухове, откъде сте взели това богатство. Дали тия слухове ще бъдат верни, или не, то е друг въпрос. Хората може

да кажат каква ще бъде реакцията. Ако не сте разумни, вие може да си създадете цяла една катастрофа.

Да допуснем, може да имате сиромашия, [не] защото богати хора има сиромаси, но защото има хора богати със сиромашия. Аз наричам бедните хора богати със сиромашия, богати сиромаси хора. Има сиромаси хора, които, като видиш, съжеляваш. Друг като видиш, съжеляваш, че не е по сиромаси. Казваш: “Малко му [е], още тури.” Този, който стъпил на врата, искаш да стъпи повече. Питам, защо? Аз минавам покрай този човек, аз съм недоволен. Тази мисъл не е моя. Туй показва: онова същество или този човек създава около себе си една аура, такова влияние, което той възприема. Като минава покрай него, чувствам влиянието, което аз имам. Искам да туря крака си отгоре. Този човек нищо не ми е направил. Минавам покрай някой човек беден, нищо не ми говори, но в мене се заражда желание в душата ми да му направя нещо. Тази мисъл пак не е моя. Друг в дадения случай иска да му помогне.

Следователно предава се мисълта у мене. Или този човек дошъл в съзнание, развива се една мощна сила. Казва: “Добър е светът. Аз не бях умен, аз създадох около себе си лоша среда.” Той се коригира, коригира, създаде се една силна мисъл. Веднага неговата мисъл се предава, започвам да се разговарям. Като мина покрай него, казвам: “Умен човек е този, може да му се помогне.”

Казвам сега, във всяко едно общество или всеки един човек, който се яви на земята, не мислете, че нещата може да се дадат даром. Трябва да се образува една мощна мисъл в ума, трябва да се образува едно мощно чувство в сърцето, да потече. Който бил сух извор, да потече. Човек мяза на сух извор, някой път трябва да потече. Всички ще започнат да говорят, че сухият извор станал влажен.

Казвам сега, вие тъй както седите, какво очаквате? Всички очаквате все нещо. Но в този живот дарбите, които съществуват, как може да приложите, тъй както сте? Аз да ви вра-

чувам. Не искам “ще бъде”, “може би”, тоест няма да бъде такъв строг пророк. Ще ви предскажа, да бъде приятно на всинца ви. Но без да искам, може да кажа нещо, което може да не ви е приятно. Има неща, които не може да кажем. Не сме красиви. Питат ме: “Тъй както ме гледаш, харесваш ли ме? Какво мислиш?” Казвам: “Не си много от красивите.” “Ами защо така мислиш?” “Не мисля аз, но каквото виждам, казвам. Тъй както те виждам, не си много от красивите.” Казва: “Тъй не съм ли снажен?” “Не, слаб си.” Този човек, като казвам, той си изказва своето мнение, не го скрива, каквото вижда, говори.

Добре сега, аз трябва да проверя неговата мисъл доколко е вярна. Щом седя, да кажем, аз зная, всичко виждам, че на веждите липсва един сантиметър, на ушите липсва $1/5$, един недоимък. На носа му липсва $2/10$, на брадата му липсва $3/20$, на челото липсва $1/3$. Аз го виждам, какво липсва, научно. Туй липсва, онуй липсва, тогава изваждам своите заключения.

Че ако няма съразмерност в мене, може да преустроя цялото тяло. Всичко туй, ако живея един живот, всички тия числа може да ги изменя, може да ги направя плюс. Навсякъде изменям знака минус в плюс. Туй, което липсваше, го доставям. Срещна го втори път, казвам: “Какво мислиш заради мене?” Казва: “Харесваш ми се. Оправил си се. Носът е намясто, ухото е намясто, веждите са намясто, очите са намясто, ушите са намясто. Всичко, казва, харесва ми се.”

Има едно чувство, с което ние оценяваме хората. Има една права линия, един перпендикуляр, спуснат от челото пред лицето. Това е моралът. *AB*, това е принцип на природата. Тук всичките течения стават съразмерно, както в това махало. Обаче, ако вашата уста не излиза вън от това махало и ако вашият нос не излиза вън от тази линия на природата, и ако вашата брада не излиза вън от тази линия, вие сте разумен човек. Щом излезе, вие се разширявате, ставате активен. Вашият нос се издава вън от линия[та], не остава зад

[линията на] природата. Следователно постъпката въвн от тази линия на природата не е разумна.

Вие сте взели едно предприятие. Казвам ви, няма да го изкарате, понеже разумността ви, умът ви, и той не е излязъл въвн, той останал назад. Но същевременно не сте проектирали вашето сърце и вашето сърце, и то останало назад. Силите на сърцето ви не са развити, нещо ви стяга. Вие се радвате, искате да направите нещо, но нещо ви спира. Имате едно движение напред и друго назад.

Дотогава, докато човек е раздвоен в себе си, всичките негови действия са наполовина верни. Вие имате една дроб: $1/2$. Следователно, когато имате $1/2$, тогава резултатът е: имате две спечелено и две изгубено. Имате плюс две и минус две, дават нула. Резултатът е нула. Нула, значи сте в положението, както сте влезли, така сте излезли. Отивате да слугувате, две спечелите, две изгубите, имате една нула. Тази нула показва, че трябва да подобрите лошите условия. Тия лошите условия са хората наоколо, всичките хора, които влизат в тази наука, те изменят това състояние. Ще им дадете един банкет, ще ги угостите, ще ги викате втората неделя, третата неделя. Като ги викате, като знаете да говорите сладко, веднага ледовете и снеговете около вас ще започнат да се топят. Вие казвате: “Добър е Господ. Трябва да се покажем малко добри.”

Добре, вие сега ще кажете: “Нима трябва сега да подкупваме хората?” А нима трябва да опълчваме хората против себе си? Хората не трябва да се подкупват. То е минус. Харчиш енергия да даваш от себе си, не искаш да ги подкупуваш. Мислите ли, че ако не искате да го подкупите, е по-благодарно? Подкупете го, нищо повече. Ами че ти, когато обичаш някой човек, нали го подкупуваш. Когато майката обича своето дете, не го ли подкупва. Природата подкупва на общо основание. Но ще дадеш нещо на човека. Тъй като го подкупиш, ще го подкупиш на хас. Като го подкупиш, дай му един милион. Ти му даваш сто хиляди лева подкуп. То е другата стра-

на, подкуп може да го обърнеш. Подкупи го в правата смисъл. Или каква дума да употребим вместо “подкуп”? (*“Привлечи го.”*) Нещо още по-благородно дайте. (*“Предразположи го.”*) Предразположи един човек, онова, което няма в себе си, ако той е един човек, на който силите не са балансирани, внеси известни елементи, виж.

Трябва някои от вас да изучавате химията. Там известни киселини, като се съединят с глицерина, ако се съедини глицеринът с един елемент от меките, ако го съедините с азотната киселина, той чудо ще направи, динамит става. Питам сега, ако вие на глицерина на вашата любов турите азотна киселина, какво ще стане? Във веществото на любовта има киселини, като ги съедините с глицерина, ще стане цяла експлозия. Именно ще дойдете до онази любов. Има една любов. Природата ще остави известни елементи на любовта, в които ние да внесем своите елементи. Тя иска да ни опита, доколко ние се умни да направим съединение. Каквито съединения направим, такива последствия ще носим. Има думи, в които тя дава своите съединения.

Когато аз говоря за природата, аз взимам нейните съединения. Тя си има своя химия, тя показва как трябва да се направи. Както тя каже, трябва да се направи. Аз взимам нейните съединения, понеже в нейните съединения експлозия няма. Любовта може да бъде активна, без да прави зло. Щом аз правя съединение и в моята любов има разрушение, по това се отличава човешката любов от любовта на природата, от любовта на Бога. Човек в своята любов няма предвид благото на онзи, когото обича. Той всякога има предвид своето благо. Когато говорите за човешка любов, където и да е, тя всякога има предвид своето благо. Право е, то е според разбирането, не е лошо. Но там, дето е достигнал човек, ял, пил, може да кажем, сега се отличава по своите резултати. Божествената любов на физическото поле винаги започва с минус. Човешката любов започва с плюс. Но знаците се превръщат. Минусът става плюс, плюсьт става минус.

Сега да определим. Когато дойде Божията любов, човек всякога има едно разширение. Той и в старини, на 120 години да е станал, винаги има едно разширение, подмладяване, животът има смисъл. Дали е мъж, или жена, каквото и положение да заема, има разширение. Щом той дойде в закона на човешката любов, постоянно се губи смисълът на живота. Като достигне на 120 години, казва: “Що бях толкоз глупав. Трябваше да си поживея.” Ако живял един порядъчен живот, на 120 години ще съжاليا, че е живял. Казва: “Не съм знаел как да живея.” Ако е вегетарианец, ще съжاليا, че не е ял кокошки, прасенца. Все ще съжاليا.

Сега вие, които слушате, казвате: “Защо Господ така е направил света?” Има един свят, който Господ направил, има един свят, в който Бог живее сега. Ние ще дойдем до света, в който Бог живее, не света, който е направен. То е Неговият терк, Неговата проба. В този, направения, Божи свят, ти ще направиш нещо.

Тогава ще мязате на онзи турски бей, който отишъл на гости на един българин. Той му дал една хардалия, която малко реже. След като попил, станал весел. “Чорбаджи, искам да свиря.” “Свири.” Започнал той. Казва: “Чорбаджи, искам да играя.” “Играй, казва, ефенди. Свободен си.” “Дай, казва, още от сладкото.” Питам, този турчин, ако не беше пил хардалия, щеше ли да играе и пее. Вие ще кажете, хубаво, той се напил с хардалия. Онзи момък, който се държи за колана на някоя мома, не е ли пил хардалия? Хардалия е пил, нищо повече.

Сега злото не е там. Това са елементи, които са влезли вътре. Какви са последствията? Сега да преведем. Да кажем, ти приемаш едно ново учение. Новото учение предполага, че ти си приел нещо у тебе. Хващаш се за новото учение, играеш. Питам, какви ще бъдат резултатите? Онзи, като минали две, три, десет години, казва: “Не върви тази работа.” Че не е ли пак същото, като Иван Веслей, който три дена след като се оженил, среща го един негов приятел. Реформатор, умен човек, на хора-

та акъл дава, не може да разбере една жена. Умен англичанин, реформатор човек, тук в методическата църква методистите са негови последователи, казва не приятеля си: "Не си струва човек да се жени." Не си струва да научи един урок. Иде при него млад човек. "Слушай, казва, искам да ми дадеш един съвет. Намерих в твоята църква една отлична сестра, много ми се хареса, искам да се ожена. Тя е най-добрата в църквата." Казва му: "Тя с Христа може да живее много добре, но не и с тебе." По своята лична опитност говори. Тя с Христа може да живее или казано на научен език, в него и в нея няма ония подходящи черти на земята. Че какво вие мислите, едно деликатно същество може да го впрегнете да оре и да копае? Казва: "Може да се научи." Докато се научи да оре и да копае, ще замине в другия свят. Някой път казвате: "Ще свикне."

Аз не препоръчвам страданията. Страданията си имат своята граница. Страданията много хора пращат на оня свят. Малко страдание, разбирам, но да се излага човек на голямо страдание, не е умно. Сега всичките страдания, които вие имате, аз не ги наричам още страдания. Има известни страдания, не са страдания. Страдание е запример, един човек [да] го лишат от материални блага, няма къща, наследството му вземат. След туй го изолира обществото, преследват го, никъде не може да си намери място. Той отива да живее в някоя пещера, тъй както зайците, лисиците, вълците. Това са лошите форми, лошите условия на земята, които може да се създадат.

Питам сега, по кой начин вие може да поправите вашия живот? Но животът не може да се поправи. То е философия. Не внасяйте на живота онези взривни елементи, които може да произведат взрив, вие на глицерина не внасяйте азот. Оставете този елемент свободен, из[ва]дете азота, оставете той да не действа, защото иначе ще създаде взрив. Мнозина мислят, че светът е така създаден. Как е създаден светът? Ние още не знаем как Бог е създал света. Ние казваме, положително трябва да знаем по какво се отличава направения свят на Бога, както вие го познавате.

Аз да ви дам на физическото поле. Нещо, което е от Бога направено, ще бъде като следното. Ще дойде един човек, който е решено от Бога да ви посети и него ден денят ще бъде хубав, няма да има нито един облак, ясно ще бъде времето. Слънцето него ден ще грее най-хубаво. В двора ви ще има птички, кучета няма да лаят наоколо, петлите ще пеят хубаво, тревите ще израснат, цветята него ден ще започнат да цъфтят. Този човек, който иде в този ден, той иде по Бога.

Пък ако онзи, който дойде да ви посети, и него ден се наберат всичките облаци най-тъмни на хоризонта, птичките не пеят, кучетата целия ден лаят, яви се буря, прах, това-онова, тази работа нищо няма да излезе. Аз да ви врачувам. Ако вие се венчавате него ден, такова ще бъде венчаването, като деня. Ако вие кръщавате, то ще бъде като деня. Ако ви назначават на служба, службата ви ще бъде такава.

Хубаво, колцина от вас са назначени по този начин? Вие за бъдеще гледайте така да бъдете назначени.

Когато ни кажат да започнем една работа, ти чакай деня. Не си избирай какъв и да е ден. Чакай онзи, най-хубавия, ден, тогава започни работа. Пък ако твоята работа не върви благополучно, тогава, ако се яви един ден, ще седнеш, ще разсъждаваш от Невидимия свят да те осветлят да може пак да изправиш живота си. Трябва да се изправи животът.

Аз гледам толкова години, между вас няма една философия. Аз поне не съм срещнал. Толкоз години стоя между вас, рядко съм срещнал някой да ми говори нещо добро за другите. Аз турям една десета положително, а девет десети отрицателно, негативно. Сатурнов тип. Който и да е, ще каже: ние не сме добър народ. Хубаво, съгласен съм. Тя тази сестра не разбира, завеена. След нея дойде друга. Тя казва за първата, че и тя е завеена. Тя говори за другите, но и за нея казват, че е завеена. Всичките са завееани.

Че има малко завееани, право е. Те като си заминат, казвам си: "Аз, който ви изследвам, и аз съм завееан малко." Защото ти, като изследваш завееаните, какво ще спечелиш? С години

ходих, мерих главите на тия заваяните българи. Казва: "Що си губиш времето с тия заваяните българи?" Хубаво, ще позная, че този е такъв, онзи е такъв. Какво ми влиза мене в работа, че неговата глава е такава? Казвам: "Заваяна работа." Но аз съм учен, казвам: "От тия заваяните аз ще извадя едно правило за себе си, как може да поправа своята глава." Закон ще намеря.

Аз зная запример кое е накарало българина да има дебела глава. Аз зная причините, които изопачили неговото религиозно чувство. От далечни времена зная с какво се е хранил, какъв живот е живял. После зная законите, как се образуват тия слабости, неговата твърдост, упоритост, своенравие. После зная причините, отде се е родило това лошото сърце, зная защо не му върви напред. Много работи зная. Много данни взех, турих в моята торба, прилагам вътре в себе си, каквото искам правя. Казвам, Божия работа, Господ да го поправа, пък аз поправам себе си.

Вашият живот не се определя, че вие сте българи. Коллективността на един народ може много пъти да определи напращането на един човек, но всякога един народ не може да ограничи. Всеки един индивид е свободен да излезе от лошите условия на народа. Мъчно е по някой път, но може да излезе. Кръвта, която тече в един народ, е създала известни елементи. Българската кръв се различава от английската, българската кръв се различава и от френската, различава се и от гръцката.

Запример каква е разликата между българина и гърка? Коя е причината, защо българите и гърците не може да се обичат? Защото гъркът, като подчинил със своята култура римляните, ходил в Рим, взел от римската култура нещо и станало миш-маш. И като философ не е. Когато гъркът иска да играе ролята на един гений, българинът казва: "Не я играй." Българинът е схванал, че на гърка му липсва нещо, една пета липсва. Всичко може да говори, но каквото обещае, не може да изпълни. Може на сто обещание едно да изпълни или не. В морално отношение това е една слабост у тях. Българинът, като обещае, по ще изпълни. Но отличителната черта у гърка е именно в та-

зи линия, той развил хубавото и красивото в себе си, изкуството развил той. Гъркът казва: “В духовните работи нямам успех, но в красивото.” В туй отношение е ценна гръцката култура. Той туря сенки на нещата, той създава хубаво, красивото.

Някои от вас доколко може да оцелеете във вашите убеждения? Да кажем, в този живот имате известни убеждения. В следния същите ли убеждения ще ги имате, които сега имате? Или в две, или в три прераждания? Вие, като идете в другия свят, тия убеждения, които сега имате, ще продължат или ще кажете: “То е празна работа. Не трябваше да се занимаваме с това учение, трябваше да вземем някое друго учение.” Защото заблужденията в другия свят са още по-големи. Православният в другия свят е още по-голям фанатик. Някои от вас много се лъжат, като казват, като отиде там в другия свят, ще се просветли. Някои се поправят, но някои стават още по-големи фанатици. Като се върнете, ще кажете: “Аз видях православни, католици.” Православните в другия свят имат много по-големи църкви. Католиците – още повече.

Тогава, като идеш в оня свят на католиците, на православните, ти Божия свят не си видял, ти в този свят не си ходил. Човешкото си видял, не си влязъл в общение със светиите, да видиш какви са Божествените храмове. Светиите се отличават с туй, че те имат предвид доброто на всичките хора, всичките народи са еднакви за тях, еднакво е разположението. Добре, тогава какво правило изваждате? Сега вие ще се спрете да кажете какви трябва да бъдем ние. То не е важен въпрос. Как трябва да постъпим според новите мерки?

Запример аз снощи слушах тази певица. На мене като ми разправяха: глас, всичко туй, задигам се, отивам. Тъй както ми я представиха, на циганка мязала. Още като я видях, казвам, не мяза на циганка, една жена възпитана. Виждам ниско чело, но има такт, съобразителност в нея. Суетна е, но в нейния глас според мен липсва един елемент. Хубав глас, силен, високи тонове взима, но липсва й нещо, един тон на изражение. Тази публика може да се радва, по-хубав глас не може, тия хора не

биха издържали. Тя издържа много време, една минута, две минути. Казвам, с този глас на небето биха те върнали назад.

Ние сега говорим за идейното пеене. Има основни неща в тоновете. Има основни тонове, които трябва да се вземат. Тριο ще има. Всеки глас си има свой мащаб. Много хора се спъват, като се върнат, казват: “Не може да пеем.” Те се спъват. Може да пееш за себе си, поне да пееш по някой път за себе си, да изпееш една песен за себе си. Или, като дойде един певец[, нека вземе твоя инструмент]. Защото аз считам човешкия ларинкс една арфа, един инструмент, който Бог е дал. Ти сам не може да свириш. Като дойде някой твой приятел, кажи да вземе твоя инструмент, да посвири, да попее на другите. Аз зная, когато хората пеят, пеят много хубаво някой път. Казва: “Едно време пях един ден много хубаво, но не помня.” Всеки човек има си един ден, когато е пъл. Оттам насетне не може да пее вече.

Казвам, хубаво е сега, всяка една дарба, която е дадена на човека, да се развива. Сега запример тази певица е надарена, тя е умна. Тази певица не може да даде на света всичко туй според нейното разбиране. Тя има неща заложени, които за бъдеще ще се развият. Аз я виждам двойно същество. Едно същество вътре, като излезе на тази публика, пее. Едно друго чувства, казва: “Трябва да извършиш своята длъжност.” Умна е, подредила е систематически песните, вървят. Най-първо, излезе с една проста песен, след туй се увеличи темпът и накрая — завършването на пеенето. Англичаните казват: [...]. Значи не е глупава, играе ролята хубаво. Ето една жена, която постъпва по всичките правила, които природата изисква.

Ако сте на нейно място, казвате: “Както Господ нареди.” Значи Господ трябва да ти нареди програмата на концерта. Трябва вие да наредите номерата, които ще пеете. Той ще реди, пък вие ще изпълните. Вие ще наредите вашата програма, тогава Той ще коригира. Веднъж каже: “Друг номер.” После ще турите пак, ще прегледа, пак каже: “Друг номер.” Четири, пет... девет пъти ще прегледа и като ходите на десетия път, Той ще

каже: “Може сега.” Не коригира. Считате, че всеки ден вие може да дадете по един концерт. Всеки ден ще правите вашата програма. Най-малко в месеца по един концерт ще дадете, в година най-малко дванайсет концерта ще дадете. Ако всеки един месец вие имате един ден, в който програмата да е тъй отредена, както Бог предвидил, то ще бъде една велика сила в живота ви във всяко отношение. Защото, за да бъде човек идеен, философ, поет, в каквото и да е отношение, той трябва да има известно вдъхновение. Имаш ли вдъхновение, всичко може да постигнеш. Нямаш ли вдъхновение, нищо не може да постигнеш.

Сега някой от вас да му кажа да пее, за кого ще пее? Тогава пеенето в природата за кого е турено? Какво е вашето предположение, защо е турила пеенето? Тонира. Ние сме намерили, че пеенето тонира нещата, обновява, примирява, събира хората на едно място, улеснява ги. То е едно здравословно състояние на чувствата. То е основен тон на живота. Когато човек иска да живее добре, щом пееш, всичко върви добре. Не може ли да пееш, не върви. В пеенето и в религията, и духовните, хора всички пеят. Даже Христос изпя няколко песни.

Сега не искам да критикувам, искам да изложа обективно фактите. Защото, когато човек критикува, туря своите си възгледи. Аз не искам да туря моя възглед, искам да изнеса фактите, както са. Всеки един от вас може да тълкува, както обича. Колкото по-правилно тълкува, толкова по-добре за него. Защото не само аз тълкувам. Защото, ако аз тълкувам правилно, за мене е. Ако вие не тълкувате правилно, пак е за вас. Всеки човек се ползва толкова, колкото правилно тълкува проявите на природата, или проявите на Бога. Човешките неща са второстепенни.

Казвам сега, вашето махало какво говори? Може да почерпите от кладенеца вода. Кажете сега какво правило туряте. Или кое е най-важното? Кажете най-доброто правило, което вие имате.

След като говоря, ако вашите книги са отворени, ако всичкият моят дъжд падал на написаната книга, има опасност

написаното да се развали. Едно правило: когато говори кой и да е оратор, кой и да е професор, затворете вашите книги, слушайте. Щом държите книгата отворена, може да се накваси. Сега дръжте вашите свещени книги, сравнявайте, ще напишете каквото можете. Има места, дето може да напишете някои работи. Но когато вали дъжд, не изнасяйте книгата навън, в дъждовно време да четете. Когато вали дъжд, когато има прах, пак не четете. Когато няма нито едно облаче, когато времето е хубаво, излезте навън. Човек, който иска винаги да бъде свободен, така трябва да постъпва.

Занимавайте се винаги с това, което е реално. Как изгрява слънцето, ясно ли е времето, или не. Срещни ония хора, които са весели. Като срещнеш един човек, ако има изгрев, гледай го, ако няма, остави го, не го спирайте. Аз като срещна хората, които нямат изгрев, не ги гледам. Заоблачено, няма изгрев, оставете го, нека се оправя със своя ум. Той сам не харесва изгрева си, той не е отговорен заради него, така дошло съчетанието. Щом има хубав изгрев, пак не зависи от него. Този човек има благоволенieto на небето. Спри се и виж изгрева на този човек.

За мене, когато хората правят погрешки и когато правят добро, нито едното положение, нито другото е тяхно. Само че погрешката е там, че не оценяват. Нашата погрешка е, че ние не оценяваме. Защото, ако бащата е светия и майката е светия, всичките изгреви ще бъдат свети, най-хубавите изгреви. Но ако изгревите на баща ти и майка ти са тъмни, и твоите изгреви няма да се различават. Какъвто е изгревът на баща ти и на майка ти, такъв ще бъде и твойт изгрев. Или каквото мисли баща ти и майка ти, такова ще мислиш и ти. Затуй разумните същества, като слизат отгоре, се молят Господ да им даде добри родители, те да мислят добре и той да мисли добре. Или казано на друг език, всеки търговец се моли да му дадат здрави чували, че да тури житото си, чувалите да не бъдат скъсани, да тече. Всеки се моли да има здрава, суха къща, че като тури житото, да се не овлажни. Всички трябва да имате здраво тяло.

Сега аз често слушам, някои казват: “Учителят говори точно това, което аз мислех.” Много грешите. Никога аз не говоря, както вие мислите. Вие така мислите. Не се лъжете. Нито вие говорите, както аз мисля, не, ни най-малко. Аз имам за цел да изясня един велик Божи закон, не да изясня какво аз мисля, нито да изясня вашата философия, какво вие мислите. За мене вашата философия е ваша философия, моята философия е моя философия.

Казвам, четете еди-коя си книга. Ама какво проповядвал, какво учил Христос. Казвам, четете Евангелието, по-хубаво от туй няма какво да се каже. Казвате: “Той, Христос, и петте девизи...” Как разбирате, какво е казал? “Ама ти как го разбираш?” Моето разбиране е заради мене. Моето разбиране не може да бъде твое. В моето разбиране има една спесифичност, която не може да бъде твоя. Ти как разбираш Божията любов? То е спесифично. В моето разбиране може да има една спесифичност, която не може да предам, все ще липсва нещо. Може във вашето разбиране [да има спесифичност], и вие не може да предадете.

Някой иска да ме убеди, че много мисли. Ти мислиш, но все на земята седиш. Ти като мислиш, твоята [мисъл] не е толкова силна, че да се вдигнеш над земята. Някои светии, след като два-сет-три-сет години са мислили, са могли да се вдигнат над земята. Голяма сила, да олекне човек. Човек може да се вдигне на един метър, на два, три, пет, шест метра. Като престане да мисли, слиза долу.

Сега, кой от вас се е вдигнал на един пръст? Някой ще каже, някъде без малко се е вдигнал [на] един пръст. Не, той се е вдигнал на пръсти. Не на пръсти, но да се повдигнеш един пръст и да чувстваш, че не си на земята. Казва някой: “Аз чувствах, че не бях на земята, вдигнал се бях.” Трябваше някой да измери с един сантиметър, че е факт, да се види. Един капитал трябва да бъде положителен. У нас трябва да има положително.

Сега това, което ви говоря, не го вземайте за вас. То не се отнася за вас ни най-малко. Сега аз не говоря нито на едно-

го от вас. Аз говоря на една публика друга, нито за един от вас не говоря. Има една друга публика, която вие не виждате, хич не я виждате. На нея говоря. Те ме гледат много сериозно, казват: “Бамбашка!” Те ме гледат много замислени. Техните мисли се предават на вас. Вие бъдете спокойни. Вие считайте, че всичко сте разбрали, те не разбират. Казвате: “Ние мислехме друго да каже.” Казвам, не може, понеже тези са, другояче не може да се каже. Вие ще разберете, те мислят.

Хубаво, сега аз като кажа, че тук има една публика, вие изведнъж мислите какви са те. Вие какво мислите, салонът е пълен с ангели? Никакви ангели няма. Със светии? И светии няма. Пророци? И пророци няма. Обикновени, по-долу от вас, на тях говоря. Който има, трябва да даде. Богатият е богат, и сиромашът е богат. Ако всичките хора бяха богати, богатството нищо нямаше да струва. Ученият е учен при невежия, и той има възможност да бъде учен.

Сега за вас кое е, ха да видим. Има нещо, което няма да приемете, малко безверници сте. Аз съм ясновидец, ще ви кажа нещо, което няма да приемете. Вие сте много добри хора. Като вас никога не съм срещал. Вие сте първи по рода си, които съм срещал досега, по-добри хора няма. Ето, няма да вярвате. Сега ще кажете: “Ето виж как ни подиграва.” Ето не вярвате. Като кажа другото, което вие сами казвате, него вярвате. Казвам нещо, което за вас се отнася, казвам едно нещо, че сте много добри. Богати сте, пък сте гениални, по своя ум всички сте гении, талантливи, с най-големи дарби, които съм срещал.

Сега блажени верующи. Има нещо, което хората не вярват. Питам сега, не сте ли повече от гении. Че гениите са нищо пред вас. Някои от вас са толкоз верующи. Ще се разделите на два лагера, едните ще кажете: “Знаеш какво каза Учителят.” Не туряйте туй за авторитет. Какво казвам? Туй, което казвам, вярно ли е? Приемате ли го? Аз зная какво приемате. Аз изказвам една истина, която е вярна. Вярна е само при дадени условия. Защото по какво се отличава един гений? Както разправят учените хора, об-

ществото го създава. Защото баща му, дядо му, ред поколения, десет-петнайсет поколения деди и прадеди работили, и той е израз на тази гениалност. Тъй щото от научно гледище то не е едно усилие негово. То е общ израз на ред поколения, които са работили.

Вие сега сте гении не проявени. Следователно, ако ви турим в едно общество благоприятно, вие ще се изявите. Ако събера десет души около вас музиканти или сто души хора, първокласни музиканти, всеки от вас може да го направим певец, певец по-гениален от тази певица. Та всеки един от вас, ако го турим на топлина, всяка една земя, като се стопли, ще се разтопи, размрази. При тия добрите условия, които може да ви се дадат, може да се проявите, гении сте. Ако при добрите условия не може да се проявите, не сте гении.

Аз не искам, като ви казвам това, да кажете: "Той ни похвалява, хубаво говори за нас." Искам само да констатирам един факт. Но взимам думата "добро" по същество, не по дела. Ако е за постъпки, че постъпвате добре, аз не говоря, че сте добри по същество, тъй както сте в природата. Аз разбирам доброто като един непрерывен акт на природата, но за отделните постъпки аз въпрос не правя. Възможности са скрити във вашата душа, няма някой, който да не желае доброто. След като направи една погрешка, той се разкайва.

Казвам, най-хубавото всеки си го мислил. Кой от вас не е мислил хубави и велики работи, да облагодетелства цялото човечество. Кой от вас не е мислил да бъде като Христа, да спаси човечеството. Аз съм го чувствал, то е хубав порив, той иска да бъде като Христа. Аз бих искал всички да бъдете като Христа. Те са като Него, но не са проявени. Казва апостол Павел на едно място: "Всички ще бъдем подобни Нему." Ние сме подобни, но тогава ще има друго подобие.

Та сега целта на моята реч беше за другите. Казвам, приблизително те са по-долу от вас. Понеже вие сте проявени гении на земята, онези, които ме слушаха, бяха не проявени. Вие сте проявени гении. Ами че след време може да ви срещна в някое поколение и да не ви позная.

Сега кое беше заради вас? Най-смелият ученик нека го каже, кое беше заради вас отначало. Правилото, какви бяхте? По-добри хора от вас няма. Вие туй трябваше да го подпишете с двете ръце. По-добри хора от вас няма, вие го вземете. Бог ви е направил, по-добри хора от вас не може да направи. Казва: "Че ако е така, защо аз не се проявявам?" То е твоя погрешка. По-добри хора от вас Бог не можеше да направи. Защо не се проявявате, то е ваша работа. Останете с мисълта, че вие сте най-добрите хора. Защото, ако туй не приемете, аз може да обърна знаците.

Кое е по-хубаво да се каже, че сте най-добрите хора или... Това е здравословно състояние на човека, към което човек се стреми. Другото е неестествено положение, то е случайно, вметнато. Когато човек тури: "Аз съм най-добър. Не в постъпките съм най-добър. Свързан съм. Всякога, когато видя доброто, в когото и да го видя, аз го разбирам."

Туй предразположение, че виждаме доброто навсякъде, аз съм най-добрият човек. В дадения случай, когато съзнавам, че съм най-добрият човек, навсякъде съзнавам, че всичко, което Бог е направил, е добро, тогава съм най-добър. Когато съзнавам, че светът не е направен както трябва, не съм най-добър. Когато съм благодарен на всичко, аз съм най-добрият, туй разбирам практически. Всичко върви тъй, казвам: "Светът е добър." Защото има един човек, когото вие не обичате, има друг, когото обичате. Има някой човек, аз не го харесвам, има друг, харесвам го. Готов сте живота си да дадете заради него. Къде е погрешката, в този или в мене? Аз мисля онзи, който познава душите, всякога е на правата страна. Който гледа лошото, е на лошата страна. Чиновници, които сте, може да ви глобят, но ще знаете, че сте много добри хора, от много добрите хора сте.

Останете с мисълта, че сте много добри хора, и да се проявите, да станете такива. Не [да] станете добри, но да се проявите като добри хора. Като дойде, повярвайте, че може да се проявите, понеже имате условия. Не чакайте да ви докажем, да подпишем ферман. Ферманът отдавна е подписан.

Основната мисъл, трябва да знаете, че онова, което Бог ви е дал, е повече отколкото вие може да оценявате. Туй, което сме сега, сме повече, отколкото ние оценяваме. Тази е правата мисъл. Туй, което сега носим със себе си, е повече, отколкото ние оценяваме и прилагаме в живота. Като оценим това, което сега имаме, ще дойде в бъдеще, ще се приложи на това, което сега имаме.

Размишление.

“Озарил си ни с любовта Си и виждаме чудните Ти дела.”

IX ГОДИНА НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС (1929-1930)

Двадесет и трета лекция

29 януари 1930 г., София – Изгрев

НОВИТЕ ВЕЯНИЯ

Любовните отношения са със смисъл на флирт. Флиртът какво е? Любовните отношения и флиртът какво е? Любовните отношения и флиртовите отношения какво са? Кажете ми сега, тия от вас, които са флиртували, какво нещо е флиртът. (*“При флирта няма цел.”*) Както е да е, на всички тия понятия и идеи им давате някак вторично значение. Най-първо, ще дойдат ония чувства, които създават флирта. Флиртът се дължи на едно чувство. Флиртът не е пълно изражение на чувствата на човека, явява се временно, но тази форма не изразява напълно чувството. Флиртът е лъжливо чувство, не е вярно чувство. Кое чувство е по-установено? Като идете при бакалина, гледа да прекара захарта, ориза, маслините. Казва: “Много хубави са.” Но после има да чистите ориза. Някой път погледне, иска да те има за мущерия, даде ти нещо хубаво.

Казвам, трябва да се гради върху бащата и майката. Мнозина от вас нямате идейна ясна представа, какво нещо е бащата и какво нещо е майката. Някой иска да се жени. Хубаво, да се жени. В природата такъв ангажимент няма го, един социален институт установен, както е сега женитбата, не съществува. В природата съществува отношение на половете. Отношение на баща и майка съществуват, но какво е отношението? Може майката да съзнава или да не съзнава, тя иска да роди дете. Какво дете ще роди? У всичките майки в света, колкото има, всичките майки раждат това, което са те. Но често човек ражда това, което не е. И първата майка в света

роди едно същество, което не беше като нея. Каин не беше от същия баща, нищо повече. Първият син, който ѝ се роди в света, ни най-малко не мязаше на баща си. Защото този човек в рая беше кротък и смирен, той не беше месоядец, вегетарианец беше, тия негови синове, като излязоха навън, не бяха вегетарианци, месоядци бяха. Заради една малка причина, откъде научи, принася жертвоприношение, дига цепеницата, убива брата си. Защо именно? Че неговият дим не отивал направо нагоре, но пъплел по земята. Кой е виноват, че неговият дим пъплел на жертвоприношението?

Хубава философия. Казвам, кой е причина, че димът не отива нагоре? Често бащата и майката се карат за дима, дали е димът на бащата, или димът на майката, не отива нагоре, пъпли по земята. Майката всякога трябва да роди едно същество, което поне да седи по душа тъй чисто и възвишено като нея. Не да бъде един престъпник, но да бъде подобен на нея. Или другояче казано, да роди една душа възвишена, която да дойде да гради и да помага на човечеството. Сега светът е наплоден от какво? Ние имаме излишък на същества, непотребни на земята, които чакат, готовановци, седят да дойде Царството Божие, да ядат и да пият, и да се удоволстват. Те са дошли, а пък на земята няма място за удоволствие, изключено е всяко удоволствие. Животът не е удоволствие. Вследствие на това престъпване на този закон, постоянно има наказания, страдания. Едно малко удоволствие ще си позволиш, но из носа ще ти излезе.

Казвате: “Защо тъй? Нали трябва да се живее.” Да се живее, но животът и [удоволствието] са както влюбването и флиртът, такава е почти разликата. Да живееш е едно нещо, и да се удоволстваш е друго нещо. Ти може да бъдеш майка, ако родиш един син. Щом родиш един престъпник, ти не си майка, ти си кърмилница на престъплението. Един извор, от който излиза мътна вода, какъв извор е? Извор наричам онзи, който извира най-хубавата вода. Майките трябва да подготвят условията, да дойдат ония възвишените души, ко-

ито очакват горе на небето, понеже те сами не може да слязат на земята.

Тогава в бъдеще бащите ще се явяват само веднъж в месеца, в бъдещото общество майките ще излязат на сцената. Тя ще каже, че бащата е някъде далече. Той ще се явява като техен приятел, няма да казва, че е техен баща. Майката ще ги отглежда, тя ще има авторитет. А пък сега бащата и майката, като се карат, никакъв авторитет нямат. Децата виждат как се карат, спорят се и губят авторитета. Тъй като бащата е някъде, ще има авторитет, веднъж в месеца ще се явява вкъщи. Казвам, как ще ви се види това? Той ще ходи на друго място. Че тогава майките ще бъдат осигурени, не като сега, да ѝ се запали главата. Ще бъде тя осигурена, комфортно жилище. Бащата, когото децата не знаят, ще дойде, ще донесе нещо като техен приятел. Те все ще мислят, че ще видят някога баща си, за да се създаде един импулс. При сегашните условия на природата да се създаде един импулс.

Казвам, да знаете баща си, и да не го познавате. Много добре е баща си да не сте го виждали, но да носите неговия характер. То ще бъде една фаза. Въпросът за женитбата седи другояче. Трябва да знаете, вие не се жените да намерите един мъж да ви гледа, вие не се жените да се удоволствате. Вие влизате в природата да станете майки, да родите един-двама светии. Като дойдете с туй, ще се повдигне една душа. Пък ако роди един престъпник като Каина, освен че няма да има никакво повдигане, но ще останеш назад в света, да си изкупваш греховете на туй развитие.

Казвам, идеите на бъдещите майки, тия вашите синове и вашите дъщери да имат високо мнение за вас, ще имат един свещен трепет към майката, понеже светия дошъл напред. Сега дошъл някой от долните светове. Тогава синът казва: "Ти защо си ме родила, трябваше да ме изгледаш." Той седи, казва: "Това ще направиш, онова ще направиш." Питам, този син, който заповядва на баща си, какъв син е? Той ще се опретне да работи, ще носи своите способ-

ности. С малко ще се научи, не му трябва много учение, както сега учат.

Вземете да кажем, вие имате единицата, после имате 2. Каква е разликата? Буквално каква е разликата между единицата и две? Ако вземете като количество: имате едно кило захар, имате две кила захар. Имате едно дърво, имате и две ябълчни дървета. Тогава какво е отношението между едно кило захар и другите две? Имате една ябълка и две ябълки, по какво се отличават двете ябълки? Ако вие не разбирате закона, един метод, двете е за примиряване на противоречието на единицата. Когато съществува едно противоречие, в единицата, в личния живот на човека, всякога в личния живот на човека съществува едно противоречие, ти може да примириш това противоречие само със закона на двете.

Ако вземете Питагора, той е дошъл до числото 4, в своята система той е спрял до 4. Числото 4 е закон за примиряване на противоречия, които произлизат от две. Спорът, който може да се произведе между две единици, между два живота, може да се примири с 4. Спорът между две единици означава същевременно женския принцип. Спорът между две жени може да се разреши с числото 4. Една жена, която се мъчи в себе си, може да се примири с числото 4.

Сега да направя мисълта си ясна. Гладен си. Нали гладът съществува като една сила, която действа в света. Ние не знаем каква е, как се е родила, коя е дълбоката причина, но като явление ти седиш и се безпокоиш, безпокои те стомахът, ставаш малко нервен, не си разположен духом. Значи за глада трябва един метод. Кой е методът? Давам ти една ябълка или круша, или слива, или малко печен хляб със сирене. Българинът си мислил това сирене да задоволи глада. Този метод е общ за всички същества. Като започнете от най-ниските, от микробите, до човека, все същият закон е, на яденето и уталожването на глада.

Представете си сега вашия син, сега законът какъв е? Имате един син. До известно време е дете, но след туй детето

става неспокойно, палаво, опаки става. Възпитавате го, учите го, но той от ден на ден става опъки. Морализирате го, но нему трябва нещо друго, като онзи човек, който работи дълго време, казва: "Копай." "Не, казва, не искам да работя." Сложи мотиката, не иска да работи, казва: "Работих десет часа, не искам да работя вече." Защото откъснали са се неговите ръце, известни енергии в тялото вече са се изгубили. Трябва му нова енергия.

Вашият син, който е недоволен въкщи, доведете му вие един другар, подобен на него, да кажем на пет, шест, десет години, веднага ще се измени естеството. Има вече между тях две същества обмяна на енергиите, природата вече действа. Обменят се енергиите на вашето дете, неговият характер се видоизменя до известна степен. Видоизменила се не същината, но има придатък в неговото разположение.

Този закон трябва да го проучвате, понеже [в] тялото, тия милиарди клетки, които съществуват в тялото, същият закон седи, ще се яви едно недоволство. Много пъти сме срещали някой човек добре възпитан, казва: "Сега не ме закачай." "Важен е въпросът." Той маха с ръка, казва: "Оставете ме." Онзи, който не разбира закона, тръгне подире му: "Какво ти е?" Остави го. Той, като ти махне с ръката, казва: "Нищо не искам, нищо не ми е." Той се справя с глада. Търси той, тръгнал по пътя, търси гостилница да се наяде. Търси някой гостилничар, но понеже този човек има вкус, той търси по възможност най-хубавата гостилница. Те са форми.

Заражда се във вашите клетки туй вътрешно недоволство, имате не само със себе си да се справяте, но имате всичките ваши слуги, тия милиарди същества, на които вие сте господар. Те издават гласа си, цял бунт става в главата, в дробовете, навсякъде. Всичките реч държат, казват, че управлението на господаря не е такова, каквото трябва. Какво ще прави господарят, как ще ги примири?

Вие ще внесете този новия елемент в тялото. Всеки ден вие ще внасяте новите идеи, и във вашето тяло колективно ще внасяте енергия. Това са души, тия клетки. Учените ще казват,

че клетките били микроскопични. Но те не са неразумни, много разумни са. У някои такива клетки има такива специалисти, че като стане повреда някъде в тялото, господарят ще ги пови-ка, някои от учените клетки, той няма да дава наставленията си, ще покаже само мястото за поправката. Той ще се оттегли, но специални учени професори веднага се разпореждат, дойдат втори, трети, поправят работата. Намесиш ли се в работата...

Казват: “Като знаеш, направи го.” Ти седиш, философстваш отвън за Бога, всичко знаеш, но кожата ти, като се охлу-зи, не може да заздравееш. Тия професори ще дойдат, ще закръ-пят работата. Те тъй хубаво някой път закръпват, че никакъв бе-лег не остава. Ако не знаеш как да постъпваш, много пъти ще остане белег по тялото, понеже се месиш в работата.

Та казвам, в онзи вътрешен процес на нашата мисъл азът не е онзи, който създава мисълта. Или човешкото съзнание не е, което създава чувстванията. Човешкото аз не трябва да се меси, то възприема мислите и желанията. Значи мисълта про-изхожда отнякъде. Нашата мисъл, нашите чувствания, те си имат свой произход някъде.

Да кажем, зароди се в тебе едно чувство. Даже старите хора в месец май имат любовни настроения. Аз искам да ви по-кажа силата на природата каква е. Той върви, старец, прегърбил се, вгълбил се в разсъждение за онзи свят, но щом дойде някоя мома, той завърти мустак. Туй става не по негово желание, то е несъзнателно. Тази сила, която борави в природата, се предава на неговия ум. Погледне, погледне, дойде друго съзнание, каз-ва: “Туй е стар човек, на тази възраст, пък поглеждаш на мла-дите.” После пак забрави, пак дойде другото съзнание, пак за-върти мустак. После пак се изобличава, казва: “Стар човек си.”

Питам сега, отде той се научил, отде иде осъждението в него. Стар човек бил. Че какво лошо има, че си хванал мус-така, защо именно, като хванал мустака и го усукал, се счита за лошо? Какво зло има, отде се е появило това понятие, че има нещо лошо в усукването на мустака? Той не е това, пър-вото, съзнание. Този старец разбира това чувство, той мисли,

като ходи и тропа с тоягата, че е нормално. Че какво разрешава? Той нищо не разрешава с тоягата. Че той е стар, и това нищо не разрешава. Сега дошъл да възприеме впечатленията от окръжаващата природа, позасукал си мустака. Да тури ред и порядък. Като засукал мустака, какво има в това? Искам да разсъждавате.

Един ден ме придружава един американец, мой познат, много интелигентен, много разбран млад момък. Като се разговорихме, дойдохме до едно място, той започна да се смее, истерия го хвана, киска се, киска се. Обръщам внимание, гледам на тротоара хвърлили на един петел царевица и жито, той кълве и рови. Смее се на петела. Той мисли, че като рови, изважда царевицата. Казва: "Аз се смея на този глупав петел, че той рови камъните." Той пак ще порови, пак ще клъвне. Петелът клъвне, пак рови, пак клъвне. Петелът сам по себе си не може да си представи, че почвата е твърда. Той ровил някъде. Често ние като този петел ровим, без да има нужда, ровим, без да изваждаме нещо. Казва: "Разсъждавам, да извадя нещо от земята." Какво ще изваждаш. Най-първо, човек няма какво да рови, краката може да си повреди.

Ние казваме, трябва да се мисли. Няма какво да се мисли. Ти ще възприемеш една мисъл, тъй да правиш много големи разсъждения, няма нужда. Запример, вземете философски, казва някой: "Докажи ми има ли Господ, няма ли Господ." Най-първо, нека се разбере има ли Господ, няма ли Господ. Има ли слънце, няма ли слънце. Понеже в този спор вие ще започнете от видимото в природата, тъй както е законът. Който пита има ли Господ, тогава ще поставим въпроса, има ли слънце, или няма слънце.

Вечерно време няма слънце. Казвам една научна теория, че слънцето лятно време изгрява в четири часа или в пет часа. Казвам, може да се докаже, има известни данни. Сега имаме случаи, когато слънцето го няма. Сега няма слънце тук, но на друго място и сега свети. Това, което не може да се докаже, в един-два часа, аз може да ви докажа, че слънцето лятно

време в четири часа ще дойде. В 12 часа го няма слънцето, някъде е по работа, не го зная къде е, но ви казвам, че в четири часа това слънце, което сега го няма, ще се яви на еди-кое си място. “Че как може?” Изваждам часовника: “В четири часа ще дойде.” Казва: “Ти сигурен ли си?” Хубаво, след четири часа ще знае. И наистина след четири часа това слънце се показва на хоризонта. Казва: “Сега това слънце ще остане ли за дълго време?” След дванайсет часа това слънце пак ще се изгуби някъде. До вечерта, в шест часа, то ще си замине и постепенно светлината ще се намали. Къде отива? Това са други теории, къде отива, как се върти земята. Представете си, че нищо не знаем, само констатираме факта, как се явява и изчезва, може да не са философски [теории], но само констатираме известни явления.

Казвам, когато ние питаме има ли Господ, или няма, то е същото отношение, както онзи да пита има ли слънце, или няма. Този човек, така се е обърнала неговата душа в неговите отношения, че в отношенията на Бога няма ясна представа, в неговия свят е среднощ. Следователно ти не може за Бога да му говориш, няма никаква представа. Казвам: “След четири часа ти ще имаш ясна представа за слънцето.”

Казвам тогава, вие не може да си представите Бога във форма на човек. Вие не може да си Го представите, но всъщност Онзи, Който създал нещата, не мязат нещата на Него. Ще кажете, как тъй. Гърнето мяза ли на грънчаря? Той може да направи някое гърне, което да мяза донякъде на него. Колата мязат ли на коларя? Онази жена, която тъче платно, то мяза ли на нея? Онази, което преде, тази жичка мяза ли на нея? Не мяза.

Следователно идейному ние за Бога ще имаме една идея неограничена. Туй Същество, в Коего живеем и се движим, То определя. Значи всичките наши възможности идат от Него и се преливат в нас. Каква е Неговата същина завинаги ще си остане една от великите тайни в света. Не мислете, че някога ще знаете какво нещо е Бог Сам в Себе Си. Защото, ако вие сполучите да определите какво нещо е Бог, вие ще бъдете по-

големи от Него, от Туй Божество, Което вие искате да определите. Следователно, щом Това Божество е всякога по-голямо от вас, То ще остане всякога неопределено от вашето съзнание. Сега туй е за обяснение.

Казвам, вашият бъдещ живот в сравнение със сегашния какъв ще бъде? Сегашното социално общество за бъдеще какво ще бъде? Как трябва да се устрои бъдещото общество, че да има хармония между хората? То трябва да се устрои по известни правила и закони, които вече съществуват в света. Така живеят напредналите същества, светиите. Така живеят боговете, така живеят ангелите. Те са разделени на йерархии и живеят в пълна хармония, в пълно разбирателство. Между тях има полови различия. И между ангелите има полови различия, но не такива, каквито съществуват между хората.

Та казвам, сега, в новите веяния, казват: “Да имаме една религия.” Ако една религия ще внесе в тебе спор, както сега спорят религиозните хора, религиозните хора са направили да има спорове, това не е религия. Истината не може да влезе в никаква религия. Тя може да бъде предпоставка на истината, но Бог не може да се включи в никаква социална форма. Религията, да кажем, че Бог е в православната църква или в католическата църква, или в будическата. Ако кажем, само ние както разбираме живота, е право. Православните казват: “Само в нашата църква ще намерите правата идея.” Хубаво, ако това е вярно, тогава всички тия православни трябва да бъдат светии, да няма никакъв спор.

Вие ще кажете: “Тук, в новото учение, истината е при нас.” Ако истината е тъй, както вие я разбирате при вас, тогава между вас не трябва да има спор. Колко пъти стават спорове, колко пъти стават спорове... и то за какво. Че някой дърпа мустака. Събрали се някъде, че не поканили еди-кого си. Или че някой седнал назад, друг напред. За такива детински работи спорят, занимават се още за места, за столове още се борят. Може да се борят, то е една философия. Щом ви дадат истинското познание на живота, сто души може да седнете на един

стол. Знание ви трябва. Цялото събрание може да се съберете на един стол. Като дойдете, ще се смалите, вие ще седнете и ще има място още за сто души. На един стол преспокойно може да седнат двеста души, без да има никакъв спор. Знание трябва. Ако нямате знание, при такава една форма само един може да седне.

Спор има и за храненето, понеже някой взел повече, повече яде. Храна има в природата. Колкото храна се дава, има и още толкоз хора. Но понеже в съзнанието няма разбиране, тази храна в природата се превръща на един излишък.

Постоянно съществуват тия спорове при сегашното социално състояние. Сегашният спор е спор на своенравните деца. В края на краищата този въпрос ще се уреди, така че всичките тия, които спорят, ще бъдат приятели. Нищо повече. Като започнете от последния слуга до последния господар, от последния служител до патриарха, всичките ще бъдат приятели на общо основание. Тогава ще миряса светът. Че смъртта, това е едно наказание за онези, които не разбират Божия закон. Хлябът е малко, неблагодарен си, дават ти още, неблагодарен си, пак ти дават, неблагодарен си, всичко, каквото ти дал Господ, неблагодарен си. Най-после дойде големият протест, вземе всичко, каквото имаш.

Тогава ни утешават, че като идеш в оня свят [ще бъдеш добре]. Тъй не се говори. Туй не минава, като идеш в оня свят. Като те изпъдят от училището, къде ще идеш? Ако ти в училището си непочтен, може ли, като излезеш, да бъдеш най-почтеният. Какъвто си тук на земята, такъв ще бъдеш и в другия свят. Ако тук си непочтен човек, ако тук си разплакал и сухо, и сурово, като идеш в оня свят, че там още като умираш, ще вземат всичките предпазителни мерки да се освободят от тебе. И там ще бъдеш такъв.

Казвам, нас искат да ни убедят, че тук човек може да бъде зле, на оня свят да бъде добре. Мястото не изменя. Общественото положение, съзнанието на хората – до известна степен. Законът на противоположностите на двете, този закон е харак-

терен за две единици. Спорът между две единици може да се поправи. Едната единица, то са две числа, които се борят. Първата единица е направил бащата, втората единица е направил синът. Следователно в това отношение майката ще бъде в средата, от едната страна бащата, от другата синът. Ще образуват любовта. Този е законът. Майката вече ще смали едната единица, затуй вече иде делението.

Казваме: единицата се дели. Една десета. Защо се дели единицата? Ако тази единица не се делеше сама на себе си, щеше да има голямо нещастие в света. Благодарение, че може да се дели, може да се поправят погрешките в света. Законът на поправянето, дробите, това е метод за смаяване. Работиш с дробите в даден случай. Трябва да знаеш единица ли трябва да останеш, или трябва да се делиш. Седиш във водата. Допуснете, цяла единица има около тебе, петдесет килограма злато, и във водата ти потъваш надолу. Но имаш сила, те са куки накачени, откачиш една, хвърляш, откачиш друга, хвърляш. Ще хвърляш дотогава, докато се уравни относителното ти тегло с водата, да можеш да седиш. Другояче с тази тежест ти ще идеш на дъното на морето, ще изгубиш живота.

Когато дойдете до закона за относителното разбиране в света, изхвърлете всичко онова излишно, което може да произведе спор в душата. Дотогава, докато спориш в света за своите права, ти воюваш в света. Който воюва, той не е на правия път. Той въпроса може да го разреши, но винаги ще излезе със счупена глава, със счупен крак. Той нищо не разрешава. Природата обича разрешаването на въпроса, на най-малките мъчности.

Казвам, ти ще разбереш единицата, ще вземеш положението в даден случай, баща ли си, или син. Следователно, ако си баща, ще се явиш само веднъж на месеца в дома. Майката е господарка. Ако си в положението на син, каквото майката заповядва, ще изпълняваш. На умната майка ще изпълняваш всичките разпореждания, без никакво противоречие.

Да кажем, събудиш се в четири часа. Вие, които тръгвате в пътя на новото учение, нещо ви казва: "Стани!" Ти искаш

да станеш, но отвън е малко студено сутринта, но изведнъж не искаш да станеш. Започваш да разсъждаваш, извадиш носа, ръката навън, казваш: “Студено.” Чакаш да стане жената да запали печката, че дотогава под юргана. Стани веднага. Като дойде тази мисъл, стани. Казваш: “Ще изстина малко. Щом станеш, наметни се с юргана отгоре.” Никакво разрешение, няма да туряш юргана отгоре, няма да разсъждаваш. Стани, облечи се, майка ти те вика. Дълго време баща ти не е идвал, твоята майка казва: “Стани.” Сега ти седиш под юргана, не ставаш. Тогава в природата има екзекутори, които ще дойдат, майката ще прави да те наложат по всичките правила. Целия ден ти си неразположен духом, мъчно ти е, криво ти е, не знаеш причината. Стяга те нещо. Дойде едно вътрешно разкаяние в душата, че си направил някаква погрешка, не си станал навреме. Представете си, мине един човек, казва ви да станете в четири часа. Казвате: “Става ли се в четири часа?” Може да станеш. Сега нас трябва да ни заставят да станем.

Представете си, че вас един човек ви обещае, точно в четири часа носи двеста хиляди лева. Вие нямате нито пет пари. Трепериш за двеста хиляди лева. Ставате в четири, даже преди четири ставате. Ще бъдете облечени и чакате при вратата, веднага, като донесе торбата, трябва да я вземете. Умен е този човек. Ако закъснееш, този човек ще мине и ще замине. Тогава ще изгубиш. Ти сутринта гледаш навреме да бъдеш, даже половин час по-рано си станал. Ще вземеш торбата. Казва: “Радвам се, че си станал рано.”

Ние сега разсъждаваме философски, трябва ли, или не. То е губене на време. Има неща в природата, които не изискват разсъждение. То е интуитивно възприемане. Ти ще разсъждаваш, след като приемеш тази голямата кесия. Тогава седни разсъждавай, колкото искаш. На онзи, който носи кесията, никакво разсъждение. Ще бъдеш точно навреме, ще благодариш, ще кажеш: “Много ти благодаря, че си направил труд да я донесеш.” Тогава ще седнеш, ще разсъждаваш колкото искаш. Прави сметка. По никой начин не философствайте, вземете кесия-

та най-първо. След туй четете дважд, трижд, колкото искате. Внесете толкоз за това, за онова, за децата, за жената, за автомобил. Разбира се двеста хиляди златни, те са една почтена сума. Колко милиона правят на български левове? По трийсет лева да ги турим швейцарски. ("60 000 000.") Един български милионер, който може комфортно да живее.

Отсега нататък трябва да имате максими, трябва да знаете какво нещо е семейството. Ако ти нямаш една майка, която да е оставила един свещен образ в ума ти, то не е семейство. Ако ти нямаш един баща, когото свещено да очакваш да видиш, това не е семейство. Бащата да бъде нещо свещено в твоята душа. Майката като дойде, да причини радост. Така трябва да бъде бъдещото семейство.

Сега синовете казват за бащата: "Нашият старик да си върви за оня свят." Къде е тогава бащата? Старикът да си иде в оня свят, бащата го няма. И за майката казват: "Нашата старица да си иде в оня свят." Майката я няма. Синът казва за бащата: "Да си върви." Неговият син казва: "Да си върви." И тъй нататък. Тогава къде ще му излезе краят? Този да си върви, онзи да си върви, какво се постига тогава?

Ние се намираме в положението, вземеш една лопата пръст, туриш я, вземеш втора, туриш я. Трупаш, натрупаш една грамада с пръст. Какво си разрешил? Нищо не си разрешил. Тази пръст трябва да се разсее, да се сее да израсте нещо, ябълки, круши.

Казвам, първото нещо, към което трябва да се върнете, е следното: да възстановите онова положение във вас, на майка ви, което е съществувало. Майката, където и да е тя, съществува във вас. Или да ви кажа, да добиете вие за любовта един свещен образ. Тя всякога внася новия живот. И за мъдростта, бащата, трябва да имате свещен образ. Майката и бащата – човекът на светлината, да бъдат два образа свещени. Като помислиш за бащата и майката, всичките скърби и страдания да се стопят. Да се зарадваш, като помислиш заради него, всяка скръб, недоволство, всичко да изчезне. Като помислиш за май-

ка си, същото, всичките страдания да изчезнат. Като помислиш за майка си, щом се махнат всичките скърби и страдания, то е майка. Щом като помислиш за бащата, и всички скърби и страдания изчезват, то е бащата. Не се ли махат скърбите и страданията, или той не ти е баща, или ти не си разбрал баща си. Те са новите влияния, новите тежнения, които трябва специално да схванете.

Има такива положения, то е един роман. Има една княгиня, която се оженва за един господин от друго положение. Тя казва: “Толкоз години сме живели, още толкоз искам да живея. Не сме си казали горчива дума. Всякога съм била радостна да направя нещо заради него.” Може и други примери да съществуват в света.

Та сегашният живот е една преходна фаза на онзи съвършен живот, който настъпва. Ако ние в бъдещето ще възлезем да създаваме, както сегашния порядък на нещата, с такива семейства, с такива разбирания, с такива деца, такива дъщери, то е губене на време. Туй може да го правят невежите, но хората на бъдещата култура, хората, които се готвят за небето, разрешават великия въпрос да раждат престъпници като Каина, какъв смисъл има животът. Светии трябва да раждат. Една майка, преди да роди, трябва да знае какъв ще бъде синът. Синът, който ще бъде, да бъде светия. Той, като дойде, може да донесе всичкото благословение в себе си.

Като четете тия евангелия, има печатани, има и непечатани. Христос е учил дърводелство. Баща му бил много виден дърводелец и от царския дворец заръчали една работа много трудна. Баща му правил, но не могъл да я направи, ще се компретира. Като дошъл Исус, само минал, и направил работата. Онзи, Който слиза от небето, разбира от дърводелство, Той знае да разтяга. Нему не Му трябва херенде. Без херенде може да направи работата. Всеки гардероб може да направи без херенде, без туткал може да го направи. Та казвам, след като се е мъчил бащата цяла седмица, Той изведнъж го направил за половин час. Казва: “След половин час ще бъде [готов] гардеро-

бът.” Бащата, като се върнал, погледнал сина, учудил се, че може една такава трудна работа да я направи за така малко време. Дотогава той [другояче] мислил за сина си, но като видял, че това направил, изменил си мнението, видял, че има един талант в живота.

Казвам, ние сега по старите начини се стремим, астрологът еди-кой еди-как казал, не прилагаме. Тази теория не върви. Теорията не е лоша. Какво не върви? Тия философи са решавали по обикновените пътища. Туй, което те знаят, са прави. Обаче съществува един вътрешен закон. Не се стремете вие от окръжаващата среда да почерпите вдъхновение, да почерпите знанието си. Знанието ще дойде отгоре от слънцето, от далечните звезди, туй знание няма да дойде от обикновените хора. То ще дойде оттам.

Този трябва да е дошъл отнякъде, ако можеше от земята... Казва: “Създаде Бог земята и небето, и земята беше неустроена. Духът Божий се носеше над нея.” Всичко, което е на земята, от далечни места е носен материалът, да се направи. Тази земя не е още устроена, животът не е внесъл нещо. Нещо ново трябва да се внесе. Във всяка епоха се внася нова вълна, нов живот трябва да дойде. Този новият живот, наричат го новораждане, ако този нов живот не дойде, каква е вашата философия? Тя е празна. Ти може да храниш една котка, колкото искаш, тя котка ще си остане. Ти може да храниш един вол, колкото искаш, той вол ще си остане. Ти може един съвременен човек да го храниш, да го възпитава, той такъв ще си остане. Ако дойде туй новото, то ще измени формите веднага. Ще дойде Божественото и една вътрешна красота ще остави.

Казвам сега, какво разбрахте? Вие ще кажете: “Много разбрахме.” Радвам се, че много разбрахте. Някой ще каже, че всичко се изясни. Ако всичко се изясни, аз се радвам, че се е изяснило. *(Учителят пита един брат, той мълчи.)* Ти говориш по философията, понеже туй, което не може да се изрази, е вярно. Научно може да се определи. Когато някой прави приложение на опит, намира се в едно трудно положение. Да заставиш

една муха, която кацнала на носа. Слиза от носа, пак се качва, веднъж, два пъти. Уж с мисълта си работиш, казваш: "Имам много силна мисъл." Дойде една муха, той фиксира мисълта, мисли, мисли, мухата не го разбира.

Казвам сега, за да може да изпъдиш мухата, трябва да разбираш нейния език. Ако тази муха, която играе на моя нос, зная къде е слабостта ѝ, може да я изпъдя. Тя е мъжка, казва: "Не може ли да ми покажеш някоя мома? Така не се живее." Търси той, тази работа не може тъй. Искам да зная защо тази [муха] е седнала на носа ми и ме бута. Не, не, тя си има точно определена идея като муха. Казва: "Разреш ми моя въпрос." Казвам: "Не зная какво говориш. Разрешавам моя въпрос. Ти ще бъдеш свободна."

Та не мислете, умни са мухите. Тук има един приятел, аз няма да му кажа името. Той в първите дни, когато се е обърнал, когато влязъл в рамките на новото учение, турил си наум да става рано. Понеже бил малко мързелив, имало един голям золник въщи, всяка сутрин дойде, кацне на носа му, събуди го. Той му казва: "Стани и вземи да се помолиш на Бога." След като го събуждал цял месец така, той една сутрин станал недоволен и го убил. Казва: "Защо ме безпокои въщи?" Умна муха е това, казва: "Стани, време е." Значи тя разбира, казва: "Стани да се помолиш." Каква умна муха.

Та в дадения случай мухите не са толкова глупави. Някога да, но някога са много умни. Много пъти мухите са спасявали жената, да не бъде бита от мъжа. Мъжът намислил да бие жена си, мухата кацне оттук-оттам. Той се позасмее, погледне жена си, казва: "Ако не беше онази муха, щях да ти кажа тебе." Но той маха на мухата. Казват: "Защо са мухите въщи?" Много жени в България са спасени от мухите. Туй не може да го докажа научно, но данни има. Правил съм наблюдения на децата. Някой път някое дете иска да хвърли камък. Таман вдигне ръката, кацне някоя муха, то махне. Някой път иска да хвърли камък на някоя птичка, кацне една муха. Някой път хвърля камъка, някой път оставя.

В природата съществува един разумен закон, на който висшите същества [се подчиняват] без голямо противоречие. Бог не обича насилието. Трябва да знаете, всичко върви към най-малко съпротивление. Бог е допуснал греха като необходимост, понеже вървим по пътя на най-малкото съпротивление. Той не иска да ограничи света по механически начин, понеже Невидимият свят ще изхарчи десет пъти повече енергия, отколкото сега. Тази енергия е потребна. От икономическо гледище е допуснат грехът, понеже да се ограничи грехът, ще се изхарчи повече енергия. Но сега силите на злото се използват в плюс за нашето самоусъвършенстване. Ако някой път се опитате чрез насилие, вие никога не се стремете чрез насилие да мислите, защото по пътя на най-малкото съпротивление гледайте, отдалечавайте се от пътя, давайте място. Дойде една мисъл, дай място, дойде едно желание, дай му място. Щом се противиш, ти веднага се заразяваш. Всяко съпротивление е заразяване. Защото грехът, това са същества. Мине дяволът, поздрави те, и ти го поздрави. Не говори за рогата му, не говори за копитата му, не ходи да разправяш какъв е дяволът. Той се обижда, като чуе.

Аз може да приведа един пример. Един евангелист, млад момък, говорил с дявола, но после го турил в трудно положение. Не се занимавайте с дявола. Забележете, че когато отиде в съвета Господен, го приеха много добре. Господ казва: "Обърнал ли си внимание на моя раб Йов?" Бог казва, че няма като него. "Вярно е. Тия факти, които изнасяш, са верни, но Ти си му дал хиляди камили, овце, като един княз. Кой няма да живее? Но я му отнеми тия работи, опитай го." Господ казва: "Добре." Умен е той, казва: "И аз ще живея тъй, и аз ще бъде светия, като имам всичко, но да се отнемат тия работи." Господ казва: "Опитай го." Праща го за учител, за професор в комисията, да изпита Йова. И започват изпитанията.

Някой път може да е изпратен дяволът в изпитната комисия. Няма да роптаеш по който и да е предмет. Няма да му казваш, че е дявол. Не е работа, че е дявол, но че е дух. Че съм лош, казва, то е моя работа. Че ти трябва да живееш, че трябва

ва да те изпитвам, то е твоя работа. Какво съм аз, то се отнася за мене, аз отговарям за себе си. В туй отношение трябва да бъдете смели. В новото учение имаме максими, които, ако сте готови, ще се изнесат паралелно, за да видите в какво бъдещото общество ще се различава от сегашното. Методите, които тогава ще се приложат във възпитанието, може и отсега да се приложат. Ако вие не може да ги приложите във вашия живот, никакво приложение няма, никакъв ангел няма да дойде, никакъв светия няма да дойде да се занимава с вас, да ви възпитава. Много се изисква. Сега имате по един ангел, който иде, по един-два пъти слиза на ден, но като му остане време свободно да се занимава с вас. Но постоянно с вас да се занимава, не може. Те ангелите си имат работа. От малкото, което искат да внесат във вашия живот, вие трябва да бъдете готови да го използвате.

Сега казвате: “Нима аз съм един ангел?” Чакайте доказателство за бъдеще, когато имаме повече средства, като разполагаме. Тогава ще ви се даде билет да идете в оня свят, да разберете. Не по този начин, по който хората отиват сега, но научно специален начин, с билет. Ще се пише “до оня свят”, ще има отгоре писмо, ще се даде специална колесница, ще ви пратят, ще ви заведат. Вие ще се върнете на земята с почести. Като се върнете, ще имате знаци, че сте били на небето, както Мойсей, когато слизаше от планината, носеше нещо със себе си.

“Зора се светла зазорява”

“Божията любов носи пълния живот.”

IX ГОДИНА НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС (1929-1930)

Двадесет и четвърта лекция

5 февруари 1930 г., София – Изгрев

СЪЧЕТАНИЕ НА ЧИСЛАТА

“Отче наш”

Размишление върху пътя на разумния живот.

Чете се темата “Отличителните черти на живите и на умрелите деца”.

Пишете върху темата “Разлика между смъртта и живота”.

Да имате ясна, конкретна представа за себе си. Някои от вас може да четете някой научен трактат. Най-първо, смъртта е съществувала като една възможност битието да се прояви. Но когато човек съгрешил, дал възможности, условия да се прояви. Защото смъртта излиза от живота. Там, дето има живот, има и смърт, но не можем да кажем, че дето има смърт, има и живот. Животът може да роди смъртта, но смъртта никога живота. Това е. Там, дето има живот, има и смърт, но не можем да кажем обратното: дето има смърт, има и живот. Философски може да допуснем, но те са философски допускания, но човек не може да мисли туй. Трябва да имаме една ясна представа.

Да кажем, че философите може да имат едно понятие за някакъв принцип, който действа в природата. Но онзи изобретател, който впрегнал този принцип на работа, той си има спесифично разбиране и може да използва. Фи-

лософът говори, но не може да използва. Онзи другият, освен че има разбиране, но той впрегнал принципа на работа, ползва се от него.

Казвам, ние трябва да се ползваме от тия принципи в природата. Много работи не знаем, философски ги изучаваме. На много принципи трябва да се възприемат методите, по които може да се ползваме от тях. Запример вие сте изучавали всичките числа, няма никаква философия. Числата 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, това са характерни черти. Вземете сега така: 12, 15, 18. Защо именно в тази редица числото 1 се повтаря три пъти, а другите числа се изменят: 2, 5, 8? Забележете, че тия числа, 2, 5, 8, са отрицателни, те са числа, които много обещаваат, но нищо не дават. Двете обещава, осемте обещава... но нищо не дава. 2, 5, 8 в дадения случай, това са богата почва. Ако не се об работи, ще даде бодили и тръне.

Когато се изучава човешкият характер, тия числа играят важна роля, за да се разгадае характерът на човека. Някои хора са богати, те са числата 2, 5, 8. После имате числата 13, 16, 19. Защо ги е страх хората от числото 13, де е опасността в числото 13? Три е опасното число. Извадете сега 3. $13 - 3 = 10$. Тия числа са само, които може да създадат беля на човека. В дадения случай числата 3, 6, 9, тай както са поставени в природата, те може да създадат само беля. Те ще те впрегнат на излишна работа. Тогава кои числа остават?

Сега остават 11, 14, 17. Вие ще оставите какво се е казало за 11. 11 е едновременно едно разумно число. При Бога ако идеш като учен човек, Той ще ти даде всичкото благословение. Но ако Той те намери глупав, ще те прати на училище. Числото 14, като влезе в света, като намери хора скържави, обича да ги хваща за гушата. Разтърсва ги, казва: "Ще дадеш." Отпуска крана, казва: "Всичко трябва да тече." Числото 14 не обича хората да турят бентове, казва: "Всяко нещо в природата трябва да тече по пътя, който е определен." Числото 17 казва: "Трябва да разсъждаваме." Трезво число е. Ако някой е глупец, ако е неспособен, ще ти създаде всичките нещастия.

Така можем да съпоставим числата в тия категории до 20.

Добре, обърнете сега обратното: 21, 51, 81. Тогава по какво се отличава 81 от 18? Колко пъти 18 влиза в 81? Четири и половина. Следователно в дадения случай това е един метод, чрез който можете да впрегнете отрицателните числа на работа. Но впрегнали ли сте вие нещата в работа? Най-мъчното е да впрегнеш ти едно число.

Казвам, тия числа играят важна роля в човешкия организъм. Когато се измерва човешката глава, ще намерите тия съпоставяния на тия числа. Както е устроена човешката глава, черепът има известни измервания от съпоставянето на тия числа. Показва доколко е хармонично устроена главата, показва пътя, по който е вървял, с какви мъчнотии той се е борил в живота. Защото, ако в миналото е бил поставен да защитава своята свобода, да изкарва прехраната си, при големи мъчнотии трябвало да воюва, непременно неговата глава е ставала по-широка, дълг е напречният диаметър.

Някой път главата на човека може да стане валчеста. Първият диаметър отзад до челото, да кажем, че има 19 сантиметра, широчината може да е 15. Винаги широчината на главата показва при какви неблагоприятни условия е расъл в миналото. Но ако вие един човек с широка глава го турите при други условия, изменете условията на живота, турите го при охоложен живот, не може да създадете нищо добро. Тази енергия ще протече в друго направление, този човек ще стане разпуснат и прогулян. Ако онзи, който ще го възпитава, не знае законите да прекара тази енергия от основата на мозъка към челото, скритата енергия, не може да възпита един добър човек. Главата е като акумулатор. Ако не може да прекара в челото, да събуди мозъчните центрове, непременно тази енергия ще създаде ред неприятности.

Казвам, има научни методи, по които човек може да създаде тяло, каквото иска, може да създаде глава, каквото иска, може да даде такова направление на ума, каквото иска. Преди той да се е родил на земята, това може да стане по-лесно. Да

го направи, като се роди, трябва да има много по-голямо знание, понеже имате повече гъста материя. Трябва наковалня и чук, големи страдания има. Сегашните хора природата ги изправя чрез огън. Светът няма да се оправи чрез потоп и вода, мина периодът на водата. Човек толкоз се е втвърдил, че с вода не може да се оправи. Значи огън трябва.

Сегашната енергия, която иде в света, то е един огън. Този огън е, който действа в цялото човечество и направил хората неравни. Пекат ги. Казва някой: "Пекат ме." Нещо има, което пече, неспокойно е. Казва: "Неврастения има." Нажежен е той. Пита един философ: "Какъв е смисълът на живота?" До де дойде съвременната философия? Казва: "Няма никаква философия. Човек трябва да яде и да пие." Той го поставя в една стая с един под, направен от бакър. Нажежава пода. Той започва да вдига краката. Нажежава още, той започва да скача. "Защо скачаш? Нали само ядене и пиене трябва." "Пари ме нещо."

Защо именно казва, че яденето и пиенето е смисълът на живота? Да се обясни фактът, коя е причината първоначално, какъв е стимулт, какъв е подтикът, който природата внесла, за яденето. Яденето в дадения случай е носителка на живота. Ти не може да ядеш едно мъртво вещество, трябва да ядеш живото. От туй гледище, когато ние казваме, предпочитаме една храна пред друга, в нашия ум трябва да сложим храната по следния начин. В какво седи грехът в света? Всяка една храна, която не хармонира с вашия организъм, не я употребявай. То е престъпление за тебе. Храната, която не носи хармоничен живот като твоя, не я употребявай, нищо повече.

На туй основание, ако ти например употребяваш свинска храна, свинската храна е крайно дисхармонична с човешката храна. Свинското може да се яде само при спесифични случаи, за лек при някои болезнени състояния. Свинското може да стане рецепта за лекуване на някои болести. Много неврастеници може да се лекуват със свинско месо, но ако храниш човека със свинско месо, ще го умориш. Разбира се, това са твърдения, това са факти, които трябва да се обусловят, да се дока-

жат, не само философски да се изведат. Те може да се докажат философски, и на опит може да се докажат.

Някои са правили опити за влиянието на месото. Някои артисти, които искат да представят някои любовни състояния на сцената, ядат овче месо, дълго време ядат овче месо. Тогава придобиват тази дълбочина. Когато искат да представят някой по-спретнат, пъргав, ядат козе месо. Някой път е хубаво за някои хора, които са съвсем безстрашни, да се внесе малко страх, може да ядат заешко месо. Не само това. Ние може да дойдем до крайни заключения, че ако човек иска да живее дълго време, трябва да яде месо от костената жаба, от костенурката, или пък паче. Ако иска да има дълбоки и устойчиви чувства, трябва да яде мечо месо. Така са правили в старо време, когато някой мъж не е обичал жена си, тя ще го захрани с мечо месо. Така са правили в старо време жените. Сега не зная какво правят.

Казвам, цялото животинско царство е построено. Животинското царство като се измерва, може би за бъдеще учените хора ще измерят един кон, за бъдеще те ще измерят опашката колко косми има, колко е дълга, ще му измерят височината, ще му измерят краката, ще измерят краката околоръст, ще измерят корема на коня при едно нормално състояние, после ще измерят врата, после ще измерят дължината на главата. Ще измерят известно съвпадение на тия числа. Най-после ще се случи, че това е едно съвпадение на тия числа, като се повтарят. Защото ако едно число е съвпадение, ако се повтори само веднъж-дваж, не периодически, ако се повтаря по един разумен начин, вече има една разумна сила, която работи с тия числа. Бог, като създал животните, употребил геометрия и математика. Следователно всичките животни, цялото растително царство са създадени по геометрически плоскости, по геометрически линии и на математически числа. Известни пропорции стават. Пък тия числа съответстват на известни линии.

Само известни енергии може да задържим в света, то е известно количество, материята не е еднородна. Ние още не знаем, че е еднородна. То е едно твърдение, което трябва да се

докаже. Ние не знаем, че енергиите са еднородни. Стремят се учените хора да докажат, но съществува материя. Във всичките свои видове разните видове материя, които съществуват някой път, носят разни енергии. Запример, ако вие внесете злато във вашия организъм, организъмът ви ще прояви известна енергия, ако внесете сребро, организъмът ви ще прояви друг род енергия, ако внесете желязо, веднага друг род енергия ще се внесе. Всичките елементи разни видове енергия внасят. Може да кажем, че хората се различават според количеството на материалите, които са вътре в организма и силите, които действат в тия полета на тази материя.

Сега за вас то е научен въпрос. Аз ви казвам, само за да има какво да мислите. Не че вие ще го разрешите. Ако по някой път вие обичате някои животни, някои животни например считате, че са късметлии. Ако дойде една котка вкъщи, вие считате, че е късметлия. То е числата, които тая котка носи със себе си. Количеството на котките има по някой път известна материя, която е необходима, и животните, котките, кучетата, я внасят. Кокошките допринасят, змиите допринасят, птиците допринасят. Материите, силите, които му носят, или вървят успоредно с човека, или му противодействат.

Казвам, онази симпатия, която съществува, не е така произволна. Някои хора имат голяма обич към някои животни. Някои обичат коне, някои обичат крави, тази обич всякога се простира върху хората. Ако вие обичате коне, всичките хора, които мязат на коне, ги обичате. Или обичате крави, всички хора, които мязат на крави, ги обичате. Едно съвпадение има. Да кажем, някои обичат лъвов, всичките онези хора, които са спретнати като лъвов, тебе ти са приятни, смели хора са. Има нещо лъвът плюс.

Сега онова, което е потребно в живота, в тъй наречения духовен живот, трябва да се изучават елементите на духовния живот. Вътрешно различие има. Защото живота, за да знаем ние да го ценим, непременно трябва да знаем онова, което той съдържа, тоест да променим нашите механически схващания.

Ние казваме: "Господ е наредил работите." Работите Бог ги е наредил, Той е създал света, създал живота, казал на човека как да работи. В сегашната наука трябва да се изучава онова, което Бог е направил, Бога трябва да проучваме. Тъй както виждаме съвременната наука, както работи човешкият дух, вие не трябва да се откажете от науката.

Ние по някой път говорим за онова лъжливо направление в науката. Има някои хора, които не са учени. Учените хора са едно благословение за света, но неучените са спънка. Учените, философите, които са истински философи, са добре дошли. Онези философи, които не са философи, са спънка. Онези религиозни хора, които са истински религиозни, са благословение, но онези религиозни хора, които не са истински религиозни, са спънка. Ние сме за онова, което има същина, по същество какво трябва да бъде. Трябва да се стремите като човек кое ще ви повдигне вас. Окръжаващата среда вас не може да ви повдигне, окръжаващата среда за вас е само условие за вашето развитие. Онова, което може да ви повдигне, то е онова над вас.

На земята кое е онова, което повдига растенето? Слънцето. Месечината, звездите влияят, но най-главният фактор на земята е слънцето. Значи слънцето има други сили, които действат. Тогава ония разумни същества, или тъй наречените наши близки, защото един човек, който те обича, не може да те обича един човек, който не седи по-високо от тебе. Закон е в света. Никога не може да те обича в света един човек, който не седи по-високо от тебе. Никога не може да обичаш един човек, който не седи по-високо от тебе.

Запример, когато един ученик влезе в училището, учителят съзнава неговата възможност. Учениците седят по-долу от учителя. Учителят вече съзнава, има любов към тях. Понеже ученикът съзнава, че този учител може да му даде, той може да придобие това, което иска. Следователно в тях е само една връзка, която седи между всички живи същества, за да може Божиите блага чрез нея да се разпространяват навсякъде.

Законът на любовта трябва да се разбира. Там, дето сте стигнали, любовта, която имате, е лъжлива. Да дойдем сега да се разберем. Не трябва сега да казвате, че любовта е лъжлива. Но това не е всичката любов. Любовта в детинство не е любовта на младия човек на двайсет и една години, любовта на младия човек не е любовта на възрастния, любовта на възрастния не е любовта на стареца. Сега ние говорим за онази възходяща степен, ние не говорим за болезнените типове, не говорим и за младите хора. Ние оставяме патологическите типове настрана. Ние говорим за здравите хора, каквито смятам всички трябва да бъдете. Един млад момък, как той обича? Тя, любовта, си има своя форма.

Питам, ако вие сте пътник, който сте взискателен, ожаднели сте по пътя. Ако ви срещне някой и ви почерпи с най-хубавата вода, има ли в това нещо лошо? Но ако вие сте жаден и ви напият с вода, която наполовина чашата е пълна с кал, след като пиеш, кажеш: “Не трябваше да пия.” Но щом пиете от онази хубавата вода, вие ще благодарите, че сте срещнали този човек и ви е дал тази хубавата вода.

Сега вие ще трансформирате, ще преведете тия символи. Даде ви хляб, този хляб възобнови вашите сили, или даде ви хубава книга, или ви каже някое хубаво изречение, хубава мисъл, или някой хубав образ, всичко туй, което може да стимулира човешката душа. Защото любовта е нещо идейно. Идейните работи са непреходни работи, материалните работи са преходни работи.

Някой път считате любовта за едно чувство на привързаност. Привързаността не е любов. Любовта не е продължителна, тя не продължава дълго време. Любовта едва човек може да я изнесе един момент. Ти някой път едва зърнеш някой човек, направи ти силно впечатление, веднага ти мръдне нещо. Ти видиш един човек, втори път не може да го срещнеш, казваш: “Видях един човек, който ми направи силно впечатление. Обичам го.” Търсиш го. То е един момент, който не се повтаря. Някой ще обясни, че ти си имал връзка в миналото. То е друг

въпрос. То е едно проявление. И в света тия хора на любовта ние ги наричаме високите върхове на живота. Ти срещнеш някого от тях, настане един прелом в тебе, в живота ти. Ти може да срещнеш мъж или жена, без разлика. И оттам насетне стане един прелом. Този човек е висок връх. Една Божествена енергия минава в твоята душа, в твоя ум, в твоето сърце и може би този човек, като мине, да не знае нищо за тебе, ти храниш чувства. Ти храниш чувства и черпиш от него. Той ти праща енергия, той не те знае. По някой път той си прави своите изчисления, вижда, че липсва нещо, гледа, че някой го безпокои, хлопва. Вие не го познавате.

Често вие се обръщате към Бога, но не знаете същинското име. Тогава се безпокои Господ. Българите казват: "Ей ти там." Кой ти? Той вика: "Ей, ей!" Този се обръща, онзи се обръща. Настигне го, казва: "Тебе викам." Така не се говори, то е по български. Ти, най-първо, ще научиш неговото име, ще намериш този човек и ще избереш един метод, как да говориш.

Аз по някой път, като говоря за Бога, искам да направя идеята понятна. Казвате, Бог е много достъпен. Много недостъпен за глупавите, но достъпен за умните. Апостол Павел казва: "Бог, като презираше невежеството на хората, беше се отеглил, всеки да си върви по своя път." А пък сега, последните дни, като намери малко по-умни хора, изпрати да проповядват онова учение, от което може да го познаят. Познаването на Бога е заради нас. То не е заради Бога. Бог нищо няма да придобие. Но ние, като познаваме Бог, ние се ползваме.

Сега вие, няма защо да ви се доказва. Питам, вие, ако нарисувате нещо или напишете някаква теза, някакво съчинение, питам, вашата теза радва ли се? Радва се. Книгата се радва. Много се радват, скачат тия книги. Една картина, която сте рисували, тя се радва. Някой скъпоценен камък, който носиш, и той се радва. Скъпоценните камъни, които носиш на ръката, и те тъжат, ако го оставиш, и той тъжи, потъмнява, изгубва своя блясък. Като го туриш на ръката, и го носиш, повръща се блясъкът му. Често камъните изгубват от своя блясък, от своята зд-

равина вътре. Изобщо тия неща знаят бижутерите, дават тия пръстени от такива камъни на хора, които са пълни със сили, та се установява блясъкът.

Законът, който може да се извади. Ако един камък има нужда да го хване един човек, за да се възстанови неговият блясък, за да се възстанови неговият блясък, не само има нужда да го носи някой, но и да се възстанови неговата сила. И в живота този закон навсякъде съществува. Непременно в този широкия свят вие трябва да срещнете някого, от като се роди човек трябва да срещне някого, чрез който Божието благословение да дойде в него.

Сега говорим принципално, не говорим за ония идеи, които ние може да създадем и да мислим, че те може да ви помогнат. Една идея, която може да възприема свихе от Бога или от онези, които са завършили своето развитие, тази идея може да помогне като принцип, не ония идеи, които създаваме, които представляват някакви понятия за живота, те не може да помогнат.

Да допуснем, че вие си създадете понятие, че всичките хора са добри. Започнете търговия. Идва един, на кредит давате, идва втори, на кредит. Този взима, не плаща, онзи взима, не плаща. След туй всичките пари отиват, вие мислите, че всичките хора са добри. Те са добри. Защото са добри, затова взеха всичко. Те са добри за себе си, но не са добри за тебе. Всеки човек, който взима и не дава, той е добър за себе си. Всеки, който взима и дава, е добър и за себе си, и за другите. Най-първо, трябва да учим закона. Казва, всичко трябва да пожертваш, но ние трябва да преминем през закона да даваш и да взимаш правилно. Във всинца ви трябва да се зароди това желание.

Мнозина казват: "Господ всичко е дал." Това не е никаква философия. Господ всичко дал, ред и порядък Господ дал. Господ дал нещата, следователно аз имам право да употребявам. Тогава Господ дал, ти не може да се качиш да станеш цар. Или можеш, като онази българка, която опопила мъжа си. Той нямал работа. Тя взела една китка босилек, ушива му едно джу-

бе, направила една килимјавка, казва: “Вземи китката. Ще идеш да рѣсиш.” Взел, почнал той да ходи и да работи. Когато отишъл този новия свещеник, го попитали: “Кой те опопи?” “Жената ми ме постави.” Владиката вика жената, казва: “Кой ти даде право?” “Мъж ми е, казва, имам право да го опопя.”

Много работи ние ги опопваме по същия начин. Така донякъде може, но в природата не можеш да опопиш никого. На земята може да опопиш, но в природата не може да го опопиш. В природата ти не може да поставиш една сламка за мост, по който да минават хората. В природата има едно съответствие. Ти не може да поставиш енергиите на живота в човека, и да имаш същия резултат, както човешките енергии. Ти не може да вземеш мозъка на един човек, да го замениш с мозъка на един кон или на един вол, и чрез него не може да произведеш същите резултати, както би произвел човешкият мозък. Други са веществата, други са силите, които действат. После, другояче е съчетан, другояче е свързан. После, ако погледнеш животните, тяхната конструкция както са, ние знаем при какви условия те живеят.

Казвам, у съвременния човек жената седи по-високо по своята чувствителност. Че тя с усилието на своята воля е успяла да хвърли брадата си, тя не е останала брадата. Защо женската и мъжката коза имат брада? Жената махнала брадата си. Хубаво е направила, понеже лицето представлява поле за работа от по-широко гледище. Понеже лицето на жената е отворено, тя има по-силно развити чувства, по-високи чувства, по-силно е развита интуицията. Понеже у мъжа тия косми... и мъже има, които са замязали на жени.

Казвам, занаяпред мъжът полека-лека [трябва да махне брадата], за бъдеще мъжът, и той трябва да изхвърли [тия косми] по същия начин. Но друго нещо, жената, като изхвърлила своите косми, тя изгубила едно качество, изгубила твърдост и самоувереност в законите. Затуй жената е като дете. Понеже схваща и разбира много работи, затова по някой път и тя греши. Тя може да престъпи някой закон, но не от зла воля. Казва:

“Може да престъпя, но може и да поправа, няма нищо.” В опита жената разисква повече. В любовта жената е по-смела, мъжът е по-разсъдлив. Тя веднага бързо разрешава и в едното, и в другото, или, или. Мъжът продължава. Всичките косми на брадата, това са правила, по които той се води. Хване едно правило, хване друго правило. Жената няма никакво правило.

Сега това е външното изражение, но вътре в човека тия косми имат своя вътрешна причина. Тия вътрешни причини трябва да се съпоставят в една хармония. Туй, което осакатило жената... Има известни области в женския череп осакатени. Черепът на жената трябва да се поправи. В известно отношение и мъжкият череп е осакатен. Ние вече идваме до известни данни, вътрешната страна, как може да се поправи къщата. Тя може да се поправи, но някой път може да се събори. Нали се събарят къщи, колко пъти се събарят. За бъдеще, ако ние нямаме това знание, може да се събори къщата.

Много пъти ние по наследство сме взели качества на своите деди и прадеди. Мислим, че къщата наредена. Като направим опит, някои наши греди не издържат, смелостта ни не издържа, разумността ни не издържа, твърдостта не издържа, справедливостта не издържа, любовта ни към Бога не издържа. При обикновени случаи издържа, но като дойдем за една работа, която изисква широка, голяма душа, не издържа. Ние влизаме в една борба, която не е за силите ни.

Та сега вие какво разбрахте? Да се повърнем на въпроса. Аз гледам, тук се усъмни, там се усъмни. На всинца ви трябва едно малко разбиране, едно по-дълбоко знание, по-дълбоко запознаване с основните закони. Хубаво е да знае човек не наизуст работите, но да има конкретно познание. Прилагане трябва, както художниците прилагат [в] картините си, или онзи, който свири или декламира едно, второ, трето. Всеки трябва да има по нещо, за да внесе, нещо като художник на изложбата.

Запример вие чакате и работите, да идете в оня свят. Оня свят е тука. Оня свят и този свят са едно и също нещо. Ра-

зумният човек живее едновременно и в този, и в оня свят. Глупавият никъде не живее. Защото, за да живееш, подразбира да си собственик на нещо. Ние говорим за разумния живот. Трябва да се тури една черта, върху която ще работите.

Сега мнозина от вас казват: "Кажете ни някои недостатъци." Ако кажем някои недостатъци, ще ви обезсърчим. Казвам: "Много си нетърпелив." Та ние сме нетърпеливи. Причината за неговото нетърпение коя е? Причината на нетърпението е, че трябва да има силно развити лични чувства. Следователно тия лични чувства искат да го повдигнат, той иска да се прослави изведнъж по целия свят. Може да се прослави, но славата по цял свят трябва да е от векове, трябва да е заслужена. Защото Христос казва: "Не търсете слава от човеците." Вие не търсете слава от глупавите хора, но търсете слава от Бога. Човек трябва да работи. Ако идете при някой човек и кажете: "Аз вярвам в Бога." Ако е съвременен човек, ще каже: "Ето един човек аномален." Питам, ако идете при един светски човек, какво трябва да му кажете? Де е силата на банкирина? В неговите пари. Де е силата на военния? В неговата шашка, тук, при главата, при ушите. Като върви напред, веднага съзнаваш, че той е тази шашка. После, де е силата на онзи, който пише? Неговото перо светло и хубаво.

Всеки може да пише, всеки може да носи шашка, всеки може да има пари, но трябва да има съответстващи качества, с които той трябва да управлява тази сила.

Сега има една опасност. Вие казвате: "Господ е промислил." Така не поставяйте въпроса, Господ е промислил. Господ е промислил, но ние трябва да използваме този промисъл, да не изкушаваме Бога. Когато дойде дяволът да изкушава Христа, каза му: "Да не изкушаваш Господа Бога своего." И когато [дяволът] каза: "Трябва да се поклониш", за да му даде всичката слава, [Христос] казва: "Трябва да се махнеш." И с търпението мислеше да го подкупи, и с всичките тия блага, да хвъркне, да го подкупи. Казва [Христос]: "Махни се, знай, че тия работи не са твои, те са чужди. Нищо друго нямаш. Всичко това, което

съществува в света, то е на Бога. Ти си самозванец, който даваш чуждото. Да се махнеш.” Изобличи го в лъжа, казва: “Да не изкушаваш Господа.”

Вие сега не се поддавайте на изкушението. Често някои от вас се поддават на изкушението.

Сега някой път трябва да приведа някой паралелизъм. Един паралелизъм съществува в света, който показва, че има един паралелизъм между отрицателните сили в света. Има едно привидно добро, което не е добро. Има едно същинско зло, което съществува, има и едно същинско добро. Има едно привидно добро, има едно същинско добро в света. Има един паралелизъм. Някой път във вас се заражда една мисъл, която има изглед на нещо хубаво. Ако тази мисъл се постави в света, ще видите, че тя не издържа.

Казвам, числата, това са живи числа. Ако вземете 12, в тази тройка 12 е най-доброто число от 15 и 18, в първата категория. Във втората категория най-доброто число е 19. В третата категория най-доброто число е 12.

За бъдеще числото 12 има важна роля. Дванайсет месеца, зодиаки, имате дванайсет племена на Израиля, в Откровението имате дванайсет врати. Имате една двойка, една отлична жена и мъж – брат и сестра, родени чисти и благородни. В 15 братът и сестрата вече са опетнени, но в 18 вече служат на дявола. Числото 666, сборът му е 18. Човекът на греха е определен с числото 666, общият сбор на което е 18. Туй число е разложено, то е 666 ($1+8=9$). То е закон, чрез който туй число може да се обърне, 666 да се обърне в деветки, 999. Но докато обърнеш 6 в 9.

Сега основната мисъл, която трябва да остане във вас: има методи, мерки, с които човешкият организъм е построен, или всеки един трябва да се стреми към мярка, която Бог е дал. Тялото в туй съществуване да има тази мярка, която е определена от Невидимия свят. В своите изследвания малко хора съм срещнал, от толкоз хиляди измервания, които съм направил, само в няколко души съм срещнал число, което да е една макси-

ма. В трима души намерих нормално развита справедливост в човека, от която изхождам. Имам записано в книгите едно число, с една дроб, но число, което служи за една максима.

Добрите хора имат определен дължина и широчина на главата. Всеки един от вас трябва да има желание да да придобие тази форма, тази височина, тази широчина, да устрои своя ум по тия закони, които съществуват. Казва: “Аз искам да бъда добър човек.” В какво направление? Най-първо, да имаш устроено тяло, устроена глава. След туй, правилно устроен мозък, правилно устроени дробове.

Под дробове вие ще разбирате менталното тяло, което е свързано с мозъка. Под стомах ще разбирате астралното тяло в човека, защото астралното тяло живее във физическия човек, то са неговите мускули. Стомаха не трябва да го свързвате с търбуха. Под търбух се разбира апетитът на човека, желанието да яде и да пие, не подразбира органа. Стомахът, който е свързан със стомашния мозък, е свързан с мозъка на човека.

Там Писанието казва: съвременният човек да мяза по образа, който Христос остави в света. Бъдещите хора, които за бъдеще ще дойдат в шестата раса, то са хора стройни, определени, направени са по формата на идеалния човек. Вие ще кажете: за бъдеще като дойдем. Не, отсега трябва да имате мярка. Ако дойдете тогава да създавате идеал, вие сте закъснели. Дадже сега вас ви трябва всеки ден във вас мисълта, като станете сутрин, да турите мисълта да бъдете стройни. Вие се прегърбите, казвате: “Ще се мре.” Няма какво да се мре. Ще изправиш гърба си, нищо повече.

Погледнеш, косата бяла. Нищо не значи. Белия цвят сега да можеш в една вечер да го почерниш, косата си пък и в една вечер да може да я побелиш, да може да я направиш каквато искаш, тогава ти си маг. Сега на мнозина от вас косата станала бяла. Какво означава бялата коса? Че човек станал мъдрец. Хора, които имат бяла коса, са мъдrecи. Етикетът на мъдрец е турен. Какво показва черната коса изобщо? Черната коса показва хора с богато астрално тяло, хора на чувствата, горещи,

топлина имат, коват с чук на наковалнята. По някой път удрят, дето не трябва, не са изучили изкуството. Ако дойдат хората, които имат руси коси, те са по-меки, техните връзки между астралното тяло и менталното тяло, [между стомаха] и техните дробове, са по-меки.

Казвам сега, има един нов цвят, който иде в света. Бъдещият човек ще има особен цвят. Защото има адепти, които са произлезли от жълтата раса. Като влязат в другия свят, те носят този цвят на себе си. Те влязат в бялата раса, но носят този цвят. Има адепти на бялата раса, и те носят своя цвят. За бъдеще ще има адепти на шестата раса, и те ще имат един особен цвят на косата. Устройството на носа, на веждите строежът ще се различава по същество. Сега, бялата раса се отличава от жълтата по строежа на тялото, има мерки, които са по-други. Сега, и шестата раса ще се отличава.

Запример, сутрин като станете, веднага да си обмислите. Има един план, по който трябва да растете. Поне ще има един идеал, към който трябва да се стремите. Сега вие очаквате нещо. Ще имате една ясна представа, какво ще бъдете за бъдеще. Онзи ученик, който се учи, да има известен идеал, след като излезе из училище, какво да прави. Сега, онези от вас, които сте дошли, вие сте дошли до едно място, казвате: “Няма какво да се учим.” Но сега ви предстои работа над себе си. Но сега вие ще работите не само на теория, но и на практика, ще ви се даде една задача.

Представете си, че има 15 градуса студ. Дойде някой, да кажем, казва: “Може ли да вляза във вътрешната школа?” Казвам: “Можеш. Давам задача сега да измениш температурата и да я повдигнеш 15 градуса над нулата.” Веднага ще те впрегна. Защото, щом може да измениш температурата, тия разумни същества гарантират. Щом не може да мръднеш нито на една йота, не може да влезеш. Някой път опитвали ли сте вие да се промени температурата?

Сега мнозина ще кажат: “Аз като се помоля.” Онези от вас, които са изменяли температурата, мълчат. По някой път

съм слушал да казват: “Като се помоля, се изменя.” Друг казва: “Като се помоля, времето се изменя.” Първият казва: “И аз като се помоля, времето се изменя.” Спорят се. Това казвам, всинца измените времето. Тогава колко се пада на всеки? Вие сте десет души, 15 градуса – по едно и половина. Значи силата ви е едно и половина. Вторият път сте пет души, промени се 15 градуса, пада се по три. Най-после остане един. Конкуренция има. Десет души са, които се състезават за един пост. Когато издържи, най-хубавият изпит се приема в школата.

Вие ще кажете: “Ние мислим, че сме в школата.”

Че сте в школата, сте, но че не сте във вътрешната школа, то е друг въпрос. Има външна и вътрешна школа. Не мислете, че който е във външната школа, е и във вътрешната. Задачата на вътрешната школа е една, задачата на външната е друга. Някой път учениците от вътрешната школа помагат на учениците на външната, някой път учениците от външната школа помагат на учениците от вътрешната школа. По естество онези, които трябва да минат от външната школа във вътрешната, трябва да отговорят на известен ценз. Учение трябва, не питане за вас, но за ученика трябва да отговаря на известен ценз.

Това сега е само вметнато. За вас числата ще се изгубят. Ще кажете: “Как да вляза във вътрешната школа?” 15 градуса.

Втория път ще ми напомните, ще продължа върху един въпрос.

Вземете числата. Върху някои от тия числа ще направим един малък разбор.

“Само Божията любов носи пълния живот.”

IX ГОДИНА НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС (1929-1930)

Двадесет и пета лекция

12 февруари 1930 г., София – Изгрев

НОВОТО В ЖИВОТА

“Отче наш”

Размишление.

Чете се темата “Разлика между живота и смъртта”.

Трябва да има нещо хубаво в смъртта, защото, когато хората станат тъжни, искат да умрат. Смъртта е като един процес на освобождение. А пък животът е по някой път процес, който свързва нещата в страдание. Необходимо ли е всеки един, който се е родил, да страда? Всеки, който се ражда по този начин, по сегашния начин, все страда. Питам, човек защо страда? Всеки човек, който вземе пари назаем, трябва да ги плаща. Има една статия във “Философски преглед”, “Биология на смъртта”. Може да я прочетете. Какви са схващанията?

Смъртта и животът, това са два дълбоки предмета. Всъщност какво означава животът и какво означава смъртта отчасти знаем. Вие не сте умирали, за да знаете какво нещо е смъртта. Вие не сте и живели, за да знаете какво нещо е и животът. Отчасти живеете и отчасти умираете, тъй щото отчасти знаете за живота и за смъртта. Всеки ден човек умира и всеки ден оживява. Често казваме, че трябва да се живее. Как трябва да се живее? При това ние живеем, и защо трябва да се повтаря, че трябва да се живее? Има едно друго разбиране. Човек

живее и иска да живее при такива условия, че животът да се прояви правилно. Има известни условия, при които животът правилно се проявява, понеже животът е условие за това, което ние наричаме растене.

Трябва да се изучават правилата на живота. Необходимо е човек да започне с живота. Той не може да има никакви постижения, докато не се научи да живее. Ако е за живота, имаме всичките форми, при които животът се е проявил. Тъй както го намираме, няма изменение, животът се проявява. Но не всяка форма нас ни е приятна. Всичките тия форми под човека, последната форма, която човек има, и той се стреми към други. Значи има други форми, към които животът може да се прояви, [според] условията, при които животът може да се прояви.

Цялата съвременна култура, изобщо всичките души имат стремеж към тази новата форма на живота. Докато вие не се поставите в новото положение, как ще разберете новия живот? Стария живот вие го разбирате. Всичко в сегашния живот вие знаете. И да ядете знаете, и да дъвчете знаете, и да ходите знаете. Дотолкоз, доколкото мисълта се отнася до живота, знаете и да мислите.

Няма същество, колкото и да е малко, [да не] знае да мисли за туй, което е необходимо за живота. Даже най-малките животни, и в тях има мисъл, как да намерят храна, как да хванат жертвата, ред такива дребни разсъждения имат. Но тия разсъждения са обикновено за съществуването.

Да кажем, у вас се заражда едно желание да ядете. Вие не знаете произхода на яденето. Защото казваме, това, при което една форма живее, друга умира. Вземете, от един и същ вид: насекомите, пеперудите и гъсениците. Туй, при което гъсеницата живее, пеперудата умира, и туй, при което пеперудата си поддържа живота, гъсеницата умира. Устройството на пеперудата е друго, тя си има един хобот. Може да извадите един морал. Пеперудата е достигнала до известно положение, да си намира най-хубавите сокове, и прекарва един живот поносен, отколкото живота на гъсеницата. Обаче работата е, че

когато пеперудата снесе яйцата, нейните яйца постъпват по стария начин. Колкото пеперудата и да е светица, като снесе яйцата, нейните деца слизат по-долу от нея и страдат. Та има едно отклонение.

Затуй има един закон: никога синът в ранната възраст не мяза на бащата. Той ще прояви едно качество по-долу от него, едно отклонение има. Тъй е при сегашния морал. Детето не може да бъде тъй морално, както бащата. Дъщерята не може да бъде тъй морална, както майка си. Моралът е привичка, отпосле се придобива. Не онзи, вроденият, морал, не онези духовни качества, които човек носи наследствено.

Та в туй отношение всички сте като децата, нито един от вас не мяза на онова духовното, към което се стремите. Не сте такива и не можете да бъдете. Във вас има заложби на пеперудата, да се храните с нейната фина храна, да придобиете нещо по-хубаво. Защото пеперудата има нещо хубаво, красиво. Гъсеницата, където и да ходи, все ще направи някаква пакост, ще направи някоя дупка на някой лист на някое дърво. Всичките гъсеници изпояждат листата на дърветата, изтребват ги.

Казвам, когато се прави една аналогия, трябва да знаете, че [при] състоянията, през които минавате, ще трябва да минете естествения път, за да се развиете. Цялата бяла раса, ние като разсъждаваме, минаваме едно положение на трансформиране. Докато ние не излезем от тия условия на живота, ще вършим престъпления. Вземете кой да е от вас, турете го при една каса, вие ще видите, че веднага ще се изкушава при касата. Защо? Аз гледам на въпроса така. Турете една гъсеница на един черничен лист и ѝ кажете да ходи по листа, но да не бута. Може ли да я туриш на листа, и да не бута? След няколко часа ще видиш, че ще направи нещо. Може да четеш морал, колкото искаш: това не е хубаво, онова не е хубаво. Казва: “Ами трябва да се живее.” Казвам, тя не знае още философия, но все-таки, ако на туй дърво се изядат две-три или повече листа, то жертва нещо от себе си, за да живее гъсеницата.

Щом се намериш пред една каса, то е същото положение, както гъсеницата при дървото. Казва: “Защо да не бръкна, един лист да извадя?” Питам, има ли някакво престъпление, ако гъсеницата изяде един лист. Или има ли някакво престъпление, ако бръкнеш в касата и извадиш една английска, извадиш един лист и го туриш за черни дни? Съществува ли в природата един закон, който да ограничава тия постъпки? Този закон е написан по отношение на ония порядки и положения, които хората са установили. Щом бръкнеш в касата, хване те човешкият закон и те ограничи.

Ако всичките листа бъдат изядени от гъсеници...

Казвам, човешкият живот е едно последствие и води едно друго последствие след себе си. Сега, докато ние не дойдем да се освободим от условията на гъсеницата, не може да имаме живота на пеперудата. Човек трябва да превъзмогне известни форми. [В] сегашното възпитание, с което хората сега се възпитават, не могат да постигнат тази цел, която съществува в природата, познанието на истината.

Допуснете сега, че вие три дена не сте яли. Дойде някой, донесе един хляб, зарадвате се. Според правилата той трябва да даде половината, но у него се заражда желание да даде по възможност по-малко, за да задържи по-голямата част за себе си, като мисли, че по-голямо количество от храната ще ви даде по-дълго съществуване. Сега какъв трябва да бъде моралът?

Представете си, че този човек, който казва, че е гладен и жаден, иде отнякъде. Вие сте ходили на извора или с кърчаг, или със стомна, или с някоя хубава дамаджана, напълнили сте я. Този човек на пътя срещнете, казва: “Моля, може ли да ми дадете малко вода.” Как трябва да постъпите? Той е вървял по дългия път, уморен е, жаден е. Ти ще му кажеш ли, че: “Аз оттам, отгоре ида. Като хванете тази пътека, ще намерите един хубав извор”. Право е, той трябва да иде да пие от този извор, не от твоята стомна. Обаче ако вие не се спрете да му дадете вода, ще каже: “Голяма жестокост, той не ми даде вода.” Или ще

седнете на мястото и целия ден гуляете, ядете и пиете, изпиете цялата стомна. След като изпиете цялата стомна, той и вие ожаднеете. Той казва: “Вода няма ли?” Казвате: “Аз зная един извор. Ще се качите с празната стомна, ще си напълните стомната.” Този е правилният път на възпитание, да се качите и двамата. Той вече туй няма да го счита за обида. Той казва: “То е хубаво място. Аз ще дойда втори път да си наляя вода.”

Някои казват: “Повярвай в Господа Исуса Христа.” Той казва: “Как?” Има една мъчнотия. Че тази работа е лесно поставена: щом повярваш, ще се спасиш. А при това казва: “Как да повярвам?” Де седи мъчнотията, че не може да повярва? Както онзи умореният пътник казва: “Аз съм уморен. Краката ми са откъснати. Колко има?” “Три-четири километра.” Казва: “Не мога да отида.” След като си почине, отива.

Казвам сега, къде е мъчнотията за вярването. После питам, как трябва да вярваме. Все-таки, ако анализираме мисълта, онзи пътник, ако го накарате да иде на извора, казва: “Как да ида?” Не знае ли той как да иде? Знае. Той другояче разбира. Казва: “Как да ида? Уморен съм.” Но той предполага, тъй както е отслабнал, не може да издържи. Може да има известни мъчнотии, които не може да се преодолеят.

Сега на всинца ви трябва една мисъл, преодоляваща мисъл. Хората на съвременния век са изгубили основната мисъл. Имат един импулс, с който може да побеждават външните условия и са по-силни. Има някои хора, [които] са свикнали. Вземете една циганка, която проси. Оттук я изпъдят, оттам я изпъдят, но тя ходи от къща на къща, казва: “Говорете, говорете, но дайте ми малко хлебец.” Казват: “Защо не работиш, не те ли е срам?” Казва: “Дайте ми едно парче хляб.” Отива от едно място, на второ, трето, четвърто. Ако е благородник, ако на първата къща го изпъдят, на втора не отива. Защо? Циганката не го счита за срамно. Онзи благородник на втора къща няма да иде.

Някой път добиеш религиозно убеждение, в положението на циганката си, ще ходиш от врата на врата. Някой път

си в положението на онзи благородник, казваш: “Не отивам аз, не се излагам на такива унижения.” Някой иска пари, не му дават. Казва: “Не отивам.” Той се намира в трудно положение. Похлопа и на втора врата, не му дадат и там, казва: “Не отивам на друго място.” На третия ден отиде на трето място, на четвъртия на четвърто, пето, увеличава. И той се намери в положението на циганката, казва: “Ще се пресрами човек.” Тукри дебелите очи.

Питам, положението на циганката какво е? Положение-то на циганката е красиво до известна степен. И положението на [благородника] е красиво, тази срамежливост. Кое е заставило циганката да ходи и да проси? Вие казвате, немотията. Добре, но немотията сама идва ли? Немотията ние каним. Сиромашията сама иде ли при човека? Ражда ли се някой човек сиромаш? Някои хора се раждат по сиромаси, някои – по-богати. Но разгледано така философски, когато станем много красиви, сиромашията при нас иде. Всичките сиромаси хора при богатите идват. Богатите хора ходят при богатите на гости, и всичките сиромаси ходят да ги безпокоят. Всичките сиромаси се струпат при богатите, казват: “Дай, дай.”

Питам, какво трябва да прави богатият? Едно правило. Ако е извор, той трябва да тече. Никаква философия. Той трябва да тече толкова, колкото извира. Ако си една щерна, правилото е, като бръкнеш с кофата, толкоз вода ще даде. После, ако вземете повече, ще се изчерпа щерната. Най-после бъркате, няма, повече от това не може да даде. В дадения случай има известни положения, които вие не може да направите, понеже сте в положението на една щерна. Водата в щерната не може да бъде тъй прясна, както водата на един извор.

Казва някой, всякога трябва да бъдеш разположен. Аз съм извор, ще бъда разположен, ще пея отдалече, ще ме слушате. Но ако аз съм някоя щерна, ще бъда тих и спокоен. Тъй както един ученик, когато учителят го вдига, може да бъде тих или може да вдига шум. Питам, кое положение е по-хубаво, да е кротък и да не вдига шум никакъв, или да вдига шум?

Мнозина от вас казват: “Искаме да бъдем тихи.” Казвам, тихи като щерната. Аналогия права.

За да може да изясним живота в неговото естество, да го направим красив, трябва да имаме известни образи. Ти, ако бъдеш една щерна, няма нищо красиво. Красив е животът и тогава, но не мяза на онзи бликащия извор.

Сега важна е мисълта. Вие казвате, че някой път се ограничавате. Казвате: “Трябва правилно да мисля.” Че кои са формите за правилното мислене? Казвате: “Трябва да имаме известна форма на обхода.” Кои са правилните форми на обхода? До известна степен сме усвоили някои форми на обхода. И в животните има една обхода. Хората, и те си имат обхода. Всеки народ си има обхода. Да кажем, двама души верующи се срещнете. Като се срещнете, какво положение трябва да вземете? Външната форма, каква поза трябва да вземете? Срещнете се, как трябва да се ръкувате, как трябва да погледнете, с коя дума трябва да се посрещнете?

Българите казват: “Къде си ходил?” или “Как си?”, “Как е жена ви?” Турчина да го питаш как е жена му, ти за всичко може да питаш, ти ще създадеш цял един скандал. Защо? Може би като са хвърлили фереджетата, да са други? Само да зададеш въпроса как е жена му [и ще създадеш цял един скандал].

Двама духовни хора с коя дума трябва да започнат разговора? Аз да ви дам една форма. Аз започвам с новото възпитание. Срещна в една тъмна нощ някой пътник, посрещам го. Как трябва да го посрещна? Със свещ в ръка или с фенерче. То е най-правилното посрещане. Той се е заплеснал някъде, не знае пътя къде е. Аз го посрещам, той се ориентира. Тази моята свещ в дадения случай ще му послужи.

Значи с онази мисъл, като срещнеш своя ближен, да хвърлиш светлина в пътя на неговия живот, то е едно приятно посрещане. Той е наскърбен, обременен, трябва да носиш своята свещ.

Как трябва да посрещнеш гладния? Гладният да посрещнеш с пълна торба пресен хляб, че отдалече да мирише,

хляб, направен със симидена мая. Вие казвате: “Ти как си?” Как си... как си... няма смисъл това “как”. Трябва превръщане на енергиите. И трябва да обърнеш ти този процес. Вие как започвате? Турците си имат свой начин на посрещане, гърците посрещат по свой начин, англичаните също. Англичанинът казва: “Нау.” *Н* – по тази река мостът е направен, може да минеш. Ако е лодка, турена в морето, може да се разхождаш. Но работата е, че като влезеш в морето, може да излезе една буря.

Българинът все с гемия ходи, и без гемия се връща.

Има в природата известни методи, с които може да работиш. Разумният живот започва с един естествен метод. В тия методи, в този процес човек може да си подмлади живота, да се разшири неговата мисъл, да се разширят неговите чувства, да забогатее. Главното е, че трябва да станете богати. Но богатство не по този начин, да натрупаш богатство, че на стари години да живееш. На стари години ще си прегънеш краката, ще пъшкаш. Казва някой: “Ще живея на стари години.” Зей, коньо, за зелена трева. Ако на млади години не живееш, ти и на стари години ще вдигаш краката, ще се огъваш, ще охкаш.

Старият живот е животът на влюбените. Като срещнеш някой стар, той все за възлюблената говори, все говори за едно време, за младите години, че това било, онова било. Разправя за неговите младини, че възлюблената го оставила. Боли го кракът, боли го кръстът. Ние за стари години събираме средства. Има известна идея, която е скрита, за старите години. Но тъй, както ние разбираме, ние сами си създаваме нещастieto. От поколение на поколение бащата събира, синът събира, но постижения няма.

Та в новия живот ни учат да не събираме, по този, новия, начин. Ние мязаме на този Плюшкин, който събира гвоздеи, петала, все може да потрѣбват, казва.

Има една нова форма в природата, която е вложена. Ние сме на прага на новата епоха, когато гъсеницата да стане пеперуда. Трябва да се измени начинът на храненето, трябва да се измени начинът на мисленето, трябва да се измени начинът на

ходенето. Трябва пресъздаване на всичко. Между старото и новото ще бъде тъй, както между старата и новата дреха. Ти няма да облечеш върху старата дреха новата дреха. Ще направиш една хубава баня, ще съблечеш всичко старо. Вехтите дрехи ще закачиш на гвоздея, новия костюм ще облечеш. Ти не може да правиш никакъв компромис. Новият костюм се различава от стария. Защото, ако речеш от новото да туриш на старото, ти нито на старото ще помогнеш. Ти ще облечеш новото.

Новото само по себе си трябва да съществува. Казват, да примирим стария живот с новия. Стария живот няма какво да го примиряваме с новия живот. Новото може да услужва на нас. Старото е било добре някога. Сега, при новия живот, трябва да се научи новата форма. Условията, които ни са дадени, тия условия трябва да ги използваме. То е сега новото. Който може да използва, хубаво, който не може, ще се намери в едно противоречие. Наука е, да се научиш да живееш по известни правила. Защо, казва, трябва да се живее? Добре, зло не трябва да се прави. Малцина, ако разберем в буквалния смисъл, може да живеят добре. Колко от нас може да живеят един добър живот? Вътрешно и външно може.

Сега разбрахте ли? Нали знаете онзи свещеник, който питал: “Разбрахте ли?” “Не разбрахме, дядо попе.” “Щом не сте разбрали, няма какво да се безпокоите.” “Разбрахме, дядо попе.” “Щом сте разбрали, няма какво да разправам.” Един софизъм. Да не разберем, в дадения случай си има своите причини. Не е до разбирането на нещата. Има някои неща, като ги видим, ще ни създадат известни неприятности. Приложение се изисква в живота. Природата си има естествен път. Приложението сега, то е най-красивият живот. Казва: “Да го видим.”

Много пъти, като богатите, ще си създадете известни удоволствия, но ще си създадете някой път и известни неприятности. Контрастите са силни, не че е лошо само по себе си.

Вземете един от великите закони, по които се води природата. Казват, човек трябва да бъде милостив. Вие какво раз-

бирате под думата милост? Под думата милост разбирате, вие сте били слуга някъде, господарят се отнася лошо. Искате да бъде милостив към вас, снизходителен, кара ви да страдате. Но какво разбира милостта? Милостта съдържа едно чувство вътре в човека. Може ли човек да има милост към всичките хора? Кой изисква повече милост? Слабият изисква. Но гарантирани ли са всичките хора да са силни, да нямат нужда от милост. Никой в живота не е гарантиран със сила.

Казвам сега, в какво седи милосърдието. Човек трябва да бъде милосърд, да култивира своето милосърдие, понеже, като не разбира закона на милосърдието, изисква от другите хора да бъдат милосърди. От нас се изискват това, което в нас го няма. Когато човек страда, в закона на страданието, най-първо се учи законът на милосърдитето. Само чрез страдание човек се научава да бъде милосърд. Когато научи закона на милосърдието, страданието престава. Единственият лек, с който се лекува страданието, то е милосърдието. Стани милосърд, веднага страданието ще престане.

Тогава иде друго обяснение. Защо страдаш? Защото не съм научил закона на милосърдието. Не че затова страдаме, но нямаме този лек. Страданието ще дойде като едно последствие, но то може да се лекува чрез милосърдието. Може да извадите ония общи положения. Злото в света се лекува как? С доброто. Но злото може и да се лекува с какво? С милосърдие, с любов, с истина и тъй нататък. Животът в този смисъл ще добие една фаза, по-реална за възпитание.

От моето гледище, някой път в живота има една фаза. Ако влезете в едно училище на живата природа, има едни невидими лъчи, едно чувство в човека. Всяко едно състояние произвежда, има едни скрити лъчи, които излизат. Ти със затворени очи ако гледаш, има известно чувство, с което ще почувстваш хората. В дадения случай всяко едно качество, което се появи в човека, има едни спесифични лъчи.

Някой път вас ви стяга нещо. Тия лъчи са именно, които въздействат. Тия лъчи по някой път образуват около нас

този прах, който постоянно като пада, запрашасваме. Образува се около ни една кора. Ако ние не внимаваме, ще си създадем едно нещастие. Затуй човек трябва да бъде морален, за да спаси живота си. Трябва да има топлина, да разчупи тази кора, която е около нас. Тази кора е както когато се образува лед около един извор, по повърхността на едно море или на един извор. Не е погрешката, че може да замръзва. Ако замръзва, показва, че топлината е малко. Но този силният извор, той не може да замръзне, той постоянно тече, ще бъде отворен.

Ние трябва да живеем и вследствие на това да преодоляваме външните условия, които съществуват сега в природата. Те са създадени някога, и ако не внимаваши, може да се поставиш в едно неблагоприятно положение, което може да ти принесе хиляди страдания. Ако сме разумни, много страдания може да се избегнат. Някои страдания при сегашното положение са непотребни. Има известни спесифични страдания, които трябва да дойдат.

Какво е сега спесифичното страдание? Спесифичните страдания от този род, те са особени страдания. Трябва много да платиш, за да дойде едно такова страдание. Има такива страдания, които в живота на човека идат само веднъж. Има спесифични радости, които идат в живота само веднъж. Между всички тия обяснения има една връзка.

Сега има един метод за самовъзпитание. Тъй както сега сте изоставени, по този начин както вървите, той е естествен път за самовъзпитание. Предполага се, че вие знаете. Мнозина от вас, аз ви виждам, щом се даде една задача, търсите лесния път. Казвате: “Как да я направим, я ни кажи как да развием темата.” Един пита, как да развиете темата, после втори пита: “Ти как разви темата?” Иде и той, тръс-тръс, напише я. Идва с една готова вече тема. Един може да е мислил, друг може да е мислил, някой отгук-оттам напише, скърпи нещо.

Сега да имаме едно музикално упражнение. Аз разбирам, сутрин не се пее. Човек, преди да е ял, не пее. Светските

хора концертите си не дават сутрин, вечер ги дават. Обаче ние даваме концертите си [сутрин] като птиците.

Ще употребите пеенето. Не че аз искам да ви направя певци, но то е един от най-хубавите методи за самовъзпитание. Колкото да не знаеш да пееш, пей в ума си. Най-малко трябва да употребиш половин час на ден, да попееш на себе си. Ако не пееш, работата не върви.

Сега считайте, че сте млади и трябва да пеете. Младите трябва да мислят, а старите трябва да пеят. Казвате: “Аз глас нямам.” Без глас пей. Аз зная тук английски мисионери, като дойдоха и казваха: “Като се научим хубаво български, ще говорим.” И така си заминаха в Америка, без да се научат да говорят български. Други, които говореха и правеха погрешки, се научиха.

Всеки един тон си има своя област. (*Упражнение с основните тонове.*) В дадения случай музиката е, за да се смени състоянието. Имате едно неразположение на духа. Дотогава, докато не можете да пеете, състоянието не може да се смени. Щом започнете да пеете, ще се смени състоянието. Всякога трябва да турите известна музика. Музиката има особени чувствания. Има чувствания, които се произвеждат от пеенето, от музиката. Тя произвежда тия чувства. Като дойдат тия чувства, може да ги употребите за смяна на състоянието.

Човек, който иска да бъде добър, непременно трябва да пее на себе си вътрешно. Може гласа му да не чуваш, но българите казват, да си тананика. Той ще ходи и мислено ще пее. (*Учителят пее и свири тонове с фигури.*)

Сега вземете една дума, която да започва с буквата *Ш*, да кажем “широко”. Ти започни с буквата *Ш*, тя дава широчина. Ти употреби този *шин*. Той съдържа известни вибрации, внася нещо ново в мисълта. Казваш: “Защо ми е да пея?” Ти ще пееш, не артист да станеш, стани и пей. Казва: “Аз правилно не може да пея.” Как не. Ти според своята музика ще вземеш тоновете. Ти може да нагласиш своята цигулка, но пей според

своето пеене. Според истинската музика пеем [право], но всеки един човек като пее, ще знаеш с какви гами си служи. Неговата музика е точно навреме и намясто.

Кого да изкараме да изпее една песен, от старите или от младите? Сестра К-ова, изпейте “Зора се светла зазорява”.

Трябва да се пазите, има вкостенели форми, има известни мъчнотии с наслояването на известни форми, непотребни в ума. Човек трябва да пусне формите на онзи извор. Сега изворът, като излиза по реката, има своя форма. Животът трябва да слиза от извора надолу. Има естествена музика в мисълта. Човек трябва да бъде свободен, да има този морал на извора.

Тази идея трябва да седи в ума ви, да бъдете свободни. Някой път ние искаме да се харесаме един на друг. Един на друг ние не можем да бъдем идеал. Трябва да имаме идеал извън сегашния живот. Аз наричам, един певец да влезе в къщата на своя приятел и да изпее една песен, че да седне. Веднага ще се измени тяхното състояние. Сега ти като пееш, какво е станало? Казват, ще се уплашат. Една песен, ще се свърши въпросът.

Казвам, новото трябва да се отличава с тази голяма пластичност. В стария живот младият понякога иска да бъде като стария. Най-после, младият става като стария, лицето става продълговато. Има определени мускули, изгуби своята сила. Той придобие една външна физиономия на стар човек, но изгуби съдържанието на стария човек. По-добре е да запазим съдържанието, вътрешната форма да се моделира според модела. Ако сега изваем една форма, формата на стария е красива, но изгубила съдържанието. Старият човек казва: “Остарях.”

Сега в новото трябва да влезете. Всичките стари вярвания, религии са с този метод, който е неестествен. От всички стари обичаи, от всички стари морални правила трябва да се освободите. Вие ги дръжте в старата дреха, но новите [вярвания] в новият живот носят свършено нови правила. Всички трябва да направите едно разграничение между старото и новото, не може да ги сплитате. Най-първо, ще се на-

учите. Един метод има, да си съблечете старите дрехи и да облечете новите. На другия ден пак ще ги облечете и пак ще ги съблечете.

Хубаво, по стария начин ще започне животът. Един ден е достатъчно, като носим новото. Но ви се вижда, че и днес трябва. Не казвайте, че той не живее добре. Кажете: “Брат ми днес е с обикновените работни дрехи.” Като го видиш с хубав костюм, кажете: “Много хубаво е облечен, с един отличен костюм, така както животът изисква.”

Казвам, тия две състояния трябва да ги култивирате в ума си. Дойде, да кажем, едно страдание, кажете: “Такава е волята Божия.” Видите, че някой човек се радва, ще се зароди желание, защо той да се радва. Кажете: “Такава е волята Божия, той да се радва.” Видиш някой скърби: “Такава е волята Божия.” Влюбил се някой: “Такава е волята Божия.” Оставила го жена му: “Такава е волята Божия.” Забогатял: “Такава е волята Божия.” Осиромашал: “Такава е волята Божия.” Здрав е някой: “Такава е волята Божия.” Заболял някой: “Такава е волята Божия.” И едното, и другото състояние на своето място е красиво.

Ако аз осиромашавам, има си своите причини. Ако аз забогатяя, с моето богатство не съм сам в дадения случай. То е състояние на хиляди същества. Аз съм в положението на ред богати хора, затуй съм богат. Онази река, понеже тече в една долина, дето има много притоци, стана голяма. Съчетание има. Ако няма съчетание, не може да стане голяма. Богатството е съчетание на богатите условия. И сиромашията е съчетание. Но и едното положение, и другото положение в дадения случай не са верни. Най-първо, тази мисъл трябва да ви стане естествена за самите вас: “Така е волята Божия.” Като кажеш, да ти стане приятно, че Бог ти дава един живот, ти да си благодарен.

Сега страдате. Защо? Защо страда човек? Представете си, аз зная една история. Едно време, когато някой те залюби, най-първо ще отреже от дебелото месо, да види колко те обича.

Сега искате да ви обичат. Ако всеки от вас би дал едно парче от месото, да ви опита. Сега искате да ви обичат, но много лесно минавате, без да дадеш нещо.

“Божията любов носи пълния живот.”

IX ГОДИНА НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС (1929-1930)

Двадесет и шеста лекция

19 февруари 1930 г., София – Изгрев

ЧОВЕШКИЯТ ТЕРМОМЕТЪР

Размишление.

Може ли да приложите онази формула, която ви дадох в неделя, кой както я разбрал? Ако някой не я доразбрал, трябва да я доразберете.

Малката стая малко въздух събира, голямата стая много въздух събира. Малката стомна малко вода събира, голямата стомна много вода събира. В едно отношение е по-добра малката стомна. Малката стомна малко кал събира, голямата стомна много кал събира. Затова е хубаво да имаш голяма стомна, когато водата е чиста, а малка стомна, когато водата е нечиста, когато има кал. Та същото е и по отношение на знанието. Хубаво е да имаш много знание, когато знанието е чисто, но когато е нечисто, хубаво е да имаш малко знание.

Пет минути размишление, да пожелаете да дойде Царството Божие, да пожелаете да станете проводници на тия великите духове, да се освободите от тези ограничения на обикновения живот.

Човек, откакто се роди и умре, все за себе си мисли. Хубаво било, толкоз години за себе си да мисли човек е достатъчно. Себето от това по-голямо няма да стане. Едно дете, като израсне до 160-170 сантиметра, през целия си живот на земята толкова ще остане. Колкото и да мисли, все 170 ще бъде. Преди да е станал на двацет и една години, нека мисли за расте-

нето си. От двайсет и една година да престане да мисли колко висок ще стане. То е оформено, да мисли за други работи. Тогава да мисли да е здрав. Като стане на трийсет и три години, да започне да мисли да стане умен. Като стане на шейсет години за какво трябва да мисли? Като стане на шейсет години трябва да се стегне да работи. Той като млад не може да работи, но на шейсет години може да работи. Като покопае, малко ще копае, но хубаво ще копае. Най-малко ще направи, но на свят ще го направи. Може да приложи закона на любовта. Тъй щото онези от вас, които сте на по шейсет години, казвате: “Не ни трябва на нас работа. Младите да ги оставим нагоре да вървят.” От двайсет и осем години до трийсет години да бъдат умни да се разширяват.

Сега спесифично не ги вземайте, кои са млади между нас? Вземете като символ, като стадия, през която човек минава, всяка душа минава. Не зная дали младостта има обективен израз отвън, понеже е непостоянна. Виждам човек млад, остарее. Младостта къде отиде? Друг човек млад, и той остарее. Но младостта къде изчезна? Никъде я няма. Скрита е някъде, не тъй обективно да се прояви, но остава да съществува. Между нас я няма, младостта да живее с нас не е дошла, понеже няма условия заради нея.

Младостта в умерения пояс на земята сега се проявява в месец май. Започва от март, от равноденствието – март, април, май. Три месеца след туй си вдигне чергата и си заминава, откъдето е дошла. Три месеца се пробуди съзнанието за младостта, няколко деня ти ще почувстваш, че си млад. Погледаш се, казваш: “Не са онези години.” Казваш: “Не е заради нас.”

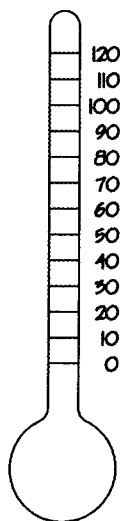
Сега ще се молите като умни млади и като умни стари.

Вие носите на ръцете си пръстени. Някой път отгоре на пръстена има камъни, изпъкнал е, някой път пръстенът е само халка. Някой път е издигнат, някой скъпоценен камък има. То е корона. Този издигнатият, то е главата на змията. Зад главата има опашка. В туй отношение младият човек е главата на тази змия, старият е опашката. Някой път старият човек трябва да

влезе в устата на младия човек, да върши работа. Младият е устата на нещата, той седи, навсякъде мушка. Старият туря опашката. Затуй старият ще укротява младия, само като турят опашката в устата.

Тъй щото ще знаете, че младите хора са глава на змията, старите хора са опашка. Ако не знаеш как да се справиш, как да туриш опашка, младият все ще хапе. Това е естеството. Но както и да постъпиш, непременно главата, щом е свободна, ще хапе.

Размишление пет минути.

Туй мяза на един топломер. Положението на топломера е растенето на човека. Човешкият живот можеш да го разделим на сто и двайсет години. Крайният предел е то. Значи растенето на човека започва от нула, при неговото раждане. Всяко едно деление има десет подразделения. В топломера имаме само едно. По височината на живака съдим за атмосферното налягане. Когато атмосферното налягане е голямо, вдига се стълбът на живака нагоре. В живота жизнените тонове по същия закон вървят, като се нагрива човек, започва да расте. Ако се измерва, ще се види, че пропорционално върви растенето.

Вземете, като се роди детето, ако измервате неговото растение, всяка година има съразмерности в растенето. До двайсет и една година има една съразмерност, всяка година израства по няколко сантиметра, има съотношение, има пропорция. Някой път растенето е по-силно, някой път е по-слабо, зависи от условията. Запример някои деца често се сбавичават за няколко години, мома в една-две години израства. Значи голямо налягане имало, благоприятни условия.

До двайсет и една година човек израства, но има в живота един топломер, до сто и двайсет години той се повдига.

Щом като стигне до сто и дваайсет години, той стига до една област, изменя се неговото вещество. Той не може да живее на земята, няма вече условия, душата излиза из тази цев. Тялото е една цев, както душата влиза, така излиза и си заминава. Цялото тяло определят постепенно като в един топломер, повдигане има, десет, дваайсет... шейсет, седемдесет... Като достигне до сто и дваайсет, всичко се разтопява, сто и дваайсет е най-голямата височина. Следователно тялото достига до 120 градуса, повече не може да достигне. Кой човек до 120 градуса устоява? Човек, като дойде до 40 градуса, започва да се топи. Сто и дваайсет градуса излиза из областта на сегашния живот.

Казвам, промените, които стават във вашето тяло, ще ги изучавате. Вие не може да изучавате живота вън от вашето тяло. Всеки човек е спесифичен уред за измерване неговата енергия. Ако вие се занимавате с уредите на другите хора, вие за тях ще знаете, не за вас. Човек, за да може да се справи с мъчнотите в живота, той трябва да разбира туй, което е той. Запример какво ще ви ползва вас един човек, който свири хубаво, който говори хубаво, който мисли хубаво, добър е във всяко едно отношение, ако вие сте глух? Какво ще ви ползва, ако вие не знаете как да управлявате вашите чувства? Да кажем, някой човек е красив. Ако вашият инструмент не е правилен, не може да възприема светлината, вас какво ще ви ползва красотата на природата? Или ако в света има знание, и вашият ум не е способен да възприеме знанието, вас какво ще ви ползва това знание? Значи непременно човек трябва да разбира себе си, да разбира своите способности, това, което му е дадено да развива, и да знае азът в какво седи.

Той има някакъв талант, има някаква дарбица, казва: "Аз съм човек." В какво седи човешината? Тази човешина седи в три неща. Ти трябва да имаш мисли като човек, тоест мисълта ти трябва да бъде разумна. [Ти трябва да имаш чувства като човек.] На този човек не трябва никакви копита, на този човек не трябва никакви рога. Като човек не трябва да имаш вълчи зъби, като човек не трябва да имаш нокти на орел. Може да из-

редя ред неща още. Тогава какво трябва да имаш като човек? Не трябва да пълзиш по земята, да ходиш на четири крака като животните, но трябва да се изправиш на краката си и трябва да имаш отвесна стойка. Защото всякога стойката на човека, движенията, които прави, когато ходи, всичките грехове, които човек има, наследствените грехове, се изразяват в движенията. Прегърбен малко, страната изкривена, устата изкривена, ушите, това са дефекти, отклонения. Този инструмент показва правилността. Известни правилни линии се развиват у човека, човек добива хармонична линия.

Ако съблечете един човек в неговото естествено положение, ако той правилно се развива, ще забележите ония красиви, хубави, линии, които аз наричам линии на доброто.

[...]

[Природата е извор] и на мъдрост, и на музика, и на какво ли не, на всичко. Следователно трябва да вървим по нейните пътища. Ако някой път не може да видим хубостта, то се дължи, че ние, хората, своенравните деца, сме изменили нейната красота. Казваме, няма никаква красота. Но в природата има красота. Ти като погледнеш на небето, даже като погледнеш на птиците, тия птици, които виждаш, са облечени много хубаво. Даже нашите царе не са така облечени, както са облечени райските птици, с онази корона. С една такава дреха на един цар би струвало стотина милиона лева такава скъпа премяна.

Сега то е външната страна още.

Казва апостол Павел: “Око не е виждало и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за тези, които Го любят.” Вие ще влезете в един свят, дето външно и вътрешно ще бъдат така възвишени. Казвам, тази трябва да бъде идеята във вашия ум, за самоусъвършенстване. Само така ще се яви едно равновесие. Но сега, като не сте музиканти и като не сте певци, много работи липсват, пък имате известна енергия, която по един или друг начин да мине. Та тази енергия, която не може да се употребява в пеенето, ако не се употребява в науката, най-после ще се изрази там, дето не трябва, и ще създаде из-

лишни страдания. Затуй сега трябва пек да се печете, и като се изпечете, ще бъде.

Тази цигулка е изпечена, аз съм я взел, тя при мене учи, тя ще свърши. И като свърши един ден, тя някой път ще проговори. Някога. Кога? Ще проговори. Този материал, от който е направена, е взет от природата. Той е взет от едно живо разумно тяло, което ще проговори. Тези ще си потърсят и тази част, която е обработена, ще вземат, ще имат вече нещо обработено. В природата нищо не е изгубено, но като свири свирецът, ще обработи вече материята, те ще вземат и ще запазят за бъдеще. Колкото повече цигулки имаме, ще имаме повече обработена материя, ще се образуват по-хубави цигулки. Тази материя ще послужи за нашите инструменти. В природата няма достатъчно материя, от която да се направят по-хубави, по-фини тела. Затова трябва да живеем, да създаваме известна материя. Невидимият свят за бъдеще ще направи по-хубави физически тела.

Затова туй, което искаме, не е далеч. Един ден, когато ще имаме в запас едно хубаво тяло, което е отзивчиво на човешката душа, човек ще бъде като ангелите, които имат тела, които са под пълен контрол на техния дух. В нашите тела има борба между духа и плътта. Ние сме в полето на борбите.

Казвам сега, каква е основната мисъл, която трябва да остане в ума ви? Основната мисъл, която трябва да остане в ума ви, благата и дарбите, които Бог е вложил във вас, да ги изпълните. Не да станете артисти. Защото има нещо, което сега не може да постигнем. Да станете музиканти, да станете учени хора, това са пътища за постижение. Каквото положение и да вземете, не да го използвате, понеже вие още не сте господари на вашата съдба, [а] да се освободите от този вътрешен страх, от това вътрешно робство. Всички трябва да се освободите. Защото не е въпросът само да говорим за недъзите. Даже между нас и въпрос не трябва да става за недъзите, които хората имат.

Недъгът лесно може да се изправи. Мнозина съм срещал, които имаха гърбици. Казвам: "Изправете си гърбиците." И станаха прави. Имаше една ученичка във Варна, която не мо-

жеше три тона да произнесе. Всички ѝ се смееха. Дадох ѝ няколко правила, разви ѝ се гласът и след три-четири години беше една от най-хубавите хористки в хора.

Някой от вас може да каже: “Не съм роден.” То е самоизмама. Ти си роден, но понеже не вярваш. Казва: “Аз не може да бъда добър човек.” То е една лъжа. “Не съм даровит.” То е втора лъжа. “Не съм силен.” Трета лъжа. “Условията са други.” Те са все лъжи.

Пътят, той е важен. Условията, каквито и да са добри, много дарби вие имате, но малко мързел имате, и един страх. Всичко това трябва да се изхвърли. То е новият начин на възпитание.

Сега заложбите, които Бог и вложил, сега е времето да ги развиете, не чакайте по-благоприятно време. По-благоприятното време за бъдеще е за друго определено, пък днешното време е определено да развиете тия дарби, които сега имате. Бъдещето е за друго определено.

Питам сега. Да допусна, ще направя един опит. На мнозина от вас главите са побелели, аз почернея космите, направя ви по на двайсет и една години. Какво ще направите? Аз да ви кажа какво ще направите, аз знам какво ще направите. Вие ще се повърнете и ще направите това, което досега сте направили, ще направите не неща, които не са направени.

Всеки може да свири. Ако свириш, и не свириш като майстор, то не е свирене. Като свириш, свири като майстор. Когато видите някое дете да свири като зрял музикант, казвате: “Даровито е това дете.” Като се върнете в живота, да свирите като майстор. Тогава младостта има свой израз, свой смисъл. Не че онези пориви са лоши, но всяка една дарба, всеки един порив, който Бог е вложил в човека, все трябва да се проявят по някакъв начин.

Ние говорим за любовта, най-красивото нещо в света, което имаме. Ние мислим за любовта туй, което не е. Любовта се отличава по това, че ако един човек, който люби в своята душа, като влезе в едно общество, всичките хора стават разполо-

жени. Той примирява и внася доволство. Съмнение, безверие, всички неща изчезват. Като погледне, усмихне се, и в тези усмивка се вижда човещина. В неговите очи виждаш нещо, за което човек може да се радва.

Питам, ако вие влезете в един свят, тъй както на ангелите, и да кажем, имате желание, без да ви види някой, да барнете нещо, защото всичките грехове седят, че ние бараме нещо без да питаме, вие се приближавате до някои цветя, искате да ги барнете, то се изгуби. Да кажем, вие, млад момък, в ангелския свят срещнете една мома, искате да я барнете, момата изчезне. Казвате: “Това е омагьосан свят.” Каквото помислите хубаво, всичко иде. Каквото помислите нещо лошо, всичко изчезва. Тогава ще забележите едно състояние, че при хубавото състояние всичко се явява, а при лошите състояния на нещата животът изчезва. Затова мислете хубаво, това е, което ви препоръчвам.

Дойде някой, наблюдава обувката, наблюдава дрехите, най-последно видял, че има лекета. Отлична черта. Казва: “Как стана, да остане това леке на дрехата?” Казвам, само по дрехата да е, нищо, то е хубаво.

Помнете едно, човешките души не страдат, никакво леке не хващат. Тя [не] страда, човешката душа е чиста, не може да се опетни. Едно нещо помнете, на човешката душа никакви лекета няма. Туй, което се опетнява, то е дрехата, то не е човешката душа. Тя е неопетнена. Човек в своята душа е възвишен и хубав. Казва: “Има нещо в мене, не може да се прояви.” Той страда, понеже доброто, което той схваща, той още не знае законите как да прояви, иска да направи добро, пък не знае как.

Ние сега се противим за онова изкуство, да проявим живота. Турете в себе си хубавото по възможност. Престанете да говорите за вашите грехове. Грешници сме. Та кой не е бил грешник досега. Ако е за грях, то е пълен светът с грехове, но е и пълен светът с добрини. Трябва да знаете, че грехът, грешната материя, е материал, който постоянно трябва да се обра-

ботва, руда, от която постоянно се изважда. Доброто е, което работи, да извади всичко онова, ценното.

Туй сега е само за обяснение. Някой път много обяснения ви уморяват.

Но заложи има във всинца ви. Вие мислите, когато идете в оня свят. Вие сега сте в оня свят. “Да видим ангелите.” Всеки ден ангелите ви обикалят. Аз знам вече, вас ви срещнаха двама ангели, вие не ги познахте. Казвате: “Кои бяха?” Днес пак ще ви срещнат ангелите.

Сега вашето съзнание не е будно. Ако вие срещнете един ангел, ще каже, някои ги е страх от своята опитност, казва: “Видях нещо, но изчезна.” Чудни са хората, когато казват, че изчезна. Един трен, който се движи, аз го виждам, после изчезва. Като върви, тренът изчезва, не стои на едно място. Ангела трябва да знаеш накъде се движи. Понеже той се движи бързо, дойде до очното зрение, дето вие виждате, после той замине. Вие не знаете накъде се движи? Казвате: “Мина отляво надясно, накъде, не можах да видя.” Вие не сте схванали посоката накъде се движат ангелите. Вие още не знаете накъде се движат. Той се показва отляво надясно, но трябва да знаете накъде отива. Ако не го видите, то не е посока на тях.

Мнозина изгубват ангелите поради вашето съмнение. Като видиш някой ангел, казваш: “Дали е ангел?” Той вече изчезва. Ти не мисли, не разсъждавай. Ти се спри и благодари. Най-първо, отправи душата си към Бога и благодари, че Той го е изпратил. Благодари на Бога. Не искам да хванеш дрехата му, но благодари, че е дошъл. Най-първо, ти благодари на Бога, че е изпратил някой ангел. Ти казваш: “Видях нещо, но дали е реално, или не, не зная.”

Всеки ден ще благодарите на Бога. Дойде красиво чувство, благодарете на Бога. Дойде красива мисъл, благодарете на Бога. Извършите малко добро, благодарете на Бога. Случи се страдание, благодарете на Бога. Направите една малка погрешка, благодарете на Бога, че не е по-голяма. Някому имате да давате, благодарете, че нямате повече да давате. За всичко

благодарете, за добро и за зло. Това е философия на живота. Нервен сте, благодарете, че не сте повече. Боли те кракът, благодари, че не са двата. Ти като благодариш, по този начин ще дойде оздравяването.

Онзи, който дава болестта, като духне, изчезне. Аз може да ви приведа хиляди примери, когато болестта отведнъж е изчезвала, моментално. Пък болестта може да дойде изведнъж. Сега това са опити, които правят върху вас, за да видят каква ще бъде вярата ни. Някой казва: "Имам ревматизъм." "Много е слаба вярата ти." Той казва за себе си: "Много ме боли коляното." Ти концентрирай ума си да се махне ревматизмът. Ще мине. Ти му казваш: "Слаба е вярата ти." Ти му кажи: "Ще мине." "Много нетърпелив човек съм, много сприхав." Казвам: "Много добър човек си, от тебе ще се яви нещо хубаво." Сега, като казваш, че ще се усили, веднага той не става, но все трябва да напънеш нещо.

Казвам сега, положителната страна. Това още не е цялата наука, защото, за да употребиш една дума, трябва да разбиращ. Време си има, кога да кажеш тази дума. Запример ти не може в едно благо, което е пълно с вода, има малко пръст, да посееш каквото и да е, ти не може да сееш лозови пръчки, защото те ще изгният. Изисква се спазването на известни закони. Ако някой човек се е разболял, помоли се заради него, кой и да е този брат, понеже същевременно това благо ще мине през тебе, и ти ще се ползваш. Ако ти не се молиш заради него, той губи, и ти губиш едновременно. Ако ти не работиш в хората, ти губиш. Щом работиш, помоли са заради него. Казваш: "Дали ще ме послуша Господ?" Това не е твоя работа. Ти мини, вдигни камъка и кажи: "Хубаво направил този човек, който турил този камък на пътя."

Сега вие питате какво да работите. Срещнеш някоя сестра, помоли се заради нея. Срещнеш някоя сестра, която одумва някого. Кажи: "Господи, обърни това в красноречие, да бъде за Твоята слава." Срещнеш, някой бие някого. Помоли се, нека това бъде музикален такт, и двамата да станат най-добрите при-

ятели. Няма да мине много, ще видиш, онзи, който бие, казва: “Братко, ще ме извиниш.” Подаде ръка. Онзи, който е бит, ще го заведе въщи, ще го нагости. Казва, биха се. Ако искаш, да ти стане най-добрият приятел.

Онзи турчин, който беше бит от българина, казва: баба-итин. Значи, ако един човек, който те бие, ти издържиш и нищо не му кажеш, стоиш спокоен, тих, кажеш: “Братко, много ти благодаря, много хубаво знаеш да биеш.” Тогава, когато някой ме е набил тъй хубаво, казвам: “Много ти благодаря, приятно ми е да те срещна.” После извади от джоба си десет английски лири и му дай. Питам, този човек, като постъпиш така, какво ще каже? Трябва самовладане. Това много мъчно може да се направи. То е мъчно. И адепти [мъчно може] да го направят, да ги бият, и той да извади и да даде.

Имаме един пример с Христа. След като Го биха, разпънаха Го на кръста. Казва: “Прости им, Господи.” Че то е също-то благородство. Казва: “Толкоз разбират тия хора. По-малко да бъде тяхното наказание.” Защото, ако Той не беше се молил, страданията щяха да бъдат по-големи.

Не мислете, че това са философски идеи. То е един начин на работа. Разбира се, всичките не може да приложите, но може да се приложи.

По-напредналите сестри са ми говорили. Аз съм слушал много хубави работи, много красиви. Някои сестри са идвали. Може да ги похваля, много хубаво препоръчват другите.

Бих желал още по-добре да се препоръчват.

“Отче наш”

IX ГОДИНА НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС (1929-1930)

Двадесет и осма лекция

5 март 1930 г., София – Изгрев

ИДЕЙНАТА ОБИЧ

Размишление.

Ще прочета пета глава от Посланието към солуняните.

Тези думи са писани преди близо две хиляди години без нещо. Значи съзнанието на тези хора не е било по-далеч от сегашното съзнание на хората, само че сегашните хора са културни, не тъй, както тогавашните хора.

Бедният, ако е просто облечен, и богатият, ако е богато облечен, каква е разликата? Разликата е, че богатият ще има по няколко пръстена на ръцете си, ще има няколко карфици, а пък бедният ще бъде без пръстени. Богатият ще има лачени обуца, ще има връзка. Сегашните хора ще ги видите с модерни дрехи. По-рано римляните са носили тоги.

Питам сега, онези, които носили тоги, и сегашните, които носят най-модерни дрехи, каква е разликата? Те си мязат всякога. Бедните, едно време и сега, които носят скъсани дрехи, пак е същото. Тогава каква е разликата между учения и простия човек? Учен човек по геология, да допуснем, че знае как е направена земята. В тия времена геологията не беше развита, но беше развита Кабалата. Имаше кабалисти, светът беше пълен с гадатели, после беше пълен с пророци, които тълкуваха какво говорят боговете.

И сега светът е пълен пак с пророци. Какви? Какво говорят слънчевите петна? От Италия, Америка, отвсякъде про-

рокуват какво ще стане. Някой път става, някой път не става. И тогава беше така. Каквото боговете говореха, някой път ставаше. Друг път, каквото говореха боговете, не ставаше. Но светът се въртеше. И тогава и земята се въртеше, хората се обръщаха от едната страна и от другата страна. Тогава съвременното радио не беше развито, но хората имаха радио, ясно-видци бяха и яснослушащи. Ясновидството и яснослушането е едно радио.

Всеки един от вас се иска да си инсталира едно радио. Всеки може да има по един апарат, само трябва да го инсталира. Когато някой път вашето радио забръмчи в главата, вие търсите лекар да ви лекува. Някаква идея се яви, казвате: “Какво пръкнала такава неестествена идея.” Радиото се нагласява. Една мисъл дойде във вас един път, два пъти, три, четири пъти. Те турят една, две, три, десет, два-сет инжекции, докато скъсат радиото. Казват: “Освободи се.” От две хиляди години хората спират радиото. Спирате радиото, не искате да бъдете ясновидци.

Във вестниците има, някой италианец намерил радио, да може да прави диагноза, да, радио, да знае какъв е пулсът на някой авиатор, който хвърка в пространството, да знае как бие сърцето му. Лекарите след време ще правят своите диагнози на двеста-триста километра, ще проверяват какъв е пулсът. Чудесии ще стават.

Едно време тия радиа ги имаше, само че радиото сега го извадиха отвън. Види се, радиото в човешката глава много шум вдига. Мястото е малко, трябва да се извади. Ако турят тук едно радио в салона, знаеш какъв шум вдига. Как няма да полудее човек, ако започне да го слуша.

Представете си, събудите се, вашето радио слуша музика от света на ангелите. Казва: “Голяма дарба се открива. Много ангелски гласове му говорят.” Никакви ангелски гласове, това е бръщолевене. Но хората са в главата.

Всичките вярвания, това е едно бръщолевене. И вашата вяра в Бога е едно бръщолевене, и вашата наука е бръщолеве-

не. Всичките професори по геология все бръщолевят. Еди-кой си професор, геолог, разбрал работата. Как разбрал? Той, за да разбере работата, трябва да накара канарите да проговорят. Един ден канарите, пластовете, ще проговорят. Той ще тури апарата, те ще започнат да говорят. Защото на пластовете е отбелязано преди осемнайсет хиляди години как са живели хората на земята, какво е станало под пластовете. Човешката реч преди осемнайсет хиляди години ще я вземат от пластовете. На пластовете са написани тия речи, написани са речите на богатите хора, на адептите, на професорите. Ако могат тази реч да я преведат, ще имат положителна наука.

Според сегашната наука, да изучаваш земята според както са наклонени пластовете, то е толкоз вярно, както е вярно в една библиотека да изучаваш как са наредени книгите по рафтовете според тяхната големина. Да оставим туй. Нерде Шам, нерде Багдад. Трябва да извадим вътрешното на тия книги. Отвън как са наредени, то е едно, отвътре съдържанието е друго.

Питам, ако вие изучавате външната страна на вашия живот, имате много материалистически схващания за оня свят. Някои даже не сте положително уверени какво нещо е оня свят. Вие чакате да умрете, че тогава да идете в оня свят. Човек, като умре, нищо не вижда. Той, като умре, ако е на земята, сляп остава. Като напусне тялото, нищо не вижда. Търси хората и чрез тях започва да вижда. Вие, хората, като идете в оня свят, и не сте развили вашето духовно тяло, нямате капитал в себе си, нямате в оня свят кой да ви обича. Вие оня свят не може да изучавате, ако нямате инструмент направен. Хубаво е. Човек, ако сега се освободи от физическото тяло, ако не е доразвито духовното, с какво ще живее?

Сега всички сте заети да поддържате вашето физическо тяло. Като станете, мислите само за този свят. То е хубава идея, отлична е, да поддържате тялото. Следователно, като поддържате тялото четирийсет, петдесет, шейсет години по един или друг начин, не може да изкарате повече, какво придобива-

те? Питам, като като държиш една търговия шейсет години и всичко изгубиш, целия капитал изгубиш, питам, какво те ползва твоята търговия.

Искам да схванете мисълта, да не бъдете от онези търговци, които фалирате. Земният живот е живот, за да се създаде новото тяло, за което работите. Всеки един от вас постоянно трябва да работи. Не че безпокойствието вие ще го избегнете, но то няма да ви ползва. Ако една майка, която е бременна, прекара целия си живот с големи тревоги, големи сътресения, тя не може да роди един човек здрав, не може да издържи. Ако духовният човек, който е заченал, защото всеки човек има една идея, тази идея трябва да се облече, ако вие се тревожите, ако във вашия ум давате място на всичките съмнения, колебания и тем подобни, всичко туй ще се отрази върху вашия растеж, върху вашия ум, върху вашето сърце. Вие се осакатявате.

Вие казвате: "Едно време имаше любов в сърцето ми, но сега е лудешка работа. Тъй то не може." Като станат възрастни християните, казват: онова глупавото вярване.

Но в какво седи старото вярване сега? В какво седи вярата на младите и вярата на стария? Че младият мисли, че ще живее, старият мисли, че ще живее по-малко. Туй е сега вярата. И в какво седи вярата на богатите и бедните? Че богатите вярват, че може да се удоволстват всичко почти, какво то иска, а бедният се усеща ограничен. Богатият, като се удоволства във всичко, и бедният, който се ограничава, какво са добили двамата?

Да допуснем, една вечер слушате радио. След като слушате радиото, какво говорят в Париж, каква ще бъде придобивката? Сегашното положение е толкоз несвързано. Там, в Москва, някой болшевик кряка. Там друг някой проповядва, някой професор в Лондон или Париж. Там някой певец се мъчи да пее, някой артист пее, цял един хор ръкопляскания. Всичко това е хубаво, след като сте слушали, ако може да се усили вашата вяра. Значи от видимото към невидимото. Ако може, да установите във вас онази вътрешна способност, коя-

то човек музикално има, да дойде човек до своето естествено положение.

Сега казва някой: “Кажи нещо за Господа.” Но, да ти кажа нещо за Господа, трябва да имаш този апарат на разбиране. Защото, след като направя опит и твоят апарат е слаб, и ти не спазваш всичките правила, апаратът, с който може да те свърже вярата, която внася в тебе, тази вяра по някой път може да ти послужи и за спънка. Някой път идеята за Бога може да ви бъде една спънка.

Да допуснем, вие сте беден момък. Запознават ви с една красива княжеска дъщеря, искат да ви направят една услуга. Вие сте гимназист или студент, искат да ви запознаят с княжеската дъщеря, като мислят, че сте благороден човек, мислят, че няма да имате користолюбие. Обаче, щом ви запознаят, започва да се изменя вашият характер. Най-първо, вие бяхте един човек весел, разговорчив. Сега, след като ви запознаха с тази княжеска дъщеря, вие ставате замислен, философ, не ви се говори, не сте разположен духом.

Питам, защо сте неразположен духом? Княжеската дъщеря започнала да тежи в ума му. Той се е влюбил в нея. Напише едно писмо, тури го в джоба си, търси начин [да ѝ го даде]. Мисли, тя като погледне, дали ще хареса неговия стил. Той не го хареса, съдере писмото, тури го в печката. Чуват, вечерно време пъшка, температура има. Бащата казва: “Разболя се нашият студент.” Викат лекар. Виждат, пулсът се е повишил, неразположен е, не може да яде, има някакво разстройство на стомаха. Лекарят казва, неврастения. Дадат му няколко капки, направят една-две инжекции. Той при всяка лъжичка пише своите писма.

Питам тогава, къде е науката. И лекарят не знае защо му туря инжекции, но и този, който страда за княжеската дъщеря, не знае защо страда за княжеската дъщеря.

Казваме, когато човек се запознае с Бога (някой казва, идеята за Бога), ако при сегашното положение видите Бога, вашето положение ще замяза на този студент. Злото е в това,

че той иска тази мома да я притежава. Там е всичкото зло. Че тя не е кон, не е вол. Той трябва да се опретне, този синко майчин, ако иска философия, да ѝ стане слуга. Да му е винаги приятно, че където тя мине, той да събира праха от нея и да го тури в някое гърне, че като види праха, да се зарадва на праха. Или да насади двайсет-трийсет саксии и целия ден да пее на цветята. Това ще бъде по-умно, отколкото да ходи и да къса писмата.

Целият свят е пълен с тия религиозни мании, все от първата категория, които все пышкат. Сега и вие сте от тях. Ще ме извините, но пышкате. Пипам пулса, той е повишен. Че не може да ядете, влюбили сте се. Седите и казвате: “Не може без Бога.” Досега как живяхте без онази княжеска дъщеря, без да я гледате? И тогава живеехте. Не се самозаблуждавайте.

Външното запознаване с Бог има един ефект, а вътрешният живот, който Бог е вложил в нас, има друг ефект.

Сега аз няма да ви обезсърчавам. Трябва да се откажете от користолюбието. Да служим на Бога, тази е свещената идея. Казва: “Не искам да живея както по-рано. Станал съм възрастен.” От всичкия неестествен живот, който сте живели досега, трябва да се откажете. Пияницата трябва да се откаже от пианството, скъперникът трябва да се откаже от скъперничеството, безверникът трябва да откаже от безверието, крадецът трябва да се откаже от кражбата. На мястото на кражбата какво ще турите? Наместо да крадеш, ще даваш. Обезверил си се, на мястото на твоето безверие ще туриш вярата.

Казвам, всичките противоречия, които съществуват, трябва да се огледат.

Сега туй е казано много силно. Аз не изнасям силно нещата, само искам да подчертая. Някои от вас, които любят княжеската дъщеря, тя да стане вдъхновение. Като я виждаш, тя да те лекува. На всяка стъпка, дето я виждаш, дали я виждаш, или не, тя да стане вдъхновение. Започнеш ли да скърбиш за княжеската дъщеря, ти си вече на кривия път. Ти казваш: “Господ ме забравил.” Не е ли княжеската дъщеря? Значи вече имаш от-

ношение. “Как тъй, аз я обичам.” Но тя още не се е сетила. Тя те вижда, ръкува се, но в ума не ѝ е идвало, че ти може да имаш такава идея.

Тази княжеска дъщеря, ако искаш да я имаш да ти слугува, тя ще ти прати десет слуги да ти слугуват. Който се е влюбил в Бога, [Бог] праща слуги да им слугуват. Всички богати хора едно време се бяха влюбили в Бога, искаха да слугуват на Бога, и Той сега ги направи богати. Едно време богатите хора срещнаха Бога, влюбиха се в него. Сега Господ ги направи богати, даде им милиони, слуги да им слугуват. Влюбете се в Господа, и в своето бъдещо прераждане ще бъдете богати.

Ето казвам ви един начин да станете богати. Влюбете се в Господа, княжеската дъщеря ще ви изпрати слуги и слугини да ви слугуват.

Питам, какво ще разберете? Вие сега кармически обяснявате причината, че е станал богат. Влюбил се е в Господа, затова е станал богат. Питам сега, коя теория е вярна? Индуската теория казва, че трябва да живеем добре в живота си. Да живеем добре, но за кого живеенето е добро? Не може човек да живее добре за себе си. Всякога човек, за да живее добре, трябва да живее за някого.

Да ви дам един пример. Какво нещо е влюбването? Някой казва: “Аз без него не може да живея.” Ти може да живееш без него. Носите огледало в джоба си, в левия или десния в джоб. Бръкнете, извадите огледалото, погледнете, ухилите се. Вие сте влюбен. Изправят една ученичка, вдига я на урок учителят. Тя извади огледалото. Учителят я изпитва. Той казва: “Седнете.” Пише ѝ шест. Счупи се огледалото, стане ти мъчно. Защо ти е мъчно? За огледалото. Не може да се виждаш. Един-два деня ти е мъчно. Вземеш второ огледало, и него счупиш на втория ден. Казваш: “Ще взема по-хубаво огледало.” Вземеш трето, четвърто... десет огледала може да се счупят.

Някой път нашата любов мяза на тия огледала. До толкоз, доколкото един човек може да бъде израз на онова, което ти имаш, ти може да обичаш. Утре, като се счупи това

огледало, дойде друго на мястото, и него може да обичаш, както първото.

Следователно човешките души са определени. Всеки един човек, доколкото той е едно огледало, доколкото той изразява вашата мисъл, вие го обичате. Ако туй огледало стане тъмно, вие не го харесвате.

Казвам, ние поставяме в морално отношение, че трябва да имаме приятели. Но за да имаме приятел, той трябва да ни разбира. Разбирането трябва да има отзвук на онова, което ние имаме.

Следователно законът е същ. Да бъдем любими на Бога, трябва да бъдем огледало. Ако не можем да носим Божиите идеи в тяхната пълнота, не може да имаме онази интимна връзка. Бог другояче гледа на нещата, но връзка между Бога и нас не може да има. Понеже със своите мисли ние туй Божествено огледало ще го направим тъмно, няма да може да видим себе си. При сегашните условия като се огледаме в това огледало, не сме толкова красиви. Ние не обичаме да се запознаваме с Бога, понеже нямаме тази красота. Ако знаем, че сме красиви, обичаме да носим Божественото огледало. Но ако имаш едно Божествено огледало, ти ще извадиш, най-първо, красивия живот.

Сега се казва, че не трябва да се греши. Не, така не се мисли. За греха не може да се говори. Ние трябва да говорим само за внасянето на принципа на любовта. Ние не трябва да говорим за влюбването, но за принципа на любовта. Принципът може да бъде в една, в друга форма. Принципът трябва правилно да се прилага. Основният принцип е важен. Какви са нашите постъпки, то е второстепенна работа. Една постъпка не може да изясни любовта. Ти обичаш някого, гощаваш го, купуваш му дрехи, прашаш го на училище, правиш му удоволствие, но туй, което извършваш заради него, не е любов, защото туй и светът го прави. Казват религиозните, че туй и светът го прави.

Същият закон е в любовта. Аз съм ви казвал, в любовта има обикновен закон. Там, дето влезе любовта, тя трябва да ви

освободи от смъртта, от всичките ония условия, които ви ограничават. Ограниченията в света, това са човешкият живот. Дотогава, докато не се освободим от ограниченията на човешкия живот, не може да разберем идейното. Следователно всичките придобивки, които имате, ще останат неизползвани, един ден ще останем бедняци.

Питам, един кон, който служи на един благороден княз, след като умре конят, какво ще донесе със себе си. Де ще бъде? Да допуснем, че вие двацет години сте служили на един светия, палили сте кандила на неговите икони, след като идете в оня свят, какво ще ви даде този светия?

Хубаво, след като си написал двацет писма на тази княжеска дъщеря, тя какво ще направи заради вас? Нали сте имали опитността. Ако някой вас ви обича, когото не обичате, какво сте правили? Какво изобщо правят хората? Малко съм невеж в тия работи. Когато някой ви обича, какво правите? Писмата на този, когото не обичате, какво правите, защо ги изгаряте? Огънят трябва да чисти и да пречишти. Изгарянето на писмата в огъня показва, че трябва да се пречистват чувствата. Огънят е, който пречиства чувствата.

Туй писмо се праща в Невидимия свят. Туй писмо, след като го изгорите, по радиото в ангелския свят се приема. Тогава ангелите слушат. Казват: "Съществуват на земята същества, които едни любят, на други не отговарят." Те по радиото слушат песните. Тази песен е, че в горните корди, в по-дебелите корди, гласът е тих. В тънките корди е писукане.

Питам, ангелите, след като са имали такъв концерт, те започват да изучават кои са причините, че тия същества не се разбират. Защото, от Божието гледище, на любовта трябва да се отговори с любов. Ако на любовта не се отговаря с любов, трябва да се знае кои са причините. Най-после искат да опитат. Този, който не е бил възлюбен, този, който страдал, ангелите отиват, че устройват една драма. Този, който писал писма, и не е бил разбран, него го направят един княз, дадат му положение, направят го учен. А пък този, на когото са писали любовни пис-

ма, турят в бедно положение, една бедна красива мома. Тя само очаква да се влюби някой в нея. Тя, като види тоз княз, затрепти й сърцето.

Питам сега, защо в туй второто положение вие го разбирате? Тя иска той тогава да я гледа. Но с туй не се свършва драмата. Тя ще се влюби, пише писма на него, той ги гори, и тя бедната всеки ден пише любовни писма. По-напред тя ги туряше в огъня, сега той ги гори. Тя се пита: “Как той да не оценява моята любов?” Ангелите слушат, казват: “Измени се.” По-напред мъжът беше неразбран. Има жени, които не разбират мъжете. Сега пък те страдат, понеже [процесът] в този свят е непреривен, има една графа, дето пък жените са неразбрани. Има мъже, които не разбират жените си. Тогава създават хора, да ги направят да се разберат.

Следователно сега строят и преустройват една нова раса, шестата раса, която иде, мъже и жени ще се разбират. Във всички досегашни раси жените не разбират мъжете и мъжете не разбират жените. Сега иде една раса, в която хората ще се разбират. Туй разбиране седи във факта, че всичките хора ще се видоизменят.

Коренно трябва да се изменят идеите на хората. В сърцето на човека, когато дойде любовта, не трябва да има абсолютно никакво користолюбие. То е едно от качествата на любовта. Защото любовта, при най-малкото користолюбие, което може да се яви, ще произведе една силна реакция. Губи се любовта. Любовта при користолюбие не може да се прояви. При най-малкото неверие, което може да се яви, пак любовта действа по обратен път. При най-малката завист, злоба, всичките отрицателни качества, които може да се появят, онова възвишеното, благородното, което носите в душата си, се прекъсва, и целият живот става ненормален. Като прекъснете висшето в живота, животът на земята се явява ненормален. Органическите болести, които сега имате, не са нищо друго, освен резултат на онова прекъсване. Отношението на хората на любовта са ненормални, и вследствие на това всичките резултати, които имате, и те са ненормални.

Сега ще се намерите в една епоха. Тъй както изучавате Христа, силата на Христовия живот седи в онова безкористие. Христос заема високо положение. По-високо положение от Христа надали някой е заемал. Пращат Го на земята да заеме едно от най-долните положения, да може в туй положение да не се роди никакво съмнение. Да мине от едното положение в другото, без да се роди никаква реакция в душата. Да не направи различие, какво бях по-рано. Значи, като беше в Своето величие горе, подобен на Бога, смирява се на земята. Като слуга Го пращат да работи. Никога не каза: “Знаете ли кой съм Аз!” Даже не искаше някой да Му слугува. Целия ден Той ходеше, лекуваше, който имаше желание да учи, поучаваше. Някои поучаваше с притчи, на някои ученици, които можеха да Го разберат, казва: “На вас може да ви обясня истината.”

Но казвам, силата на Христа седи в онова безкористие, абсолютно безкористие. Самозабрава царуваше в Неговата душа. Този е примерът, който Христос донесе на земята.

Казвате: “Сега, в новата култура, какво учи Учителят?” Че какво учи? Някои се спорят целия ден и мислите, че това е любов. И хиляди години може да живеете, но пак любов няма-те. Споренето казва, че $15 + 16 = 38$, [а не] 31. Право ли е? Каква е грешката? Питам, защо направих тази погрешка? Ако тази погрешка направя, когато имам да давам на един човек, дам, вместо трийсет и един, трийсет и осем лева, в едно отношение това е зло. Ако тия пари ги изваждам от касата като касиер, аз спрямо него правя погрешка със седем. Той ги тури на моя гръб, аз да ги плащам. Ако на един беден човек вместо трийсет и един дам трийсет и осем лева, погрешката къде е? Количествено е така.

Те са отношения, то е една мярка в дадения случай. Ако тия пари ги дам на един беден човек, аз съм направил едно много голямо добро. $15 + 16 = 38$, нищо повече. Така е, ако тия пари ги дам на бедния човек. Но ако ги дам на богатия човек, който няма нужда от тия пари, тогава съм направил погрешка, не съм сметнал както трябва.

Тогава всякога е по-добре да надминава, да даваш повече, отколкото да даваш по-малко.

Но да допуснем, казвам тъй: $17 + 18 = 50$, вместо трийсет и пет. Колко е погрешката? Петнайсет. Къде е погрешката в събирането? Ако онзи, който събира, и онзи, който не знае туй, но онзи, който има да взима от мене, в моето събиране той може да разгадае, според числата, причините, защо аз съм направил погрешка.

Две неща има съпоставени в природата. Ние може да не знаем защо са направени погрешките. Ако някой направи погрешка в тази възходяща степен, тури повече, може да знаем причините, защо туря погрешка. Не че той не знае, но той има известна умисъл. Ако аз правя погрешка, аз я правя не от незнание, но в моя ум има умисъл, правя я нарочно, не е законът такъв. Може би тази умисъл остава като аномалия в природата, без да зная причините.

Вземете, на много хора главата е много по-голяма, отколкото трябва. На някои хора мозъкът е много по-голям, отколкото трябва. Когато се е строил човешкият мозък, когато се е теглил, някои са откраднали от мозъка, от веществото на мозъка. Сега на мнозина от вас от мозъка им е откраднато от веществото. Онези, които са теглили, са откраднали, нямате достатъчно мозък. Като се строи мозъкът, той се събира като манна, тъй, съвсем по малко. Вследствие на това има един недоимък, някъде не работи нещо. Кой го е откраднал? Баща ти го е откраднал. Когато трябвало да се зачене синът, той ходил, пил, може би стотина грама от твоя мозък похарчил в кръчмата. Вследствие на това, и цял живот да работиш, не може да се навакса. Сто грама вещество от мозъка не може да го навакса, ще има един недоимък.

Казвам, в живота всичките хора трябва да бъдат изправни, понеже, за да бъдат мозъците както трябва, всеки един организъм трябва да бъде построен правилно. Като погледна носовете, очите, веждите на хората, аз виждам всяко злоупотреба. На някоя сестра носят е малък, аз зная какво злоупотре-

ребление е направено. На някои хора ухото е деформирано, не е направено както трябва. На други очите, веждите, навсякъде кражби, от единия край до другия. Казвам, като дойде Онзи Учител, Когото очаквате в света, ще ви научи онова, което Бог ви е дал, ще го предаде точно.

Допуснете следния пример. Да кажем, ви давам да занесете една кошница от четири и половина килограма първокласни череши, тъй увити да ги занесете. Вие се изкушавате, най-малко една череша ще вземете, като носите кошницата. Аз не зная дали някой от вас би занесъл кошницата, да не вземе нито една череша. Може един да има. Като погледнете, ще кажете: “Какво бива наистина, ако вземеш една череша?” Но то е една слабост. Занеси череши. Този приятел, като ги отвори, ще вземе с шепата, ще ги тури в една паница, ще ги измие и ще ти даде. Той трябва да ти даде, то е законът на любовта. Щом ти буташ в кошницата, ти ще платиш цялата кошница.

Казвам, вие седите и питате какъв трябва да бъде бъдещият морал? Като ти дадат да занесеш една кошница с череши, да не бутнеш нито една. После да не търсиш как да се извиняваш, но да ги носиш и на ръка да ги предадеш на твоя приятел. Той ще тури в паницата не една череша, но сто, и като ги изядете, ще останете доволни.

Благата, които Бог ни е дал, да ги пренесем в този свят. Ако ние пренесем тия блага в другия свят, ние ще имаме преизобилно. Казвам, в ума ви да се зароди тази благородна мисъл.

Във вас по някой път се заражда всичкият онзи атавизъм. Атавизмът е следното. Аз съм правил наблюдения и тук, и в Америка. Седи един млад господин, седи и една мома, но той в ума си [има] желания да ѝ задигне портфейла. Той седи, и го гледам, той е толкова наблюдателен, търси един момент, когато всичките са заети с разговор, един момент удобен. Вижда този момент, хваща кесията ѝ. Като дойде, спре се на моя поглед. Казвам: “Мене не може да ме приспиш. Няма да буташ кесията.” Направи едно движение, излиза отвън. Казвам, като го хващам за рамото: “Слушай, защо искаш да вземеш парите на та-

зи жена?” Казва: “Имам нужда. Тя има повече. Аз нямам.” “Ти от колко се нуждаеш?” “От пет долара.” Казвам: “Заповядай. Ти си мъж, никога не взимай от едно бедно момиче. То е работило. Ще го обереш, какво ще придобиеш?” “Извинете, казва, възпитанието... условията на живота...”

Докато се оплакваме от тия условия, как ще ги разберем? Ако при една красива мома ти не може да се въздържиш, искаш да я целунеш без нейното позволение, какъв морал има в тебе? Нека дойде тя, да ти каже: “Целуни ме.” Но тя без да иска, ти да я целуваш, то е кражба. Защо ще искаш някой да те гледа? Той може да има в ума си някоя друга мисъл. Че нали вие сте за свободата.

Тогава закон е, че когато вас ви обичат, вас ви е неприятно, и когато вие обичате, пак ви е неприятно. Като ви обичат, вие не разбирате, и като обичате, вас не ви разбират. Защо като обичате, не ви разбират, и когато ви обичат, не ви разбират? Тогава как ще се разберем?

Каква трябва да бъде любовта? Съвсем безкористна. Най-първо, трябва две неща. Като влиза човек и като излиза от къщи, да не остава никакво съмнение. Вие го виждате, че излиза от къщи, казвате: “Задигнал е нещо от къщи.” Значи да се образува едно общество, че като влиза вкъщи и като излиза от къщи, вие да се зарадвате, не да съжaliaвате, че къщата била отворена.

Такива трябва да бъдат отношенията на шестата раса. Да се зарадвате, че влезеш в къщата, и той да се зарадва, ако къщата била затворена. Ако той дойде вкъщи и съжaliaва, че къщата била затворена, защо съжaliaва? Че не е могъл да вземе нищо. Вие съжaliaвате, че влязъл вкъщи, взел нещо без ваше позволение.

Питам тогава, в какво седи новото разбиране. Казвам, вярвам в Бога. Знаете ли в какво седи вярата в Бога? Един човек, който не трябва да живее за себе си, но трябва да живее за другите. За другите, понеже има един велик закон, понеже по някой път Бог се проявява в множеството. В този момент, кога-

то Бог се е проявил в множеството, да бъдем готови да направим всичко заради Него. В този момент, когато не се проявява в множеството, има един друг закон. Когато Бог не се прояви, омраза се проявява. Когато Бог се проявява в множеството, ако в този момент вие не може да обичате всичките хора, значи Бога не обичате. Да обичаш всичките хора, когато Бог се проявява в множеството, значи да обичаш Бога, Който се е проявил. Но Той всякога не се проявява, някой път се оттегля.

Има някой човек, някой път го обичаме, някой път не го обичаме. Когато Бог се оттегли от него, ти не го обичаш. Казва: "Този човек се измени." Туй, което се изменя, то е Божествено-то, което влиза и излиза. Хубаво, турям едно шише хубаво сладко вино, викам едно дете и му давам от виното. После викам друго дете, но в това време изпразвам шишето и турям оцет. Първото дете пило от сладкото вино, второто, като вдигне шишето, оцет. Двете деца се чудят как сладкото вино се превърнало в оцет, в следния момент сладкото вино излезе от шишето.

Казвам, нашите хубави чувства може да се изпразнят. Ние сме хора, които постоянно се пълним и се празним. Именно трябва да останем в положението да се не препълним съвсем и да бъдем в положението на извор. При сегашните ви схващания, когато Господ дойде при вас, Той не може да остане дълго време. Той ни намира неготови и вследствие на това си отива. Може двайсет години да си се молил. Когато дойде Господ, може да имаш да даваш хиляда лева някому, Господ ти остави хиляда лева и си замине. Ние Го викаме, викаме, и като дойде, впрягаме Го да ни плати борча.

Когато Господ дойде при нас, ние не трябва да имаме предвид нищо. Ние трябва да забравим всичко и да сме готови в дадения случай да се примирим с целия свят. Да не мислим за този или за онзи, всичко да забравим заради Него. То е идейната любов. Ако не може така да забравим, Бог ще измени положението. Той може да те направи богат. Слуги ще дойдат, но ще остане в душата ти едно вътрешно недоволство. Недоволството показва, че туй, което търсиш, го нямаш.

Първият опит, който трябва да направите, е да възлюбите Господа. Колкото и да ви говоря, ще бъде безполезно. Вие не може да Го възлюбите. Направете опита. Вас ви е страх. Вие мислите, че като възлюбите Господа, ще се измени животът ви. Но вие ще разберете живота, окръжаващите хора около вас. И вие ще добиете една такава гледка, каквато никога не сте имали, за човешката душа. Вие досега все казвате, че сте братя и сестри, но нито един досега не е съумял да види душата на брат си и на сестра си. Не само външно неговото тяло да гледате, но и неговата душа. Да видите колко е красива тази Божествена душа, която е скрита в тялото.

По този начин любовта към Бога е приложима. Всички трябва да направите опит.

Мойсей каза на евреите: “Возлюбете Господа.” Те не Го възлюбиха и досега страдат. Христос дойде и каза на верующите: “Возлюбете Господа.” И те не Го послушаха, не Го възлюбиха, и те страдат. На вас се казва същия закон. Трябва да се приложи. Ако бъдещата култура не приложи този закон, бъдещето ще бъде още по-лошо, отколкото сега. А пък ако внесете туй, ще бъдете носители на Божественото.

Сега от вас искам няколко души кандидати. Не всинца ви, понеже е закон на свободата. Не искам да нарушавам вашето щастие, понеже сте щастливи.

Тук при мене иде един господин да ми открие една тайна, той търси един човек, комуто да открие една тайна. Но за да открие тайната, иска пари. Понеже аз нямах толкоз пари, [не му дадох], но и без да му дам пари, аз научих тайната, аз разгадах и намерих тайната вътре. Та казвам като Пророка, който казва: “Господи, излъгал си ме, излъгах Те.”

Питам, Господ лъже ли? Този човек иде при мене, че е намерил една от великите тайни, иска хиляда лева. Този господин се казваше Паско, геройт, който намерил великата тайна, с която може да оправи света. А този Паско не може да намери хиляда лева, за да издаде един вестник и търси пари. Онзи, който знае тази тайна, той ще бъде един силен човек в света.

Казвам, защо този Паско не може да носи тази тайна, ами търси друг човек. Той е същият друг човек. Защо Паско, героят, сам не може да приложи тайната, която намерил? Аз не нося такава тайна. Аз казвам, най-първото нещо, аз от пари не се нуждая. Отидете в света с пари, всичките пари са там. С пари, то са лъжливи работи.

Има тайни, не че няма.

Няколко души кандидати сега да кажат: “Ние сме готови.” Вие сте готови за ядене, но не сте готови за работа. Аз оценявам хората по работата. После не искам да бъдете готови да ме хвалите. Аз не искам мърморици, искам хора на работа. “Учителю, като тебе няма.” Оставете това, то е друг въпрос.

Като тръгнеш, да не викаш зад гърба ми: “Какво ли ме вика, какво ли има да ми каже, за какво съм тръгнал? Аз изгубих условията, младините си, искам да живея.” Онези от вас, които са готови да дойдат, те да не са много млади, нито много стари, да не бягат от нещастieto на света, нито да са, които са се влюбили в света. Онези, които може, да дойдат, без да са мърморици, без съмнение. Двама или трима души, ние ще открием тайната на Паско героя. Този, който може да има тази тайна, той може да бъде велик човек в света, без пари, без нищо.

Онези от вас, които искате да станете щастливи, стойте в света. Който отива на небето, щастлив не може да стане, тъй както разбирате. Защото този, който отива в небето, има една неизбежност, че като [се] съблича, като влезе в духовния свят, той не е място на блаженство, но има една истина, като събличааш дрехите си, понеже са се сраснали с тялото, ще има една болка, едно страдание. Без тази болка не може, макар да туряме малко течност. Ще кажете: “Не трябва да се събличат тия дрехи.” Щом кажете, че не трябва да се събличат тия дрехи, тайната на Паско героя ще се яви.

Втория път искам трима души кандидати. Ако дойдат тримата души кандидати, ако не дойдат, ще ги намеря другаде. Ако между вас не могат да се намерят, тогава ще ги търся отвън. Дето ги намеря, трима души трябва. На Паско героя трябва

ва, ако той намери един, аз ще го взема. Сега, ако се намерят трима души герои, задачата вече е свършена. Ако някой от вас да не иска, Паско героят носи цялата земя на гърба си. Най-първо, този герой, когото търсим, ще турим цялата земя на гърба му. Той да се не поколебае, да седи като герой, да носи на гърба си. Герои търсим.

Разправят за двама царе, които имали двама души приятели. Единият казал: "Аз имам един приятел, каквото поискам, заради мене ще го направи." Другият казал: "И аз имам такъв приятел." [...]

IX ГОДИНА НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС (1929-1930)

Двадесет и девета лекция

12 март 1930 г., София – Изгрев

СЪДЪРЖАНИЕ

VII ГОДИНА НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС (1927-1928)

Малки и големи придобивки (18.1.1928)	5
Служба на уравненията (4.4.1928)	26
Самовъзпитание на удовете (11.4.1928)	46

VIII ГОДИНА НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС (1928-1929)

Първата буква (6.3.1929)	66
Правилни изводи (13.3.1929)	78
Абсолютна реалност (16.5.1929)	96
Битие и Откровение (22.5.1939)	118
Любовният поглед (29.5.1929)	138
Верни положения (5.6.1929)	159
Външните линии на красотата (26.6.1929)	177

IX ГОДИНА НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС (1929-1930)

Двамата бакали (15.1.1930)	196
Опитната школа (22.1.1930)	210
Махалото (29.1.1930)	229
Новите веяния (5.2.1930)	251
Съчетание на числата (12.2.1930)	269
Новото в живота (19.2.1930)	286
Човешкият термометър (5.3.1930)	301
Идейната обич (12.3.1930)	312

**Учителят Беинса Дуно
ДВАМАТА БАКАЛИ**

Първо издание

Предпечатна подготовка: Наталия Ангелова

**ИК “Жануа’98”
тел. 02 987 87 30**

ISBN 954-9589-90-0